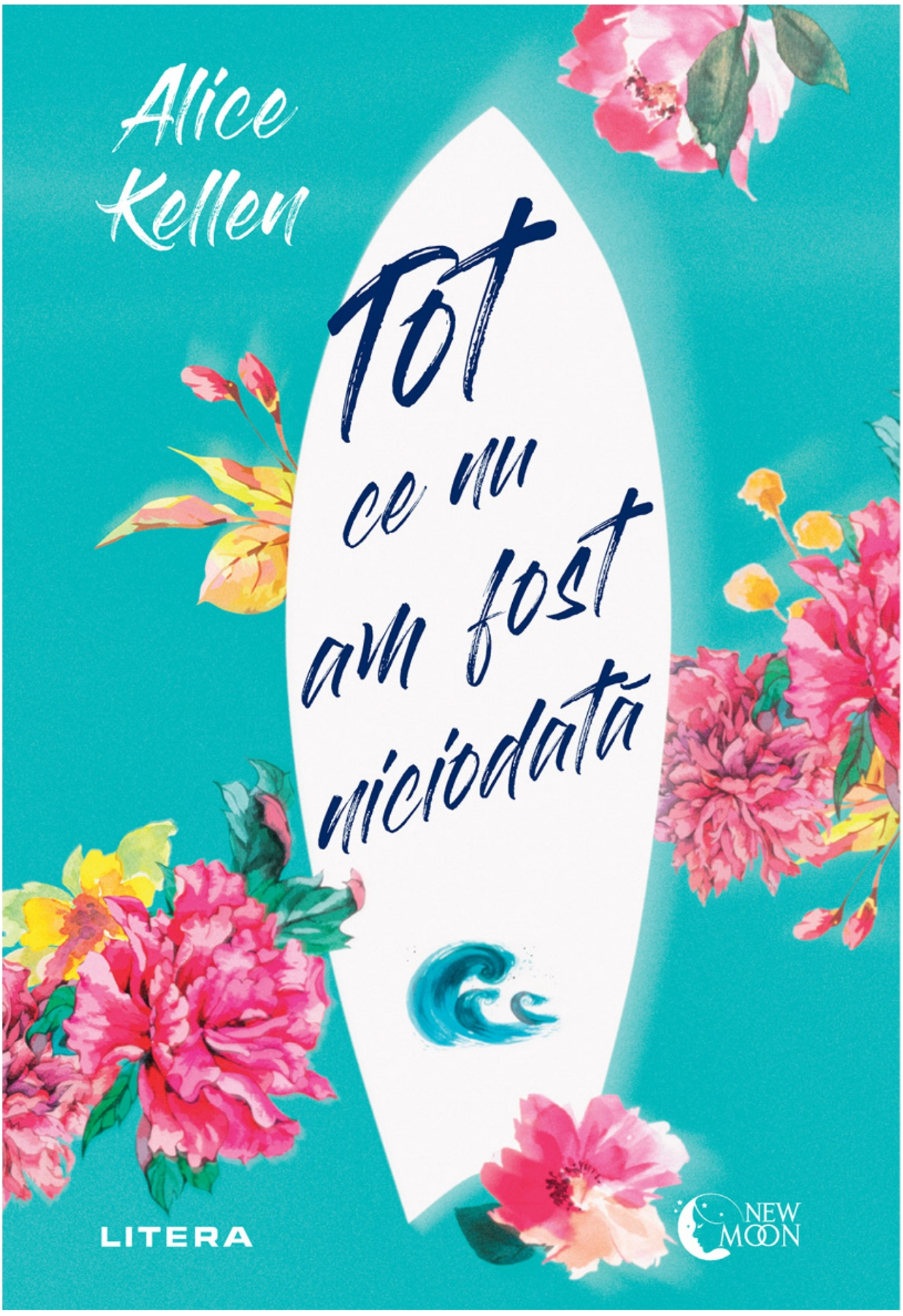

Alice Kellen
Tot ce nu am fost niciodată
LITERA
NEW MOON

NEW
MOON

Alice Kellen

Tot ce nu am fost niciodată

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

LITERA
București

Todo lo que nunca fuimos
Alice Kellen
Copyright © 2019 Alice Kellen
Autoare reprezentată de Editabundo Agencia Literaria, S. L.
Copyright © Editorial Planeta, S. A., 2019

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Tot ce nu am fost niciodată
Alice Kellen

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9406-5

ISBN EPUB 978-606-33-9572-7

Pentru Neïra, Abril și Saray
Mulțumesc pentru că sunteți acolo... și pentru tot.

Orice revoluție începe și se sfârșește cu buzele lui.

Rupi Kaur[1], *Alte feluri de a-ți folosi gura*

---

[1] Poetă, ilustratoare, fotografă canadiană de origine indiană

PROLOG

„Totul se poate schimba într-o clipă.“ Auzisem fraza asta de multe ori de-a lungul vieții, dar nu mă oprisem niciodată să cuget la ea, să-i gust sensul pe care acele cuvinte îl lasă pe limbă când le analizezi și ți le însușești, devenind ale tale. Acel sentiment amar ce însoțește fiecare „și dacă“ ce se trezește când ceva rău se întâmplă și te întrebi dacă ai fi putut să-l previi, pentru că diferența între a avea tot și a nu avea nimic e de doar o secundă. Ca atunci când mașina a intrat pe banda opusă. Sau ca acum, când el a decis că n-avea pentru ce să lupte, și tușele negre și cenușii au înghițit toată culoarea ce plutise în jurul meu cu doar câteva luni în urmă.

Pentru că, în acea secundă, el a luat-o la dreapta.

Am vrut să-l urmez, dar m-am lovit de o barieră.

Și mi-am dat seama că nu pot merge decât la stânga.

Ianuarie

VARA

CAPITOLUL 1

AXEL

Stăteam întins pe placa de surf în vreme ce marea se unduia în jurul meu. În acea zi, apa cristalină părea a fi într-o uriașă piscină; nu erau valuri, nici vânt și nici un zgomot. Îmi auzeam respirația liniștită și pleoscăitul ori de câte ori îmi lăsam în jos brațele și apoi am renunțat și am stat doar așa acolo nemișcat, uitându-mă înspre orizont.

Pot spune că așteptam să se schimbe condițiile astfel încât să pot prinde un val bun, dar știam foarte bine că în acea zi nu avea să fie nici unul. Sau că doar îmi ocupam timpul, așa cum o făceam adesea. Dar îmi amintesc că ceea ce făceam de fapt era să mă gândesc. Da, mă gândeam la viața mea, cu senzația că-mi realizasem toate scopurile și trăiam un vis după altul. „Sunt fericit", mi-am spus. Și cred că sunetul ce mi-a răsunat în cap, acel vag semn de întrebare, a fost cel care m-a făcut să mă încrunt, cu privirea încă ațintită asupra suprafeței vălurite. „Sunt fericit?", m-am întrebat. Nu-mi plăcea acea îndoială fremătătoare, vie, ce-mi solicita atenția.

Am închis ochii înainte de a mă avânta în mare.

Mai târziu, cu placa de surf sub braț, m-am întors acasă, mergând desculț pe nisipul plajei și pe poteca mărginită de buruieni. Am deschis ușa – din cauza umidității, era întotdeauna înțepenită –, am lăsat placa pe veranda din spate și am intrat în casă. Am pus un prosop împăturit pe scaun și nu m-am îmbrăcat, ci m-am așezat la birou, care era întruchiparea haosului și ocupa o întreagă latură a livingului. Era haos – cel puțin, pentru orice persoană în toate mințile. Hârtii pline de însemnări, altele cu încercări

abandonate, restul doar mâzgăleli ininteligibile. La dreapta era un loc curat, cu pixuri, creioane, fotografii; deasupra, un calendar cu zile marcate înainte de deadline și, pe cealaltă parte, computerul.

M-am uitat pe foile adunate și am răspuns la câteva e-mailuri înainte să continui cu proiectul la care lucram atunci, o broșură turistică pentru Gold Coast[1]. Era simplă, o ilustrație a unei plaje cu liniile curbe ale valurilor și umbrele neclare ale surferilor. Genul de treabă ce-mi plăcea cel mai mult: simplă, clară și bine plătită. Fără prostii despre „improvizație", despre „țin cont de sugestiile dumneavoastră", doar ceva simplu gen „desenează o nenorocită de plajă".

După un timp, mi-am făcut un sendviș cu puținele ingrediente lăsate în frigider și m-am servit cu a doua cafea pe ziua în curs, rece și fără zahăr. Eram pe cale să duc ceașca la gură, când cineva a bătut la ușă. De obicei, nu am vizite neanunțate, așa că am lăsat cafeaua pe bufet, încruntându-mă.

Dacă în acel moment aș fi știut ce aduceau acele câteva scurte bătăi, poate că n-aș fi deschis. Pe cine încerc să prostesc? N-aș fi putut niciodată să-i întorc spatele. Și s-ar fi întâmplat oricum. Mai devreme. Mai târziu. Ce contează? De la bun început, mi se părea că joc la ruleta rusească, cu un glonț în fiecare locaș, și unul dintre ele era destinat să-mi pătrundă în inimă.

Încă mă sprijineam cu mâna de cadrul ușii, când mi-am dat seama că asta nu era o vizită de curtoazie. M-am dat într-o parte să-l las pe Oliver să intre. Era tăcut și serios. L-am urmat în bucătărie, întrebând ce s-a întâmplat. El ignoră cafeaua și deschise dulapul cu băuturi, luând o sticlă de coniac.

– Bună alegere pentru o dimineață de marți, am spus.

– Am o blestemată de problemă.

Am așteptat fără să spun ceva, având încă pe mine slipul pe care-l pusesem când mă trezisem. Oliver avea pantaloni lungi și o cămașă albă vârâtă în pantaloni, genul de haine pe care aș fi jurat că nu le-ar îmbrăca în veci.

– Nu știu ce-o să fac, mă tot gândesc la alternative, dar le-am încercat pe toate și cred... că o să am nevoie de tine.

Mi-a captat atenția. În principal, pentru că Oliver nu cerea niciodată favoruri, nici măcar de la mine, cel mai bun prieten al lui încă dinainte de a învăța să meargă pe bicicletă. Nu ceruse sprijin când trecuse prin cele mai rele clipe din viața lui și refuzase aproape orice ajutor pe care i-l oferisem, pentru că era mândru sau credea că mă deranjează ori pentru că voia să demonstreze că se descurca, oricât de dificilă era situația.

Poate chiar din motivul ăsta, n-am ezitat.

– Știi că o să fac orice ai nevoie.

Oliver dădu pe gât băutura dintr-o înghițitură, puse paharul în chiuvetă și rămase locului, lăsându-și greutatea în mâini.

– Mă trimit la Sidney. E temporar.

– Ce dracu'...

Am deschis larg ochii.

– Trei săptămâni pe lună, timp de un an. Vor să supervizez noua sucursală pe care o deschid și apoi să vin înapoi odată ce totul e stabilizat. Aș vrea să refuz oferta, dar îmi dublează afurisitul de salariu, Axel. Și acum, am nevoie de el. Pentru ea. Pentru tot.

Mă uitam la el cum își trece nervos mâna prin păr.

– Un an e mult, am spus.

– Nu pot s-o iau. Nu pot.

– Ce înseamnă asta?

Hai să fim cinstiți: știam perfect ce implica acel „Nu pot s-o iau", și în clipa aia mi s-a uscat gura, pentru că știam că nu puteam spune nu, nu față de doi oameni la care țineam mai mult decât la oricine pe lume. Familia mea. Nu cea în care te-ai născut, avusesem destul în privința asta, ci familia pe care o alegi.

– Știu că îți cer un sacrificiu. Era. Dar e singura soluție. N-o pot lua la Sidney acum, că deja a început școala, mai ales că a pierdut anul trecut. N-o pot îndepărta de tot ce cunoaște acum, ar fi prea multe schimbări, și tu ești tot ce ne-a rămas. S-o las singură nu e o opțiune. Suferă de

anxietate, are coșmaruri, nu e... nu e bine. E necesar ca Leah să-și revină înainte să meargă la facultate, la anul.

M-am frecat pe ceafă, gândindu-mă la ce-mi spusese Oliver și luând sticla de coniac. Băutura îmi încălzi gâtul.

– Când pleci? am întrebat.

– Peste două săptămâni.

– Doamne, Oliver!

---

[1] Gold Coast este o regiune metropolitană la sud de Brisbane, pe coasta de est a Australiei.

CAPITOLUL 2

AXEL

Abia împlinisem șapte ani când tata a fost concediat și ne-am mutat într-un oraș boem numit Byron Bay. Înainte de asta, locuiserăm întotdeauna în Melbourne, la etajul trei al unui bloc. Când am ajuns la noua locuință, era de parcă ne găseam într-o permanentă vacanță. În Byron Bay, vedeai adesea oameni mergând desculți pe stradă sau prin magazin. Atmosfera era relaxată, fără vreun program anume, și cred că m-am îndrăgostit de fiecare colț chiar înainte de a deschide ușa mașinii și a-l descoperi pe băiatul ursuz care avea să fie vecinul meu de atunci înainte.

Oliver era ciufulit, avea haine ce-i atârnau pe el și arăta ca un sălbatic. Mamei mele, Georgia, îi plăcea să repete întruna povestea aia la întruniri de familie, după ce bea un pahar de vin în plus. Spunea că aproape îl târâse în casa noastră să-i facă baie cu spumă. Din fericire, familia Jones apăruse chiar atunci când ea îl înșfăcase de mânecă. Mama îi dăduse drumul când înțelesese că originea problemei era chiar în fața ei. Domnul Jones, zâmbitor, într-un poncho pătat de vopsea, întinsese mâna. Și doamna Jones o îmbrățișase, lăsând-o înlemnită locului. Eu, tata și fratele meu râseserăm când văzusem privirea stupefiată de pe fața ei.

– Presupun că sunteți noii vecini, zisese mama lui Oliver.

– Da, abia ce am ajuns aici, răspunsese tata.

Discuția lor mai durase câteva minute, dar Oliver nu păruse interesat în mod deosebit să ne ureze bun venit. Pe față i se citea plictiseala, și îl privisem cum scotea o praștie

și o piatră din buzunar, țintind spre fratele meu Justin. Îl lovise din prima. Zâmbisem, pentru că știusem că aveam să ne înțelegem.

CAPITOLUL 3

LEAH

„Iată că apare soarele, iată că apare soarele..."[2] Linia melodică a acelui cântec mi se tot derula în minte, dar pe mâzgălelile negre de pe hârtie nu era nici urmă de soare. Doar întuneric și linii drepte, ferme. Am observat că inima îmi bătea mai repede, sufocându-mă, haotic. Tahicardie. Am făcut ghem hârtia, aruncând-o, și m-am întins pe pat, punându-mi o mână pe piept și încercând să respir... să respir.

---

[2] *Here Comes the Sun* – cântec al formației The Beatles

CAPITOLUL 4

AXEL

Am ieșit din mașină și am urcat scările spre ușa părinților mei. Nu mă caracteriza punctualitatea, așa că am fost ultimul ajuns, la fel ca în fiecare duminică în care familia mea se întâlnea la prânz. Mama m-a salutat trecându-și mâinile prin părul meu și întrebând dacă avusesem alunița de pe umăr și săptămâna trecută sau era una nouă. Tata și-a dat ochii peste cap când a auzit-o și m-a îmbrățișat înainte de a mă invita în living. Odată intrat, nepoții mei s-au agățat de mine până când Justin i-a făcut să mă lase în pace promițându-le ciocolată.

– Încă îi mituiești? am întrebat.

– E sigurul lucru ce funcționează, a răspuns el, resemnat.

Gemenii au râs încet, și m-am silit să nu râd și eu cu ei. Erau niște drăcușori. Doi drăcușori fermecători care își petreceau întreaga zi țipând: „Unchiule Axel, ia-mă în brațe", „Unchiule Axel, dă-mă jos", „Unchiule Axel, cumpără-mi asta", „Unchiule Axel, trage". Ei erau cauza pentru care fratele meu mai mare începea să chelească (deși n-ar fi recunoscut niciodată că folosea produse pentru creșterea părului) și Emily, fata cu care începuse să iasă din liceu și sfârșise prin a o lua de nevastă, renunțase la pantaloni și fuste în favoarea colanților și zâmbea ori de câte ori unul din îngerașii ei voma pe ea sau îi mâzgălea hainele cu markerul.

Am făcut cu mâna spre Oliver și m-am îndreptat spre Leah, aflată la masa deja pusă, uitându-se la modelele de viță-de-vie de pe marginea farfuriilor. Își ridică privirea

când m-am așezat lângă ea. I-am dat un ghiont prietenesc cu cotul. N-a răspuns. Nu așa cum ar fi făcut-o cu ceva timp în urmă, cu un zâmbet ce-i cuprindea fața și putea lumina o încăpere. Înainte să pot spune ceva, se apropie tata cu o tavă cu pui umplut, pe care-o lăsă în mijlocul mesei. M-am uitat în jur descumpănit, până când mama mi-a dat un vas cu legume înăbușite. Am zâmbit recunoscător.

Am vorbit pe toată durata mesei: despre cafeneaua familiei, despre sezonul de surf, despre cea mai recentă boală contagioasă despre care auzise mama. Singurul lucru pe care nu l-am abordat a rămas plutind în aer, oricât de mult am încercat să nu-i dăm atenție. Când se ajunse la desert, tata își drese glasul, și mi-am dat seama că obosise să pretindă că nu se petrecea nimic.

– Oliver, te-ai gândit bine la asta?

Toți ne-am uitat la el. Toți în afară de sora lui.

Leah nu-și luase ochii de la prăjitura ei cu brânză.

– Hotărârea e luată. O să treacă repede.

Mama se ridică teatral și își duse șervetul la gură, dar nu se putu stăpâni să nu suspine și se îndreptă spre bucătărie. Am scuturat din cap când tata s-a dus după ea și m-am oferit să liniștesc eu însumi lucrurile. Am tras adânc aer în piept și m-am sprijinit de bufetul de lângă ea.

– Mamă, nu face asta, nu de asta au ei nevoie acum.

– Nu mă pot abține, băiete. Situația asta e insuportabilă. Ce altceva se poate întâmpla? A fost un an groaznic, atât de groaznic...

Aș fi putut s-o aburesc spunând „Nu-i mare lucru“ sau „Totul va fi bine“, dar n-am reușit, pentru că știam că nu era adevărat. Nimic nu avea să mai fie la fel. Viața noastră nu numai că se schimbase când familia Jones murise într-un accident de mașină, ci devenise cu totul diferită, cu două absențe ce erau mereu profund prezente, ca o rană supurândă ce nu se închidea niciodată.

Din ziua în care puseserăm piciorul în Byron Bay, fuseserăm o familie. Toți. În ciuda diferențelor: poate că familia Jones se scula în fiecare zi gândindu-se doar la

prezent, poate că mama își petrecea fiecare secundă de când se trezea făcându-și griji despre viitor, poate că erau boemi, artiști obișnuiți să trăiască în natură, în vreme ce noi cunoșteam doar viața din Melbourne; poate că, atunci când spuneau da, noi spuneam nu, poate că ne contraziceam discutând până în zori în ocaziile când luam cina împreună în grădină, dar, cu toate astea...

Fuseserăm inseparabili.

Și acum, totul era distrus.

Mama își șterse lacrimile.

– Cum de s-a putut măcar gândi să te lase responsabil de Leah? Am fi putut găsi o soluție, am fi putut să renovăm repede livingul, împărțindu-l astfel încât ea să poată avea un dormitor, sau am fi putut să-i cumpărăm o canapea extensibilă. Știu că nu-i cel mai confortabil lucru și că ea are nevoie de un loc al ei, dar indiferent de cât de bună ți-e inima, tu n-ai putea avea grijă nici măcar de un animăluț.

Am ridicat dintr-o sprânceană, indignat.

– Țin să te informez că am un animăluț.

– Da, cum îl cheamă?

– N-are un nume. Deocamdată.

De fapt, nu era *animăluțul* meu, nu mă dădeam în vânt să *am* creaturi vii, dar, din când în când, pe veranda din spate își făcea apariția o sfrijită de pisică tricoloră cu o mutră oribilă și cerșea mâncare, iar eu îi dădeam resturile. Erau săptămâni când venea de două sau de trei ori și altele când nu se obosea.

– O să fie un dezastru.

– Mamă, am aproape 30 de ani, pot să am grijă de ea. E cel mai rezonabil lucru. Voi toți sunteți în fiecare zi la cafenea și, când nu sunteți acolo, trebuie să aveți grijă de gemeni. Și ea n-o să-și petreacă un an dormind în living.

– Ce-o să mâncați? întrebă ea.

– Mâncare, la naiba.

– Vezi cum vorbești.

M-am întors și am ieșit din bucătărie. M-am dus la mașină, am luat din torpedo pachetul de țigări șifonat și am mers câteva străzi mai încolo. Stând pe bordură, mi-

am aprins o țigară și m-am uitat la ramurile copacilor ce tremurau bătute de vânt. Aici nu era cartierul în care crescusem, cel în care familiile noastre crescuseră împreună până când deveniseră una singură. Cele două proprietăți fuseseră scoase la vânzare; părinții mei se mutaseră într-o casă mai micuță, cu un dormitor, în centrul orașului Byron Bay, aproape de cafeneaua pe care o deschiseseră cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, când ne stabiliserăm aici. N-aveau nici un motiv să continue să locuiască în suburbii când eu și Justin plecaserăm: își pierduseră vecinii, iar Oliver și Leah se mutaseră în casa pe care el o închiriase când dorise să fie independent, după ce noi doi terminaserăm facultatea.

– Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

Am mijit ochii în soare și mi-am ridicat privirea spre Oliver. Am tras un fum în piept în vreme ce el se așeză lângă mine.

– M-am lăsat. Două țigări pe zi nu înseamnă fumat. Nu în felul în care fumează un fumător, oricum.

El zâmbi, luă pachetul și își aprinse și el una.

– Ai cam intrat în rahat, așa-i?

Cred că se putea spune asta pentru a descrie situația când te trezești brusc responsabil de o fată de 19 ani care nu e nici pe departe copilul care a fost cândva. Dar mi-am amintit imediat tot ce făcuse Oliver pentru mine. Mă învățase să merg pe bicicletă, se alesese cu nasul spart într-o bătaie pe când studiam în Brisbane – o bătaie în care eu îl băgasem. Am oftat și mi-am stins țigara pe pământ.

– O să ne descurcăm, am spus.

– Leah poate să-și ia bicicleta la școală. De obicei, își petrece timpul liber închisă în camera ei. Știi, nu pot s-o scot de acolo... Să sperăm că totul va reveni la normal. Are niște reguli, o să-ți spun despre ele mai târziu. O să fiu aici în fiecare lună și...

– Stai calm, nu pare atât de complicat.

Pentru mine n-avea să fie, nu așa cum fusese pentru el. Tot ce trebuia să fac era să mă obișnuiesc să trăiesc cu cineva, ceea ce nu făcusem de ani, și să păstrez controlul.

Controlul asupra mea. Restul avea să se rezolve din mers. După accident, Oliver se simțise obligat să renunțe la stilul de viață lipsit de griji pe care noi doi îl avuseserăm când eram copii pentru a deveni tutorele surorii lui și a munci într-un domeniu care nu-i plăcea, dar care îi oferea un salariu bun și stabilitate.

Prietenul meu trase aer în piept și se uită la mine.

– O să ai grijă de ea, da?

– La dracu', sigur că da!

– Bine, pentru că Leah... e tot ce mi-a rămas.

Am încuviințat din cap și ne-am înțeles dintr-o singură privire: el era calm și știa că aveam să fac tot ce-mi stătea în putință să mă asigur că Leah urma să fie fericită și eu mi-am dat seama că eram probabil persoana în care Oliver avea cea mai mare încredere.

CAPITOLUL 5

AXEL

Oliver zâmbi și ridică paharul.

– Pentru prieteni buni! strigă el.

Am înălțat și eu paharul cu el și am sorbit din cocktailul pe care ni-l serviseră. Era ultima sâmbătă înainte ca Oliver să plece la Sidney și eu insistasem să ieșim puțin. Am sfârșit prin a ajunge în același loc ca întotdeauna, la Cavvanbah, un bar în aer liber aflat la marginea orașului, lângă malul mării. Fusese numit astfel după denumirea aborigenilor pentru zona aceea și însemna „loc de întâlnire", ceea ce însuma spiritul și identitatea orașului Byron Bay. Clădirea unde se serveau băuturile și cele câteva mese erau vopsite într-un albastru intens ce se potrivea cu acoperișul de paie, palmierii și leagănele ce atârnau de tavan pe lângă bar.

– Nu pot să cred că plec.

L-am înghiontit, și el râse fără chef.

– O să fie doar un an și o să revii în fiecare lună.

– Cum rămâne cu Leah, la naiba...

– O să am grijă de ea, am repetat. Repetasem aceleași cuvinte încă de dimineață de când îi deschisesem ușa și ne puseserăm la punct planul. Am făcut întotdeauna asta, nu-i așa? Ferește-te de necazuri, mergi înainte, despre asta-i vorba.

El se frecă pe față și oftă.

– Doar dacă ar fi atât de simplu.

– Este. Haide, să ne distrăm puțin! După ultima înghițitură, m-am ridicat. Mai vreau încă două, vrei și tu la fel?

Oliver încuviință din cap, și m-am îndepărtat de masă, oprindu-mă de câteva ori să salut diverși cunoscuți. Era un oraș mic, și aproape toți ne cunoșteam unii pe alții, chiar dacă doar din vedere. M-am sprijinit de bar și am zâmbit când Madison se strâmbă după ce servi băuturi pentru doi oameni de lângă mine.

– Te-ai întors după mai mult? Încerci să te îmbeți?

– Nu știu. Depinde. Dacă mă îmbăt, o să profiți de mine?

Madison își înăbuși un zâmbet în vreme ce luă o sticlă.

– Ți-ar plăcea?

– Întotdeauna, știi asta.

Se uită direct în ochii mei, împingând paharele în față.

– Vrei să te aștept sau ai planuri?

– O să fiu aici când închizi.

Eu și Oliver am petrecut restul serii bând și evocând amintiri. Despre momentul când îl chemaserăm pe tatăl lui pentru că ne îmbătaserăm pe plajă, și, în loc să ne ia și să ne ducă acasă, el decisese să ne deseneze în caietul lui de schițe când eram întinși pe jos, apoi copiase desenul și îl atârnase peste tot la mine acasă și la familia Jones, să ne aducă aminte de cât de idioți fuseserăm. Sau despre momentul când dăduserăm de bucluc în Brisbane cumpărând iarbă: fumaserăm până când eu o luasem rău pe arătură, și apoi chicotind, aruncasem în apă cheile apartamentului unde stăteam amândoi. Oliver se avântase să le caute, complet îmbrăcat, drogat ca naiba, în vreme ce eu stăteam pe mal și mă prăpădeam de râs.

Pe vremea aia, ne promiseserăm unul altuia că aveam să trăim întotdeauna în felul ăsta, ca în locul unde crescuserăm, un trai simplu, relaxat, cu surfing și nonconformism din abundență.

M-am uitat la Oliver și mi-am reținut un oftat înainte să-mi termin băutura.

– O să plec, nu vreau s-o mai las mult timp singură, spuse el.

– În regulă. Am râs când l-am văzut cum se poticnește ridicându-se, și mi-a arătat degetul mijlociu, aruncând

câteva bancnote pe masă. Vorbim mâine.

– Ne auzim, răspunse el.

Am mai stat o vreme cu un grup de prieteni. Gavin ne-a povestit despre noua lui prietenă, o turistă care sosise cu două luni în urmă și sfârșise prin a rămâne pe termen nelimitat. Jake ne-a spus de trei sau patru ori despre designul noii sale plăci de surf. Tom doar bea și îi asculta pe ceilalți. Am încetat să gândesc în vreme ce locul se golea, în zorii zilei. Când ultimul client plecă, am ocolit clădirea, am deschis ușa din spate și m-am strecurat înăuntru.

– Amintește-mi de ce am atâta răbdare.

Madison zâmbi, închise obloanele și se apropie, cu un zâmbet senzual pe buze. Degetele ei se agățară de găicile jeanșilor mei, și mă trase aproape până când gurile noastre pe jumătate deschise se ciocniră.

– Pentru că fac să merite, murmură ea.

– Împrospătează-mi memoria.

I-am scos tricoul minuscul. Nu avea sutien. Madison se frecă de mine înainte să-mi deschidă fermoarul și să îngenuncheze încet. Când gura ei deschisă mă cuprinse, am închis ochii sprijinindu-mi mâinile de peretele din față. Mi-am afundat degetele în părul ei, încercând s-o fac să meargă mai repede, mai adânc. Când eram aproape să termin, se trase înapoi. Mi-am pus un prezervativ. Apoi m-am afundat în ea lipind-o de perete, izbindu-mă în ea, tremurând de fiecare dată când o auzeam rostindu-mi numele, simțind clipa: plăcerea, sexul, nevoia. Asta era tot. Și era perfect.

Februarie

VARA

CAPITOLUL 6

LEAH

Mă tot uitam la mâinile mele încleștate în vreme ce mașina mergea pe drumul neasfaltat și soarele după-amiezii colora cerul în portocaliu. Nu voiam să-l văd, nu voiam să văd culoarea sau orice altceva ce să-mi readucă în minte amintirile sau visurile pe care le lăsasem în urmă.

– Să nu-i faci viața grea lui Axel, ne face un mare serviciu, îți dai seama de asta, da, Leah? Și să mănânci. Încearcă să fii bună, da? Spune-mi ce-ți trece prin minte.

– Încerc, am răspuns.

El continuă să vorbească până când frână în fața unei proprietăți înconjurate de palmieri și de tufișuri sălbatice crescute neîngrijit. Mai fusesem acasă la Axel doar de câteva ori și de fiecare dată îmi păruse a fi altfel. Anul trecut, el fusese cel care trecea pe la apartamentul nostru din când în când, să stea cu noi. Am închis ochii când mă străfulgeră un gând cum că, dacă asta s-ar fi întâmplat înainte, însăși ideea de a sta sub același acoperiș cu el m-ar fi făcut să simt fluturași în stomac și un nod în gât. Acum însă, nu simțeam nimic. Așa era de la accident: asta era urma lăsată în mine, golul imens și pustiu ce făcea imposibil să construiesc ceva, pentru că nu exista ceva pe care să se sprijine. Nu mai *simțeam* nimic. Și nici nu voiam. Era mai bine să trăiesc așa, letargică, doar cu durerea. Câteodată, erau niște momente, o oarecare despovărare neașteptată, ca și cum ceva încerca să se deschidă în mine, dar reușeam să păstrez controlul în cele din urmă. Era ca și cum mă aflam în fața unui aluat de

pizza plin de cocoloașe și de bule chiar înainte de a trece făcălețul pe deasupra lor și a le nivela.

– Ești gata?

Fratele meu se uită la mine.

– Cred că da.

Am ridicat din umeri.

CAPITOLUL 7

AXEL

Voiam să mă întorc în timp doar ca să-i spun vechiului meu eu că eram un netot pentru că spusesem că nu avea să fie complicat. Era al dracului de complicat chiar de la început, când Leah a pus piciorul în casa mea și s-a uitat în jur fără pic de interes. Nu că ar fi fost multe de văzut: pereții erau goi, fără vreo poză la vedere, podelele erau din lemn, la fel ca mobila cu diferitele ei culori și stiluri, livingul era separat de bucătărie printr-un blat și, după cum zicea mama, decorul semăna cu un bar exotic.

De îndată ce Oliver plecă, la limită cât să ajungă la aeroport, am început să mă simt jenat. Ea nu părea să bage de seamă, doar stătea acolo fără să zică nimic, urmându-mă în vreme ce-i arătam camera de oaspeți.

– Uite, aici e! Poți s-o redecorezi sau...

Am închis gura înainte să adaug: „Sau orice fac fetele de vârsta ta". Ea nu era una dintre tinerelele alea radioase care se plimbau prin Byron Bay cu plăcile de surf în spate, îmbrăcate în rochii de vară. Leah lăsase toate astea în urmă, ca și cum o legau cumva de trecutul ei.

– Ai nevoie de ceva? am adăugat.

Ea se uită la mine cu imensii ei ochi albaștri și scutură din cap înainte să pună geanta pe pat și să deschidă fermoarul pentru a-și scoate și aranja lucrurile.

– Orice ai nevoie, eu sunt pe verandă.

Am lăsat-o singură și am tras adânc aer în piept.

Nu, n-avea să fie ușor. În tot haosul meu, aveam stabilită o rutină. Mă sculam înainte de ivirea zorilor, beam o cană de cafea și mergeam să fac surf sau să înot dacă nu erau

valuri; apoi îmi pregăteam prânzul și mă așezam la birou să-mi organizez lucrul. De obicei, făceam ceva progrese, făcând puțin din câte ceva, niciodată într-un fel organizat în mod special, în afară de cazul când aveam un termen-limită. Mai târziu, îmi beam a doua și ultima cană de cafea a zilei, de obicei în vreme ce mă uitam pe fereastră la peisaj. Nu eram un bucătar rău, dar rar aprindeam aragazul, mai mult din cauză că eram leneș decât din alte motive. După masă, aceeași poveste: mai munceam, mai făceam surf, stăteam alte câteva ore în tăcere singur pe verandă, aveam pace. După ceai, venea timpul să fumez de seară, puțină lectură sau muzică și apoi mă culcam.

Prin urmare, în prima zi în care Leah apăru în casa mea, am decis să mă țin de rutina mea. Am petrecut după-amiaza lucrând la una dintre cele mai recente comenzi, concentrându-mă să realizez o imagine lineară, adăugând detalii până când mi se păru perfectă.

Când am lăsat jos creionul și m-am ridicat, mi-am dat seama că ea încă nu ieșise din camera ei. Ușa era pe jumătate închisă, așa cum o lăsasem. Am mers într-acolo, am bătut la ușă și am deschis încet.

Leah stătea întinsă pe pat, ascultând muzică, cu părul împrăștiat pe pernă. Își luă privirea de la tavan și scoase căștile, ridicându-se.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit.

– Ce ascultai?

– The Beatles.

Urmă o tăcere încordată.

Aș îndrăzni să spun că toți cei care îi cunoșteau pe cei din familia Jones știau că The Beatles era trupa lor favorită. Îmi amintesc lungile nopți acasă la ei, dansând pe muzica celor de la The Beatles și cântând și noi tare. Când am început să-i țin de urât lui Douglas Jones, ani mai târziu, când picta în atelierul din curtea din spate, l-am întrebat de ce lucrează mereu pe muzică și el mi-a răspuns că era inspirația lui, că nimic nu se naște înlăuntrul tău, nici măcar ideea de bază – contribuția ta e felul în care zugrăvești totul. Mi-a mărturisit că notele îi marcau

drumul și vocile strigau fiecare tușă a pensulei. Pe atunci, obișnuiam să imit tot ce făcea Douglas, admirându-i picturile și felul relaxat în care zâmbea mereu, și i-am călcat pe urme și am încercat să-mi găsesc propria-mi inspirație, ceva ce să mă pătrundă în profunzime, dar n-am reușit niciodată, și probabil de aceea, la jumătatea drumului, m-am pomenit că fac un ocol neașteptat, devenind grafician.

– Vrei să prinzi niște valuri? am întrebat.

– Surf? Leah era încordată în vreme ce se uita la mine. Nu.

– Bine. Mă întorc repede.

Eram nervos în vreme ce traversam cei câțiva metri între casă și ocean, uitându-mă la bicicleta portocalie rezemată de balustrada de lemn a verandei. Oliver o lăsase acolo după ce o scosese din mașină. Era doar un obiect, dar unul ce reprezenta schimbările pe care nu le asimilasem încă.

Am așteptat și așteptat și am tot așteptat până când a venit valul perfect. Apoi mi-am arcuit spatele, mi-am poziționat picioarele și m-am ridicat, coborând pe peretele valului și, odată ce efectiv mi-am dat drumul, m-am îndepărtat de locul unde se spărgea valul și în cele din urmă m-am cufundat.

Când m-am întors, ușa camerei de oaspeți era închisă. N-am bătut. Am făcut duș și am mers la bucătărie să fac de mâncare pentru cină. Mersesem la magazin – ceva neobișnuit – cu o zi înainte. Rar cumpăram mult, dar încercasem să aduc un strop de diversitate în frigider. Tot ce știam despre preferințele culinare ale lui Leah era că îi plăceau acadelele cu căpșune, întotdeauna având una în gură pe când era mică, petrecând ore în șir mestecând la bățul de plastic. Asta și prăjitura cu brânză făcută de mama, dar nu era de mirare, toată lumea știa că era cea mai bună din lume.

Pe când tăiam diferite legume în fâșii, mi-am dat seama că n-o cunoșteam pe Leah atât de bine pe cât crezusem. Poate că n-o cunoscusem niciodată. Nu în profunzime. Se

născuse pe când eu și Oliver aveam 10 ani și nimeni nu se așteptase ca familia să se mărească. Încă îmi amintesc prima zi când o văzusem: avea obraji roz dolofani, degete micuțe ce apucau orice era la îndemână și părul atât de blond, că era aproape transparent. Rose petrecuse multă vreme povestindu-ne cum din acel moment trebuia să avem grijă de ea și să ne purtăm bine când eram în preajma ei. Dar Leah își petrecea ziua plângând sau dormind, și noi eram mai interesați să vânăm gândaci pe plajă sau să ne jucăm.

Când plecaserăm la facultate în Brisbane, ea abia împlinise opt ani. Când ne întorseserăm, după ce rămăsesem acolo o vreme să lucrăm și să ne terminăm stagiatura, Leah avea aproape 15 ani și, chiar dacă veniserăm acasă de multe ori, avusesem sentimentul că crescuse dintr-odată, ca și cum într-o noapte se dusese la culcare fetiță și se trezise a doua zi femeie. Era înaltă și slabă cu puține rotunjimi, ca un vrej de fasole. Începuse să picteze câtă vreme fusesem plecat, mergând pe urmele tatălui ei, și, într-o zi, când traversasem curtea și mă oprisem în fața picturii de pe șevalet, nu mă putusem abține să nu mă mir de liniile delicate și de tușele aproape tremurătoare de culori. Mi se făcuse părul măciucă. Știusem că nu putea fi Douglas cel care pictase așa ceva, pentru că era ceva oarecum diferit acolo, ceva... ce nu puteam explica.

Ea ieșise pe ușa din spate a casei.

– Tu ai făcut asta? întrebasem și arătasem spre pictură.

– Da. Se uitase bănuitor la mine. E nasoală.

– E perfectă. E... atât de diferită.

Am întors capul să mă uit la ea dintr-un alt unghi, asimilând detaliile, viața ce pulsa în ea, tulburarea. Pictase peisajul din față: ramurile curbe ale copacilor, frunzele ovale, trunchiurile groase, dar nu era o imagine reală, ci o deformare, ca și cum luase toate elementele și le amestecase în blenderul minții ei, pentru ca apoi să le arunce afară într-un talmeș-balmeș, cu propria interpretare specială.

Leah roșise și rămăsese în fața picturii, cu brațele încrucișate. Dulcea ei față angelică se încruntase, și ea se uitase la mine cu reproș.

– Mă lingușești.

– Ba deloc, la naiba! De ce crezi așa ceva?

– Pentru că tata m-a rugat să-i pictez, spusese ea, arătând spre copaci, și eu am făcut asta, și nu arată nici pe departe ca ei. A început bine, dar după aia... după aia...

– După aia ai făcut cum ai simțit tu.

– Crezi?

Încuviințasem din cap și îi zâmbisem.

– Continuă să faci așa.

În lunile care urmaseră, de fiecare dată când mergeam să-mi văd părinții sau familia Jones, petreceam un timp cu ea uitându-mă la ultimele ei lucrări. Leah era... era ea însăși, nu exista nimic altceva ca ea, n-avea influențe, liniile ei îi erau atât de caracteristice, încât le-aș fi putut recunoaște oriunde. Era sclipitoare, și era ceva ce mă atrăgea la ea, ca și cum picturile ei mă făceau să continui să caut, să continui să descopăr...

CAPITOLUL 8

LEAH

M-am dat jos din pat cu un oftat când Axel strigă că e gata cina. Făcuse niște *tacos* cu legume ce abureau pe așa-numita măsuță de cafea, o placă de surf cu patru picioare de lemn, aflată în fața canapelei. În afară de biroul lui acoperit de prostii, era singura masă din casă, dacă nu puneai la socoteală vechiul cufăr unde își ținea pick-upul. Totul acolo era cât se poate de caracteristic lui, cu obiectele de mobilier ce se potriveau în ciuda faptului că erau atât de diferite, cu ordinea în dezordine, reflectarea liniștii interioare în lucrurile mici.

Îl invidiam. Acel mod de a trăi, lipsit de griji și relaxat, întotdeauna privind înainte fără a se opri să se uite în urmă, întotdeauna concentrat asupra clipei de față.

M-am așezat la unul din capetele canapelei și am mâncat în tăcere.

– Deci mergi cu bicicleta mâine la școală.

Am încuviințat din cap.

– Ai prefera să te duc cu mașina?

Am scuturat din cap.

– Bine, cum vrei tu. Axel oftă. Vrei niște ceai?

Mi-am ridicat încet privirea spre el.

– Ceai? Acum?

– Întotdeauna beau ceai seara.

– Are cafeină, am șoptit eu.

– Nu mă deranjează.

Axel duse farfuriile la bucătărie. M-am uitat la el peste umăr pe când le ducea. Părul lui era de un blond murdar, precum grâul copt sau nisipul plajei la apus. Mi-am ferit

repede privirea, confuză, îndepărtând culorile, îngropându-le.

Axel mă strigă după câteva minute, cu o cană de ceai într-o mână și un pachet de țigări în cealaltă.

– Vii pe verandă? propuse el.

– Nu, mă duc să mă culc. Noapte bună!

– Noapte bună, Leah! Odihnește-te!

M-am acoperit cu cearceaful, deși nu-mi era frig, și mi-am ascuns capul sub pernă. Întuneric. Doar întuneric. În casa lui Alex, nu auzeai nici măcar o mașină trecând pe stradă, nici o voce depărtată, erau doar liniștea și gândurile mele, ce păreau că se zbat și strigă încercând să răbufnească. Când am simțit cum anxietatea mă apasă pe piept și respirația îmi devine neregulată, am închis ochii și am apucat cearceaful, vrând ca totul să dispară. Totul.

A doua zi dimineață, l-am găsit în bucătărie.

Tot ce avea pe el era un slip roșu. Făcea pâine prăjită. Îmi zâmbi. Și l-am urât puțin pentru asta, pentru că îmi zâmbea cu buzele acelea perfecte și cu lucirea din ochi. Am încercat să nu mă uit la el și am deschis frigiderul să scot laptele.

– Ai dormit bine? întrebă el.

– Mda, am mințit.

Avusesem din nou coșmaruri.

– Ești sigură că nu vrei să te duc eu?

– Sigur. Dar mulțumesc!

Am plecat de acolo, de la el, nu mult după aceea, și nu m-am oprit din pedalat până când am ajuns la școală și am lăsat bicicleta legată cu lanțul de un gard vopsit în albastru. Clădirea de lemn era mică, înconjurată de o grădină. M-am uitat în jos când am intrat pe ușă și n-am vorbit cu nimeni. Înainte, ăsta fusese momentul meu preferat din zi: să ajung în clasă, să-mi găsesc prietenii, să ne spunem unul altuia ultimele bârfe și să mergem împreună spre clasă. Dar nu mai puteam face asta. Încercasem, chiar încercasem, dar exista o barieră între ei și mine, ceva ce înainte nu fusese.

Când am trecut pe lângă Blair cu capul plecat, părul îmi acoperea parțial fața. Aș fi vrut să nu fi lucrat acolo. Probabil de aceea îmi lăsasem părul lung: să evit atenția, să ascund sentimentele pe care știam că le puteau vedea toți în ochii mei. Dacă aș fi putut avea superputeri, aș fi ales să fiu invizibilă. Așa aș fi putut scăpa de acele priviri pline de milă, cele de la început și cele venite mai târziu, cele ce păreau a striga că sunt ciudată, că nimeni nu mă înțelegea, că nu încercam destul de tare să revin la suprafață și să respir...

Mi-am petrecut toată dimineața stând în banca mea, schițând spirale pe colțul caietului de matematică, concentrându-mă pe felurile în care liniile se curbau și pe mișcarea lină a creionului negru. Când ora se termină, mi-am dat seama că abia dacă auzisem ceva din ce spusese profesorul. Îmi puneam cărțile în rucsac când Blair intră timidă în clasă și se apropie de mine. Aproape toți colegii plecaseră. M-am uitat cu sfială la ea, vrând să scap.

– Am putea vorbi puțin?

– Eu... ăăă... trebuie să plec.

– Doar pentru câteva minute.

– Bine.

Blair răsuflă.

– Am auzit că fratele tău a trebuit să plece la Sydney pentru o vreme și voiam să știi că, dacă ai nevoie de ceva, orice, sunt aici pentru tine. Întotdeauna am fost, sincer.

Inima începu să-mi bată cu putere.

Voiam asta, voiam ca totul să fie la fel ca înainte, dar nu se putea. De fiecare dată când închideam ochii, îmi reveneau în minte mașina rostogolindu-se iar și iar, un șanț verde neclar, ceea ce însemna că nu mai ne găseam pe șosea, un cântec ce se întrerupsese brusc, un țipăt înghețat. Și apoi... și apoi muriseră. Părinții mei. Nu puteam uita asta, nu puteam să mă îndepărtez de imagine pentru mai mult de câteva ore, ca și cum s-ar fi întâmplat cu o seară în urmă, nu cu aproape un an. Nu puteam să merg lângă Blair și să zâmbesc de fiecare dată când ne intersectam cu un grup de turiști surferi sau să vorbesc despre ce aveam

să facem în viitor, pentru că tot ce voiam eu să fac era... nimic, nu mă puteam gândi decât la... ei, și nimeni nu mă putea înțelege. Cel puțin, asta era concluzia la care ajunsesem după câteva sesiuni cu psihologul la care mă trimisese Oliver.

– Nu trebuie să fie la fel, Leah.

– Nu poate fi, am reușit să spun.

– Dar poate fi nou, diferit. Nu asta făceai când obișnuiai să pictezi? Luai ceva ce exista și îl interpretai în mod diferit? Înghiți nervos. N-ai putea să faci asta cu prietenia noastră? N-ar trebui să vorbim despre nimic dacă tu nu vrei.

Am încuviințat din cap înainte să termine, lăsând o mică deschizătură între noi. Blair zâmbi, și apoi am plecat împreună de la școală. Ea își luă rămas-bun fluturând o mână în vreme ce eu am urcat pe bicicleta portocalie și am plecat pedalând.

CAPITOLUL 9

AXEL

Ușa dormitorului ei era încă închisă.

Era în casa mea de aproape trei săptămâni, și, în fiecare zi, când se întorcea de la școală, mânca orice pregătisem eu, în tăcere, fără proteste sau obiecții, apoi se închidea între acei patru pereți. În cele câteva ocazii când am intrat, asculta muzică la căști sau desena cu un creion ascuțit nimic interesant, doar figuri geometrice, schițe fără rost.

Probabil cea mai lungă frază pe care mi-o spusese fusese în prima seară, când îmi zisese că ceaiul avea cafeină. După aceea, nimic. Dacă n-ar fi fost o periuță de dinți în plus în baie și n-aș fi început să merg să iau de mâncare din când în când, abia aș fi observat prezența ei. Leah ieșea doar să mănânce de prânz și de cină și să meargă la școală.

Firește, mama apăruse de câteva ori cu mâncare, deși trecusem de câteva ori pe la cafenea să-i spun că totul era în ordine, să mănânc o bucată de prăjitură gratis și să petrec un timp cu Justin, care era de așteptat să preia afacerea dacă părinții mei aveau să renunțe vreodată la dependența lor de muncă.

– Cum stă treaba? mă întrebă el.

– Cred că e în ordine. Sau nu, ce dracu' să știu eu?

– E o situație grea. Ai răbdare. Nu face ce faci tu de obicei.

– Ce fac eu de obicei?

– Știi tu, genul ăla de tâmpenie ce-ți trece prin cap.

Am râs și am dat cafeaua pe gât dintr-o înghițitură. Nu fusesem niciodată apropiat de Justin, nu eram genul de frați care ies împreună și se distrează sau se îmbată. N-

aveam nimic în comun și, probabil, dacă n-am fi avut legături de sânge, am fi fost doi străini și n-am fi schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte. Când eram mic, mă frapa adesea faptul că el era ancorat în viața pe care o lăsasem în urmă în Melbourne, ca și cum ar fi fost smuls de acolo și aruncat într-un loc pe care nu-l înțelegea cu adevărat. Pentru mine, era exact contrariul. Bucata asta de țărm era a mea, aproape făcută la comandă pentru mine: libertatea, posibilitatea de a merge desculț ori de câte ori voiam. Viața relaxată, atmosfera boemă, totul.

Am colindat prin Byron Bay după ce mi-am luat rămas-bun de la fratele meu și am cumpărat niște fructe organice. Apoi l-am sunat pe Oliver în drum spre casă. Vorbisem cu o zi în urmă, dar el trebuise să închidă imediat, după doar câteva cuvinte, pentru că cineva îi spusese că avea o ședință.

– Cum merge? mă întrebă el.

– Mai am niște întrebări.

– Te ascult, replică el.

– Leah petrece întreaga zi închisă în camera ei.

– Ți-am spus, are nevoie să fie singură.

– Pot eu să întrerup asta?

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al liniei.

– Ce încerci să-mi spui, Axel?

– Nu ai rugat-o să înceteze să se izoleze?

– Nu, nu merge așa, psihologul ne-a spus...

– Trebuie să fiu de acord cu toate astea? am întrebat.

– Da. E o chestiune de timp. A avut o perioadă dificilă.

Mi-am reținut impulsul de a-l contrazice și mi-am mușcat limba. Apoi mi-a vorbit despre munca lui acolo, despre treburile organizatorice pe care le făcuse în aceste trei săptămâni. Dacă avea noroc, poate reușea să își scurteze cu câteva luni șederea în Sydney. Nu voiam să-mi permit să mă simt ușurat înainte de a ști sigur.

Era sâmbătă. Ea petrecuse întreaga dimineață izolată și începea să-mi pună răbdarea la încercare, chiar dacă Oliver urma să sosească luni și aveam să-mi recapăt

normalitatea pentru șapte zile. Nu e că n-o înțelegeam – bineînțeles că îi înțelegeam durerea, dar asta nu schimba lucrurile, nu schimba prezentul. Așa cum spunea psihologul la care Oliver o dusese pentru numeroase ședințe, ea nu parcurgea corect fazele durerii. În teorie, rămăsese blocată în prima fază, negarea, dar eu nu eram de acord cu toate astea. Poate că de aceea am bătut la ușă.

Leah ridică privirea și își scoase căștile.

– Valurile sunt bune, ia-ți placa!

Ea clipi, nedumerită. Atunci mi-am dat seama că, de fiecare dată când îi propuneam ceva, propunerea lăsa impresia că era o întrebare. O întrebare la care Leah se simțea îndreptățită să spună nu. Dar asta nu era o întrebare.

– N-am chef, dar mulțumesc.

– Nu mă lua cu asta. Mișcă-ți fundul!

Ea se uită la mine alarmată. Am văzut cum pieptul i se ridică și coboară din cauza respirației accelerate, ca și cum nu s-ar fi așteptat la atac, după toate acele zile liniștite. Nici eu nu-l plănuisem și îi promisesem celui mai bun prieten al meu că n-o să fac așa ceva, dar aveam încredere în instinctele mele. Și aveam o nevoie instinctivă s-o scot din camera aia, o mare dorință s-o târăsc din locul ăla. Leah se ridică țeapănă, încordată.

– Nu vreau să merg, Axel.

– Te aștept afară.

M-am întins în hamacul agățat între două grinzi pe verandă, unde de obicei citeam noaptea sau stăteam cu ochii închiși, ascultând muzică. Am așteptat. Zece minute. Cincisprezece. Douăzeci. Douăzeci și cinci. După o jumătate de oră, a apărut, strâmbând din nas dezgustată, cu părul strâns într-o coadă de cal și expresia marcată de uimire.

– De ce vrei să merg?

– De ce vrei să stai?

– Nu știu, răspunse ea încet.

– Nici eu. Hai să mergem!

Leah m-a urmat în tăcere, și am parcurs scurta distanță ce ne despărțea de plajă. Nisipul alb ne întâmpină cald sub soarele amiezii, și ea își scoase rochia și rămase acolo în bikini. Nu știu de ce, dar mi-am ferit privirea și m-am uitat la placa de surf înainte de a i-o da.

– E scurtă, se plânse ea.

– Așa cum ar trebui. Te face mai iute.

– Mai înceată, ripostă ea.

Am zâmbit, nu ca reacție la răspunsul ei, ci pentru că era prima dată în acele trei săptămâni nesfârșite când aveam ceea ce s-ar putea numi o conversație. M-am îndreptat către apă, și ea mă urmă fără a se plânge.

Orașul era un centru de atracție pentru surferi, dar valurile nu erau de obicei mari. Cu toate astea, în acea zi, fenomenul cunoscut sub numele de valul Byron Bay își făcuse apariția. Se petrecea când cele trei puncte se întâlneau când era flux, creând un val lung ce avansa spre dreapta, începând de la marginea promontoriului, și intra în golf în tuburi regulate, sincronizate.

Nu ratasem niciodată o ocazie ca asta.

Ne-am îndreptat spre larg. Odată ajunși acolo, n-am rostit nici un cuvânt, doar am stat pe plăcile noastre și am așteptat, am așteptat momentul perfect... Leah reacționă și mă urmă când am făcut semn și am luat-o din loc, mirosind cum se apropie un val bun, simțind o energie crescândă în apa cu scoici.

– Vine, am șoptit.

Apoi am înotat, grăbindu-mă, și m-am ridicat pe placă înainte să alunec în val, ocolindu-l, prinzând viteză pentru a-mi face mișcarea. Știam că Leah venea după mine. O puteam simți în spatele meu, deschizându-și drum pe peretele valului.

Fericit, m-am uitat peste umăr.

O secundă mai târziu, ea dispăru.

CAPITOLUL 10

LEAH

Apa mă izbi, și am închis ochii.

Apoi culoarea dispăru, și m-am simțit din nou în siguranță față de acele amintiri ce câteodată încearcă să se furișeze, față de viața ce nu mai era acolo, față de lucrurile pe care obișnuiam să le vreau și de care nu-mi mai păsa. Pentru că nu era drept ca totul să rămână la fel, acum, când nimic nu era la fel. Eram atât de departe de fosta mea viață, încât câteodată simțeam de parcă aș fi murit și eu în ziua aia.

Am deschis ochii.

Apa se învolbura în jurul meu. Mă scufundam. Dar nu simțeam nici o durere. Doar gustul sărat al apei în gură. Doar calm.

Și apoi l-am simțit. Mâinile lui trăgându-mă lângă el, puterea lui, impulsul lui împingându-ne în sus. Apoi ne lovi soarele, când am ieșit la suprafața apei. Mi se făcu greață. Am tușit. Axel își trecu degetele peste obrajii mei, și ochii lui, de un albastru atât de întunecat încât părea negru, se uitară direct spre mine.

– Rahat, Leah, scumpo, ești bine?

M-am uitat la el, zdruncinată. Simțind... simțind ceva.

Nu, nu eram bine. Nu dacă îl simțeam din nou.

CAPITOLUL 11

AXEL

Panică. S-o pierd din vedere – asta era panică. Încă îmi simțeam inima în gât când ne-am întors acasă și nu mă puteam opri din a mă gândi la ea scufundându-se în apele agitate din jurul ei, la cât de fragilă arăta. Voiam s-o întreb de ce nu încercase să iasă la suprafață, dar mi-a fost frică să rup tăcerea. Sau poate că, de fapt, mă temeam de răspunsul ei.

Am rămas în bucătărie în vreme ce ea făcu un duș, uitându-mă pe fereastră, cumpănind în minte ideea de a lua telefonul și a-l suna pe Oliver. Când Leah ieși și se uită la mine, nervoasă și rușinată, a trebuit să mă abțin să nu mă iau de ea.

– Cum te simți?

– Bine, doar că mă luase amețeala.

– Când ai căzut în apă?

Ea își feri privirea și încuviință.

– Sunt la mine în cameră, spuse ea.

– Bine. Dar în seara asta vreau să vorbesc cu tine.

Leah deschise gura să protesteze, dar apoi merse în camera ei și închise ușa. Am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez. Am mers desculț pe veranda din spate, m-am așezat pe treptele de lemn crăpate și mi-am aprins o țigară.

Al naibii să fie, chiar trebuia să vorbim.

Am tras un ultim fum din țigară înainte de a intra din nou. M-am dus la birou și am scotocit printre hârtii până când am găsit o foaie albă. Am luat un pix și am notat toate întrebările ce-mi veniseră în cap în aceste trei

săptămâni. Am pus hârtia la îndemână și am continuat să scriu în vreme ce pregăteam cina. Am terminat salata și am bătut la ușa ei. Nu a obiectat când am spus că ar trebui să mâncăm afară.

Cerul era plin de stele și puteai mirosi marea.

Am mâncat în tăcere, aproape fără să ne uităm unul la altul. Când am terminat, am întrebat-o dacă voia ceai, dar ea scutură din cap, așa că m-am dus la bucătărie să pun farfuriile în chiuvetă. Când m-am întors, Leah stătea întoarsă cu spatele, sprijinindu-se de balustradă și uitându-se în întuneric.

– Stai jos, i-am spus.

Ea oftă tare înainte de a se întoarce.

– E necesar? Plec poimâine.

– Și te întorci după o săptămână, am răspuns.

– N-o să te deranjez. Se uită la mine rugător. Îmi amintea de un animal înspăimântat. N-am vrut să merg, tu ești cel care m-a făcut să intru în apă...

– Nu despre asta e vorba. O să petrecem mult timp împreună anul ăsta, și trebuie să știu niște lucruri. Am luat o gură de ceai și m-am uitat în jos la foaia de hârtie din mână, plină de întrebări. Pentru început, nu ai prieteni? Știi ce vreau să spun, persoane cu care să-ți petreci timpul, ca, de exemplu, alte fete de vârsta ta.

– Glumești?

– Nu, absolut deloc.

Leah se opri. Nu mă grăbeam, așa că m-am așezat în hamac și mi-am lăsat ceaiul pe balustrada de lemn, în vreme ce-mi aprindeam o țigară.

– Am avut. Am. Cred.

– Cum se face, atunci, că nu ieși niciodată?

– Pentru că nu vreau, nu mai vreau.

– Cât timp o să fie așa? am întrebat.

– Nu știu!

Respira sacadat.

– Bine... Am observat ridurile de pe fruntea ei, felul în care gâtul i se mișca atunci când înghițea. Asta răspunde la

trei dintre întrebările mele. M-am uitat la hârtie. Cum merge școala?

– Normal, cred.

– Crezi sau știi?

– Știu. De ce-ți pasă?

– Nu te văd niciodată învățând.

– De fapt, nu-i treaba ta.

M-am bătut peste bărbie de câteva ori. Apoi m-am uitat la ea. Ca de la egal la egal. Nu ca și cum ea era cineva care avea nevoie de ajutorul meu și eu eram gata să i-l acord. Am văzut teamă în ochii ei. Teamă pentru că știa ce aveam să-i spun.

– Nu vreau să trebuiască să-ți amintesc asta, dar, pentru un an, fratele tău se spetește muncind pentru tine, ca tu să te poți duce la facultate, ca să poți merge înainte...

Am închis gura când ea începu să suspine.

M-am ridicat, simțindu-mă ca un ticălos, și am îmbrățișat-o. Trupul i se scutura lipit de al meu, și am închis ochii, rezistând, rezistând chiar dacă durea, pentru că n-aveam de gând să îmi cer iertare pentru ce spusesem, căci știam că așa trebuia să fie.

Leah se retrase și își șterse obrajii.

Am stat acolo lângă ea, cu brațele pe balustrada de lemn din jurul verandei, cu vântul umed al nopții bătând în jurul meu. Mi-am luat însemnările.

– Mai departe. O adusesem exact acolo unde voisem: despicată în două, tremurând. Dezbrăcată de armura pe care o purta mereu. De ce nu pictezi?

Dacă n-aș fi văzut atâtea lucruri diferite în ochii ei, aș fi putut scormoni prin părțile pe care le disecam, să încerc s-o înțeleg – dar nu ajunsesem încă acolo.

– Nu suport culorile.

– De ce? am șoptit.

– Pentru că îmi amintesc de trecut și de el.

Douglas Jones. Mereu mânjit de vopsea, culori, viață. Mai aveam o mulțime de întrebări pe pagină. „De ce nu poți accepta ce s-a întâmplat? De ce îți faci asta? Cât timp

crezi că o să fii așa?“ Am făcut hârtia ghem și am băgat-o în buzunarul pantalonilor.

– Ai terminat? întrebă ea nesigură.

– Da.

Mi-am aprins încă o țigară.

– Credeam că te-ai lăsat.

– M-am lăsat. Nu fumez. Nu în felul în care o fac fumătorii.

Ea zâmbi. Era un zâmbet timid, trecător, dar, pentru o milisecundă, fusese acolo, luminându-i fața, întinzându-i buzele, doar pentru mine.

CAPITOLUL 12

LEAH

Nu-mi aduc aminte când m-am îndrăgostit de Axel, nu știu dacă era o zi anume sau dacă sentimentul era acolo dintotdeauna, adormit, până când să cresc mare și să devin conștientă că să dorești pe cineva, să tânjești după o privire a lui mai mult decât după orice altceva în lume era dragoste. Sau cel puțin asta credeam când aveam 13 ani, când el locuia în Brisbane cu fratele meu. Dacă venea în vizită, petreceam noaptea de dinainte incapabilă să dorm, cu fluturi în stomac. Obișnuiam să-i scriu numele în calendarul meu zilnic, vorbeam cu prietenii mei despre el, îi memoram fiecare gest, ca și cum ascundea un mesaj important. Mai târziu, când Axel s-a întors și s-a stabilit în Byron Bay, am început să-l iubesc cu toată ființa mea. Tot ce aveam nevoie era să-l știu aproape și să las acel sentiment să crească chiar și atunci când tăceam, de parcă era într-un cufăr, unde îl protejam și îl hrăneam în visurile mele cu ochii deschiși.

Prima dată când i-au căzut ochii pe o pictură a mea, a fost ca și cum lumea se oprise în loc: fiecare fir de iarbă, fiecare bătaie de aripi a păsărilor. Mi-am pierdut răsuflarea uitându-mă pe fereastră în vreme ce el și-a întors capul, cu ochii la pânză. O lăsasem acolo după ce petrecusem dimineața pictând acea porțiune de pădure ce creștea în spatele casei noastre, încercând să urmez instrucțiunile tatălui meu.

Când picioarele m-au ascultat, am mers afară.

– Tu ai făcut asta? m-a întrebat el.

– Da. M-am uitat bănuitor la el. E nasoală.

– E perfectă. E... atât de diferită.

Am simțit cum roșesc, încrucișându-și brațele.

– Mă lingușești.

– Ba deloc, la naiba! De ce crezi așa ceva?

Am ezitat, fără a-mi lua ochii de la el.

– Pentru că tata m-a rugat să-i pictez, am spus, arătând spre copaci, și eu am făcut asta, și nu arată nici pe departe ca ei. A început bine, dar după aia... după aia...

– După aia ai făcut cum ai simțit tu.

– Crezi?

A încuviințat din cap înainte să-mi zâmbească.

– Continuă să faci tot așa.

Axel lăuda pânza plină de linii pe care până și eu mă chinuisem s-o înțeleg, deși, într-un fel pe care nu-l puteam explica, se potriveau, se îmbinau una cu alta, mergeau. Părul lui blond murdar se mișca în bătaia vântului, și am simțit nevoia să inventez amestecul perfect pentru a reda acea nuanță; o bază de ocru cu puțin maro, umbre la rădăcini, razele de soare presărate pe vârfurile cele mai subțiri ce se ondulau ușor. Mai târziu, aveam să mă concentrez asupra pielii lui, asupra bronzului care acoperea cei câțiva pistrui de pe nas, asupra ochilor aproape închiși, asupra zâmbetului răutăcios, șiret, dar în același timp lipsit de griji, acolo în dezordinea lui, în el însuși...

CAPITOLUL 13

AXEL

Credeam că aveam să mă simt al dracului de ușurat în ziua când Oliver reveni ca să-și petreacă cu sora lui ultima săptămână a lunii, dar abia dacă am observat diferența. Într-atât de slabă, aproape eterică, fusese trecerea lui Leah prin casa mea.

În următoarele zile, am păstrat obiceiul de a găti. Nu știu de ce, dar mi se părea relaxant. Viața mea reveni la ceea ce fusese dintotdeauna: trezitul în zori, cafea, plajă, prânz, lucru, cafeaua numărul doi și o după-amiază relaxată. Am început să merg din nou gol prin casă, să las ușa băii deschisă când făceam duș, să pun muzică tare noaptea, să mă masturbez în living. Diferența era că aveam intimitate, puteam face toate lucrurile alea pe care nu le puteam face în prezența ei și le-am făcut, mai puțin pentru că am vrut și mai mult pentru a-mi marca teritoriul.

Vineri am reușit să realizez două comenzi, așa că am decis să fac surf după-amiază: să caut valurile, să alunec peste ele până când mi-am simțit mușchii umflați de efort. Era încă zi când m-am întors acasă și l-am găsit pe fratele meu stând pe canapea și pe nepoții mei de șase ani împleticindu-se prin living. Am ridicat din sprâncene, lăsând în urmă o dâră de apă (De ce să mă obosesc să șterg, când apa se usucă singură? Trebuie doar să ai răbdare). Justin merse spre bucătărie.

– Ce te-a făcut să crezi că poți să dai buzna fără să întrebi?

– Mi-ai dat o cheie, îmi aminti el.

– Da, pentru urgențe.

– Asta e una. În afară de asta, dacă ai fi răspuns la telefon în loc să-l lași închis zile în șir, n-ar fi trebuit să vin. Am nevoie de ajutorul tău.

Am luat o bere din frigider și i-am dat și lui una, dar el refuză.

– Vorbește, am spus după prima înghițitură.

– Azi e aniversarea noastră.

– Și ar trebui să-mi pese pentru că...

– Am uitat de asta. Nu știu unde mi-a fost capul. Emily a fost ofticată toată ziua, știi cum e, trântind ușile, aruncându-mi priviri aiurea pe care nu le-am înțeles, genul ăla de lucruri. În cele din urmă, mi-am adus aminte ce zi era, și, ce aiureală, frate, acum...

– Nu mai spune vreodată *aiureală* sub acoperișul meu.

– E pentru copii. Sunt ca bureții, pe cuvânt.

– Treci la subiect, Justin!

– Poți sta cu ei? Doar în seara asta.

Am închis ochii și am oftat. Când se transformase casa mea într-o pensiune de familie? Nu că n-aș vrea, o adoram pe Leah, îmi iubeam nepoții, dar nu și responsabilitățile pe care le aduceau cu ei. Îmi văzusem întotdeauna de treaba mea, și îmi plăcea să fiu singur. Îmi convenea. Nu eram genul care simte nevoia să interacționeze cu lumea. Aș putea sta săptămâni la rând fără să văd pe cineva și n-aș simți nevoia. Dar se pare că acum eram condamnat să experimentez efectele vieții în comun. Nu avusesem decât o dată grijă de gemeni, și asta mă aduse la următorul subiect:

– De ce nu-i lași cu mama și tata?

– Azi e concursul de prăjituri.

Mi-am imaginat-o pe mama la talcioc, mâncarea aia, muzica și babilonia din suburbii, criticând deserturile tuturor, probabil făcându-le pe celelalte concurente să plângă cu privirile ei răutăcioase, doar ca să iasă ea pe primul loc. Byron Bay era faimos pentru multele lui cafenele, și toate aveau prăjiturile lor de casă. Dar, fără vreo îndoială, ale familiei mele erau cele mai bune.

– Bine, o s-o fac, am acceptat, uitându-mă la el amuzat. Dar sper ca sexul tău de împăcare să merite.

Justin îmi dădu un pumn în umăr.

– N-o să fie nici o împăcare.

– Ah, deci o să fie un sex sălbatic de ură. Nu contenești să mă uimești.

– Se poate. Emily nu știe că am uitat și nici n-o să știe. Am rezervat o cameră în Ballina. O să-i spun că era o surpriză și că de aia nu i-am zis nimic toată ziua. Am râs, și el mi-a aruncat o privire ucigașă. În ce privește copiii, am pus tot ce ar putea avea nevoie într-un rucsac, împreună cu un schimb de haine. O să venim să-i luăm mâine-dimineață. Încearcă să te porți ca o persoană normală. Să nu-i lași să stea treji până dimineață. Adu-ți aminte să-ți ții telefonul deschis.

– Îmi dai dureri de cap.

– Mulțumesc pentru asta, Axel! Îți rămân dator.

Fratele meu plecă după ce își îmbrățișă și își sărută copiii într-un mod exagerat, de parcă plecau la război și nu avea să-i mai vadă niciodată. Când închise ușa, m-am încruntat, și ei izbucniră în râs.

– În regulă, băieți, ce-ați avea chef să faceți?

Connor și Max zâmbiră, arătându-și golurile dintre dinți.

– Să mâncăm bomboane!

– Să pictăm cu tine!

– Să stăm în hamac!

– Mai bine să facem o listă. M-am dus la birou, am luat o foaie de hârtie și am început să notez fiecare idioțenie pe care o rosteau nepoții mei. Prostii, dar bineînțeles că majoritatea sunau fantastic. Asta era cea mai bună parte din a fi unchi: de fiecare dată când îi vedeam, tot ce aveam de făcut era să ne distrăm.

Când se înnoptă, am mâncat spaghete cu ketchup (porția lui Connor era mai degrabă ketchup cu spaghete), am scos vechea consolă de jocuri video pe care o țineam în dulap să mă joc cu ei și le-am dat voie să se legene în hamac pentru un timp. I-am lăsat să folosească și câteva

dintre vopselele mele, și, când m-am înapoiat în living după ce am spălat vasele, l-am găsit pe Max pictând un copac pe peretele de lângă televizor. Am ridicat din umeri, gândindu-mă că aveam mai mult decât suficientă vopsea ca să repar catastrofa a doua zi dimineață. M-am dus în spatele lui și l-am apucat de mâna în care ținea pensula.

– Linii mai fine, vezi?

– Și eu vreau să pictez, spuse Connor.

Înainte să-mi dau seama, era aproape trecut de miezul nopții, aveam o parte din perete acoperită de picturi ale copiilor și nu îmi deschisesem telefonul. Justin avea să mă omoare. Venise ora de culcare. Amândoi protestară în cor.

– Cum e cu bomboana?

– E pe listă, îmi aminti Max.

– N-am nici una. Păi, acum, că ai amintit asta...

Când mersesem la magazin săptămâna asta, luasem o mână de acadele cu căpșune în formă de inimă de care îi plăceau lui Leah când era mică. Am scos câteva din bufet și li le-am dat. Mi-am găsit mobilul în sertarul cu lenjerie. Aveam șase apeluri de la Justin. I-am scris să-i spun că totul era în ordine. Mai aveam un mesaj de la Madison, care spunea că ar trebui să ne vedem sâmbătă seară. I-am răspuns cu un simplu *da* și m-am întors în living.

– În regulă, băieți, e ora de culcare.

Nu au protestat. I-am însoțit în camera de oaspeți, și amândoi s-au cuibărit în același pat. Chiar înainte de a stinge lumina de pe noptieră, am văzut hârtiile pe care Leah le lăsase pe masă. Le-am luat și m-am dus cu ele pe verandă. Am aprins o țigară și le-am studiat. Una câte una. Încet. Uitându-mă atent la spiralele ce umpleau prima pagină; un desen mecanic, fără sens, așa cum făceam eu. M-am mai uitat la câteva până când am găsit ceva ce mi-a atras cu adevărat atenția. Am dat afară dintr-odată tot fumul din plămâni și am întors pagina în vreme ce am conștientizat că, văzute pe orizontală, acele linii tremurânde alcătuiau o față privită din profil. Desenul era în cărbune. Lacrimi negre lunecau pe fața unei fete, încremenite acum pentru totdeauna pe acea hârtie, și ceva

din expresia ei mi se păru deopotrivă tandră și plină de tristețe. Mi-am plimbat degetele peste lacrimi, mângâindu-le, până când deveniră șiruri cenușii. Apoi mi-am retras mâna de parcă m-aș fi ars, pentru că nu pictasem niciodată în felul ăla, încercând să exprim ceva intim – pur și simplu, pentru mine nu funcționa așa.

CAPITOLUL 14

LEAH

Timp de luni întregi, m-am simțit egoistă și inutilă, neputând să merg mai departe, dar nu știam ce să fac în legătură cu asta. Într-o zi, cu ochii roșii și umflați de la atâta plâns, m-am surprins aruncând o pelerină pe mine, astfel încât durerea să nu mă ude, și cumva mi-am dat seama atunci că fericirea, râsul, dragostea și toate lucrurile bune pe care le știusem nu mă puteau nici ele atinge.

Am citit cândva că sentimentele sunt cumva schimbătoare: că durerea se poate transforma în apatie, de exemplu, și se poate manifesta prin intermediul altor senzații. Eu provocasem asta, îmi făcusem emoțiile să rămână devastate, înghețate într-un fel ce mi-a permis să le fac față. Și totuși... Axel găurise pelerina aia în mai puțin de trei săptămâni. Îmi fusese frică de asta încă de la început. Atât de mult, încât nu voiam să mă întorc la speranța lui, la locul ăla ce era atât de mult al lui, încât mă făcea să mă simt împresurată.

Cred că încă mă gândeam la asta, când, în ultima seară înainte să plece, Oliver a spus că ar trebui să mâncăm pizza la cină și să ne uităm la un film. Primul meu impuls fusese să refuz. Al doilea fusese s-o iau la goană și să mă închid în camera mea. Și al treilea... al treilea ar fi fost ceva asemănător dacă vorbele lui Axel despre efortul pe care îl făcea fratele meu pentru mine nu ar fi continuat să mi se repete în minte. Vocea îmi tremură când am rostit acel încet *da*. Oliver zâmbi, se aplecă spre mine și mă sărută pe frunte.

Martie

TOAMNA

CAPITOLUL 15

AXEL

Leah se întoarse. Și, odată cu ea, ușa închisă, liniștea în casă, privirile furișe. Dar ceva era diferit. Ceva era nou. N-o lua la goană când se termina cina, ci stătea acolo pentru o vreme, frământând distrasă șervetul în mână sau oferindu-se să spele vasele. Câteodată, după-amiezile, când mânca un fruct și se sprijinea de bufet, se uita înspre mare pe fereastră: absentă, pierdută.

În acea primă săptămână, am întrebat-o de trei ori dacă voia să vină cu mine la surf, dar ea refuză, și, după ce se întâmplase ultima oară, n-am forțat-o. N-am spus nimic atunci când pisica tricoloră veni în vizită și Leah se duse să-i dea mâncarea rămasă de la cină. N-am spus nimic în acea primă sâmbătă seară când stăteam întins în hamac și i-am auzit pașii în spatele meu. Pusesem un disc și, nu știu de ce, îmi venise gândul ăsta cum că acordurile cântecului care se auzea o înșfăcaseră de păr și o aduseseră afară pe verandă, notă după notă.

– Pot sta aici?

– Bineînțeles. Vrei niște ceai?

Ea scutură din cap și se așeză pe una dintre pernele de pe podeaua de lemn.

– Cum a fost săptămâna asta?

– La fel ca întotdeauna. Normală.

Aveam o mulțime de întrebări să-i pun, dar nici una la care ar răspunde, așa că nu m-am mai obosit să le aduc în discuție. Am oftat relaxat, contemplând cerul înstelat, ascultând muzică, trăind clipa, prezentul ăsta.

– Axel, ești fericit?

– Fericit...? Bineînțeles.

– E ușor? șopti ea.

– Ar trebui, nu-i așa?

– Obișnuiam să cred că da.

M-am ridicat în hamac. Leah stătea cu genunchii strânși la piept. Părea mică în întunericul nopții.

– E ceva greșit la ce ai spus acum. Înainte, erai fericită pentru că nu te gândeai la asta, și cine se gândește când are lumea la picioare? În acele clipe, doar trăiești, doar simți.

În ochi avea o teamă. Dar și dor.

– N-o să mai fiu vreodată așa?

– Nu știu, Leah. Vrei să fii?

Ea înghiți și își linse nervos buzele înainte de a inspira adânc. Am îngenuncheat lângă ea, am luat-o de mână și am încercat s-o fac să mă privească în ochi.

– Nu pot... să respir...

– Știu. Încet. Ușor..., am șoptit. Sunt aici, scumpo. Sunt chiar lângă tine. Închide ochii. Gândește-te doar... Gândește-te la mare, Leah, la o mare agitată, care începe să se liniștească. O vezi în minte? Aproape că nu mai sunt valuri...

Nici măcar nu știam sigur ce îi spuneam, dar am reușit s-o fac să respire mai lent, mai relaxat. Am însoțit-o până în camera ei, și ceva a tremurat în mine când îmi ură noapte bună la ușă. Compasiune. Neputință. Naiba știe.

În acea noapte, mi-am întrerupt rutina. În loc să citesc puțin și să mă culc, am deschis computerul și am dat deoparte lucrurile pe care le aveam pe tastatură înainte de a căuta *anxietate*. Am petrecut ore citind și luând notițe.

„Tulburare de stres posttraumatic: o afecțiune psihică ce apare la oamenii care au trecut prin momente traumatice în viață." Am mai luat și alte notițe. „Cei afectați au frecvent coșmaruri și își reamintesc această experiență. Alte semne tipice sunt neliniște, palpitații și transpirație excesivă." Am continuat, neputând să dorm: „Distanțarea, paralizia în fața unor experiențe noi, reale. Pierderea interesului față de hobbyuri și distracții."

Am aflat că există patru tipuri de tulburări de stres posttraumatic.

În primul, oamenii retrăiesc în mod constant evenimentul declanșator. În al doilea, sunt surescitați, percepând constant pericole sau surprize. În al treilea, se concentrează asupra gândurilor negative și asupra propriului sentiment de vinovăție. Și în al patrulea... rahat, al patrulea era Leah, 100%. „Adoptă evitarea ca tactică. Cei afectați arată și transmit insensibilitate emoțională sau indiferență în fața activităților cotidiene și evită locurile sau lucrurile care îi fac să-și aducă aminte ce s-a întâmplat."

Duminică m-am trezit în zori, deși dormisem doar câteva ore. Era o zi însorită, dar temperatura scăzuse. Am făcut cafea, am lăsat-o pe Leah să doarmă, mi-am luat placa de surf și am plecat spre plajă. Dar, când am văzut delfinii atât de aproape de mal, am mers înapoi, pentru că nu puteam s-o las să piardă asta și aveam nevoie ca ea să fie acolo lângă mine în valuri, acum, că începusem s-o înțeleg, ca pe o ghicitoare pe care vrei s-o dezlegi sau ca un puzzle la care încă nu găsești o piesă.

Am bătut la ușă, dar n-a răspuns, așa că am deschis-o încet. Asta a fost prima mea greșeală. Am tras aer în piept când am văzut-o în pat, pe spate, îmbrăcată doar cu un tricou și chiloți albi. Picioarele ei goale erau înfășurate în cearceaf. Se mișcă puțin, și eu am închis ușa și am plecat.

– La dracu'! am spus pregătindu-mă să mă avânt în mare.

Am petrecut câteva ore în apă.

Cred că de aceea a venit ea să mă caute.

Fiind încă în apă, am văzut-o stând aproape de mal, cu picioarele încrucișate și cu ochii ațintiți spre orizont. Ceva mai târziu, am ieșit istovit, cu placa sub braț. M-am trântit lângă ea, întinzându-mă pe nisip fără a scoate o vorbă.

– Îmi pare rău pentru aseară, n-am vrut să te sperii!

– E anxietate, Leah, nu-i vina ta. Cu cât încerci s-o eviți, cu cât crezi că poți, cu atât mai rău va fi. Lucrurile nu sunt

întotdeauna ușoare, dar, încetul cu încetul, o să reușești.

– Nimeni nu mă crede, dar eu încerc.

O credeam. Eram convins că se lupta în fiecare zi să meargă înainte fără să-și dea seama că ea era singura care își punea frână. De vrut voia. Dar instinctele ei erau mai puternice și instinctele îi strigau că drumul spre țelul ei era prea anevoios, că cel mai bun lucru ar fi să rămână acolo unde era, ghemuită, protejată, ancorată într-un loc pe care și-l construise ea însăși.

A doua zi, după ce am văzut-o dispărând pe alee pe bicicleta portocalie, m-am suit în camionetă și m-am dus la cafenea să cer favoarea pe care mi-o datora fratele meu și să primesc un mic-dejun gratuit. Am comandat cafea și o felie de prăjitură.

– Cum a decurs noaptea? O tăvăleală pe cinste?

– Cu nevasta mea nu-i o tăvăleală oarecare, Axel. Ai grijă cum vorbești.

– OK, ai dreptate. E o tăvăleală de nota zece. Scuze!

Fratele meu se încruntă la mine, și am râs, pentru că vorbisem serios. Emily era o partidă grozavă, încă îmi era greu să pricep ce căuta ea cu Justin.

– Ah, e vreo tăvăleală de nota zece pe-aici?

Tata își făcu apariția cu obișnuitul lui zâmbet. Îi plăcea să cocheteze cu argoul și să vorbească precum surferii și hipioții din zonă, dar niciodată nu-i ieșea bine, și mama îl plesnea mereu amical după ceafă ori de câte ori îl auzea.

– Las-o baltă, tată! Axel. E un idiot.

– Copiii tăi sunt de părere că sunt cel mai mișto unchi din lume.

– Copiii mei au șase ani, răspunse el, dându-și ochii peste cap. Și încă sunt supărat pe tine pentru că i-ai lăsat să-ți deseneze pe pereți. Ce-a fost în capul tău? Alaltăieri au distrus livingul și nu erau în stare să priceapă de ce țipam la ei.

– Le-am spus că pot s-o facă o zi. Dacă au făcut altfel, nu-i problema mea. Trebuie să plec, vorbim mâine.

– Ia-o ușor, omule! strigă tata rânjind.

Am încercat să nu râd în vreme ce îmi luam rămas-bun, m-am suit în mașină și am condus o vreme până în orașul următor. Nu că nu puteam cumpăra ce voiam din Byron Bay, dar era mai puțină varietate și prețurile erau, de obicei, mai mari. Nu m-am grăbit alegând. Voiam ca totul să fie nou, nefolosit, fără urme sau amintiri. Am profitat de ocazie să îmi iau niște materiale pentru lucru de care aveam nevoie. Când am ajuns acasă, am mers pe verandă și am lăsat totul pregătit. După aceea, am pus în frigider sushi pe care-l cumpărasem și am așteptat fumând până când am văzut-o pedalând în depărtare.

CAPITOLUL 16

LEAH

– Deci lucrurile stau mai bine...

Blair se uită la mine.

Am încuviințat din cap fără să-mi iau ochii de la panglica mov ce atârna la capătul codițelor ei. Culoarea era intensă, vie, precum coaja unei vinete. Am inhalat adânc și apoi am făcut lucrul pe care îl evitasem atâta timp: am arătat un interes față de altă persoană, renunțând la învelișul de indiferență.

– Și tu ești bine? am întrebat.

Blair zâmbi înainte de a-mi spune cum fusese slujba ei în acele prime săptămâni. Pentru că mama ei era profesoară aici, o recomandase în calitate de asistentă la grădiniță în timp ce studia educația preșcolară a copilului. Nu voise niciodată să plece din Byron Bay. Eu am visat tot timpul să plec la facultate, să studiez artele plastice și să revin cu capul plin de idei pentru a le pune în practică. Și, când mă imaginam făcând asta, l-am văzut uitându-se la picturile mele, analizându-le în felul lui special, înclinându-și ușor capul.

Cât de departe erau toate astea...

– Ne-am putea întâlni la o cafea într-una dintre zile. Sau la o cola. Nu știu, ce vrei tu. Știi, nici măcar nu trebuie să vorbim cu adevărat.

– Bine, am acceptat repede, pentru că nu puteam suporta s-o văd pe Blair așa, aproape implorând să petreacă ceva timp cu mine, când ar fi trebuit să fugă de mine și nici măcar să nu se obosească să-mi mai adreseze vreodată un cuvânt.

Cu palmele transpirate în ciuda vântului răcoros, m-am urcat pe bicicletă și am pedalat cât am putut de repede spre casa lui Axel, ca și cum cu fiecare învârtire a roților încercam să îmi las în urmă nervii. Și am reușit, la un moment dat al cursei eram golită și, când am ajuns, am simțit un fior când l-am văzut sprijinindu-se de balustrada de lemn cu o țigară între degete. Am îngropat fiorul acela. L-am îngropat adânc. În minte, am scurmat pământul cu degetele, l-am scos, am pus în groapa aia orice licăr de emoție simțisem și am umplut groapa cu pământ.

Cu un nod în gât, am parcat bicicleta și am urcat scările. Fusesem atât de concentrată, încât nici măcar nu observasem că mai era ceva acolo, ceva ce nu fusese pe verandă când plecasem azi-dimineață. M-am înfiorat când am văzut. Un șevalet curat, cu o pânză goală așezată pe el.

– Ce-i asta? am reușit să îngaim.

– E pentru tine. Ce zici?

– Nu.

Aproape că imploram.

– Nu pot... Nu se poate...

Axel înghiți, ca și cum nu se așteptase la reacția asta. Am încercat să scap în camera mea, dar, înainte să pot ajunge în casă, m-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras cu putere. *Rahat.* Am simțit degetul lui pe pielea mea... pielea lui...

– Ți-am văzut desenele. Dacă poți face asta pe hârtie, de ce nu aici? E același lucru, Leah. Și am nevoie ca tu s-o faci. Trebuie să începi să mergi înainte.

Am închis ochii. L-am urât pentru că spusese asta.

„Am nevoie...“ El avea nevoie? Mi-am înghițit frustrarea, încă tremurând.

– Ar trebui să mă întâlnesc cu o prietenă.

Axel îmi dădu drumul. Mă sfredeli cu privirea în liniștea amiezii, și m-am făcut mică în fața lui, dându-mi seama că putea vedea prin mine...

– Deci te întâlnești cu o prietenă. Cu cine? Când?

– Cu Blair. Încă n-am stabilit o dată.

– Nu-i nevoie de asta ca să te întâlnești cu cineva?

– Da, dar o să vorbim mai târziu.
– Sigur. La anul. Sau peste doi ani, glumi el.
– Du-te naibii, Axel!

CAPITOLUL 17

AXEL

Am auzit cum se trântește ușa când Leah dispăru, dar nu m-am mișcat. Am stat acolo în fața pânzei albe pe care i-o cumpărasem în dimineața aceea, cu inima înnebunită. Cât de nenorocit de mult timp trecuse de când îmi bătuse inima atât de haotic, atât de repede? Viața mea era de obicei ca o mare fără valuri: calmă, liniștită, ușoară. Trebuise să înfrunt adevărul doar o dată, și asta fusese atunci când muriseră soții Jones.

Îmi amintesc de acea zi ca și cum ar fi fost ieri.

Cu câteva ore înainte, eu și Oliver ieșiserăm și ne îmbătaserăm cu un grup de turiști englezi care ne invitaseră să încheiem petrecerea la hotelul lor. Când sunase telefonul, o luaserăm deja spre ieșire pe poteca pietruită, râzând de cele întâmplate cu o seară în urmă. Soarele strălucea pe cerul senin, și Oliver răspunsese la telefon încă zâmbind.

Înțelesesem că se petrecuse ceva grav când îi văzusem fața, ca și cum ceva în el se spulberase. Oliver clipise și se apucase de stâlpul din fața lui, prăbușindu-se în genunchi.

– Un accident, murmurase el, și eu îi luasem telefonul din mână.

Vocea tatălui meu era la celălalt capăt al liniei, aspră ca un pumn în față.

– Familia Jones a avut un accident.

Mă puteam gândi doar la ea.

– Leah? Tată... Înghițisem cu greu. Leah e...

– E rănită, dar nu grav.

Închisesem și îl ținusem pe Oliver de umeri în vreme ce vomita în grădina hotelului. După zece minute, fratele meu ne luase de pe o stradă învecinată. Zece minute ce păruseră eternitate, în vreme ce Oliver își pierduse controlul și eu îmi adunam ce putere mai aveam pentru a-l menține pe picioare.

CAPITOLUL 18

LEAH

N-am ieșit din cameră toată după-amiaza. Dar mi-am deschis rucsacul, mi-am scos cărțile și mi-am făcut temele. Când am terminat, mi-am pus căștile și am lăsat muzica să mă cuprindă. Era singura legătură cu trecutul pe care mi-o permiteam, pentru că nu puteam... nu mă puteam descurca fără ea. Imposibil.

Cânta *Hey Jude* și apoi *Yesterday*.

Când se auzi *Here Comes the Sun,* am trecut peste.

Am revenit la *Yesterday,* la *Let It Be,* la *Come Together.*

Pentru prima dată după mult timp, orele între acei patru pereți unde mă simțisem atât de în siguranță deveniseră o eternitate. Am ieșit să mă duc la baie când se lăsase seara; Axel plecase, așa că m-am dus la bucătărie să mănânc ceva, fără să mă uit spre veranda din spate, pentru că încă eram dureros de conștientă de ceea ce era afară. Am deschis câteva dulapuri până când am găsit o cutie cu fursecuri, dar mi-am retras mâna când am văzut ce era lângă ea: o pungă plină cu acadele de căpșune în formă de inimă. Eram cât pe ce să iau una, când intră Axel. Încă ud, își lăsă placa de surf în ușă și se uită prudent la mine.

– Îmi pare rău pentru adineauri! Chiar foarte rău, am spus.

– Las-o baltă! Ce vrei la cină?

– Nu vreau s-o las baltă, Axel. Nu pot. Mă simt de parcă mă înec de fiecare dată când fac ceva normal, ceva ce obișnuiam să fac, pentru că e ca și cum aș spune că viața o să meargă înainte pe drumul ei și nu înțeleg cum de e

posibil, când o parte din mine e încă în mașina aia cu ei și nu poate ieși.

Axel își trecu o mână prin părul umed și oftă. Și apoi... spuse ceva ce mă termină. Mă zdrobi.

– Mi-e dor de tine, Leah!

– Ce? am șoptit eu.

El se rezemă de bufetul din bucătărie dintre noi.

– Mi-e dor de fata care erai înainte. Știi, privindu-te cum pictezi, glumind cu tine, zâmbetul ăla pe care-l afișai... Și, nu știu cum, dar o să te scot eu de acolo, de oriunde ai fi, și o să te aduc înapoi.

Nu mai spuse nimic înainte de a intra la duș, dar acele vorbe fură suficiente pentru a-mi provoca tahicardie. Am rămas nemișcată, cu ochii fixați pe fereastră și o mână pe piept, temându-mă că orice mișcare ar putea provoca un cutremur și pământul mi-ar fugi de sub picioare. Dar nu se întâmplă nimic. Acalmia era chiar mai rea. Absența zgomotului sau a haosului. Liniște și nimic altceva. Ca indiciul că urmează o furtună sau că ești în ochiul uraganului.

CAPITOLUL 19

AXEL

Când am vorbit cu Oliver în seara aceea, nu i-am spus nimic din ce se întâmplase după-amiază. Când am închis, mi-am dat seama că abia dacă îi spuneam ceva din ce se petrecea sub acoperișul meu, acolo unde trăiam, ca și cum ăsta devenise un loc închis, izolat, unde singura importanță pe care o aveau lucrurile era cea pe care noi le-o dădeam. Și, în pofida tuturor lucrurilor, eu și Leah ne împăcam bine unul cu celălalt: ne puteam înfuria și apoi puteam lua cina ca doi oameni civilizați. Sau puteam petrece zile întregi fără să schimbăm mai mult decât câteva cuvinte fără a fi ciudat. Cumva, ne potriveam, chiar și cu tristețea ce o măcina și disperarea pe care începeam s-o simt, pentru că, dacă e să am un defect, acela e nerăbdarea.

Nu fusesem niciodată genul care așteaptă.

Îmi aduc aminte că, pe când eram copil, voiam să cumpăr o mașinuță cu telecomandă și zile întregi mi-am bătut la cap părinții. Fratele meu îi rugase luni în șir să-l ducă să-i ia un joc de societate atât de plictisitor, încât mi-am dat ochii peste cap imediat ce i-am auzit numele. Așadar, conform logicii mele de copil, într-o după-amiază, am luat pușculița fratelui meu, am furat toți banii din ea, apoi am pus-o înapoi fără ca cineva să observe. Părinții m-au dus să-mi cumpere mașinuța, gândindu-se că cheltuiam economiile mele, iar eu și Oliver ne-am jucat pe toate drumurile și potecile din spatele casei, punând obstacole din pietre, trunchiuri de copaci și frunze, să vedem dacă se cățăra pe ele. Timp de săptămâni, am economisit banii pe care-i primeam pentru bună purtare sau pentru că făceam

diverse sarcini și, puțin câte puțin, i-am pus înapoi în pușculița lui Justin. Când el se hotărâse să cumpere ce voia, am vândut mașinuța pe jumătate distrusă unui copil de la școală, și nici măcar un cent nu i-a lipsit.

Morala poveștii este: de ce să aștepți să obții ceva când îl poți avea azi?

În acel moment, nerăbdarea mă omora.

Din cauza lui Leah. Trebuia s-o văd zâmbind.

A doua zi când s-a trezit, i-am observat cearcănele.

– Noapte grea?

– Într-un fel.

– Rămâi acasă. Odihnește-te!

– Îmi dai voie să lipsesc de la școală?

– Nu. Ești destul de mare să știi dacă trebuie să te duci la ore. Dar, dacă vrei părerea mea, cred că o să pierzi vremea holbându-te la tablă fără să pricepi ceva, pentru că arăți de parcă ești pe cale să cazi din picioare. Câteodată, e mai bine să-ți aduni puterile înainte de a te apuca din nou de treabă.

Leah se duse înapoi în pat. Mi-am petrecut o vreme în valuri înainte să mă întorc acasă și să fac un sendviș. M-am așezat la birou, să încerc să înaintez cu treaba pe care o lăsasem deoparte ieri ca să merg să cumpăr șevaletul ăla ce acum se umplea de praf pe veranda din spate. Mi-am notat pe o bucată de hârtie termenele următoare și am prins-o lângă calendar. După aceea, m-am apucat de lucru la niște comenzi până când Leah ieși iar din camera ei, pe la amiază.

– Te-ai mai odihnit?

– Puțin. Mai e ceva lapte?

– Nu știu, trebuie să mă duc la magazin.

– Poate... poate că aș putea merge cu tine.

– Desigur. Mi-ar prinde bine niște ajutor.

Și asta, dar și faptul că eram bucuros s-o scot de acolo ca să ia ceva aer proaspăt. M-am concentrat pe treaba cea mai importantă în vreme ce ea stătea la bar luându-și micul-

dejun. Când am terminat, spre surpriza mea, ea veni lângă birou și se aplecă peste umărul meu să vadă ce făceam.

– Ce-i asta? întrebă ea ridicând din sprâncene.

– Mă simt jignit că întrebi. Sunt urechi de cangur.

– Cangurii n-au urechi atât de lungi.

Mi-am dat seama că prima noastră discuție banală avea să fie despre lungimea urechilor de cangur. I-am spus să ia un scaun din bucătărie și să stea lângă mine. Unul lângă altul, i-am întins desenele în față.

– Uite cum e treaba: Domnul Cangur trebuie să le spună copiilor de ce nu e bine să arunce gunoiul pe jos, să lase apa să curgă sau să mănânce burgeri până pocnesc.

Leah clipi, încă încruntată.

– Ce-are asta a face cu urechile lui?

– E o bandă desenată, Leah. Făcându-l astfel, devine amuzant. Știi tu, exagerând, ca și cum i-ai face picioare mari sau niște mânuțe de șobolan. Cangurii nici nu râd așa în lumea adevărată.

Am arătat spre dinții albi strălucitori pe care îi desenasem într-unul dintre panouri și am văzut cum pe buzele lui Leah tremură un zâmbet înainte să dispară brusc, ca și cum și-ar fi dat seama de asta și s-ar fi dat un pas înapoi. Am vrut s-o țin mai mult lângă mine, pentru că alternativa era să văd cum se închidea la ea în cameră.

– Ce crezi despre talentele mele artistice?

Ea înclină capul. Se gândi. Oftă.

– Cred că-ți irosești talentul.

– Asta spune o fată care a încetat să mai picteze...

Ea se uită cu asprime la mine, și m-am simțit ușurat s-o văd că reacționează, dând un răspuns prompt. Cauză și efect. Poate că asta era treaba: să apuc de sfoară și să încep să trag, să strâng din ce în ce mai tare...

– Deci tu ce scuză ai? replică ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu mă așteptasem la asta.

– Nu știu despre ce vorbești. Vrei o cafea?

Ea scutură din cap când m-am ridicat să mă duc la bucătărie. Mi-am luat o cană de cafea rece și m-am așezat

din nou lângă ea în fața biroului. I-am mai arătat și alte comenzi, cele mai recente pe care le făcusem, și ea a ascultat cu atenție fără să pună alte întrebări sau să se arate interesată de ceva în mod special. Să fiu cu ea era ușor, confortabil, ca toate lucrurile pe care le iubeam în viață.

Am continuat să lucrez, și ea își luă căștile și se duse pe veranda din spate. Când am desenat fundalul de copaci din spatele Domnului Cangur, nu m-am putut abține să nu mă uit la ea. Pentru că acolo, cu spatele la mine, cu coatele sprijinite de balustrada de lemn, ascultând muzică, arăta atât de fragilă, se vedea neclar, vag...

Atunci fu prima dată când am simțit freamătul.

Dar, pe atunci, nu știam că acea senzație de furnicături în buricele degetelor însemna că voiam s-o desenez, s-o captez în linii și s-o țin pentru mine, s-o prind cu degete mânjite de vopsea. Nu aveam să reușesc s-o prind așa cum era, vie, întreagă, decât mult mai târziu.

După o jumătate de oră, m-am ridicat, i-am scos căștile din urechi și mi le-am pus eu. Asculta *Something*. La primele acorduri, cu basul ca un covor sub note, mi-am dat seama că trecuseră secole de când ascultasem The Beatles. Am înghițit și m-am gândit la Douglas în studioul lui spunându-mi cum să simt, cum să trăiesc, cum să fiu persoana care eram atunci și m-am întrebat dacă exista o parte din mine care întorsese spatele la asta. Mi-am scos căștile și i le-am dat înapoi.

– Mai vrei să mergem împreună la magazin?

Am mers cu mașina în oraș, traversându-l până în cealaltă parte. Am parcat aproape la ușă, am intrat în supermarket și am mers împreună pe culoare. Leah luă câteva prăjituri pentru micul-dejun și pâine albă fără coajă.

– Ce faci? E aproape jignitor.

– Toată lumea urăște coaja, răspunse ea.

– Mie îmi place. Ce rost are pâinea complet albă fără nimic să spargă monotonia? La dracu'! Mănânci marginile mai întâi și apoi ajungi la miez.

Am văzut cum un zâmbet timid îi apăru pe față înainte ca perdeaua de păr blond să intervină între noi când se aplecă să ia un pachet de paste. După douăzeci de minute, la casă, mi-am dat seama că Leah era relaxată, ca și cum norii ce-i înconjurau mereu capul se risipiseră puțin, și mi-am spus că trebuia să găsesc un mod de a o scoate mai des din casă, de a o îndepărta de apatia care o acoperea în fiecare zi. Luna viitoare lucrurile aveau să se schimbe, chiar dacă n-aveam încă un plan.

Când am ieșit, aproape că ne-am împiedicat de o fată cu ochi căprui rotunzi care avea părul negru prins în coadă de cal în creștetul capului. Îi zâmbi lui Leah cu o privire afectuoasă și flutură din mâini în timp ce vorbea.

– Ce coincidență! Tocmai am sunat să văd dacă te simți bine, pentru că n-ai venit la școală, dar apoi mi-am amintit că nu ai... ăăă...

Leah nu reacționă, așa că am intervenit eu:

– Telefon mobil.

– Da. Eu sunt Blair, dar deja ne cunoaștem.

Nu-mi aduceam aminte de ea. Le cunoscusem pe câteva dintre prietenele lui Leah pe când obișnuiam s-o văd hoinărind, înconjurată de fete, mergând din oraș la plajă și de la plajă în oraș fără nici o grijă, râzând ca un copil.

– Îmi pare bine! Axel Nguyen.

– N-am dormit bine, reuși Leah să spună.

– Înțeleg. Totuși, dacă ești dispusă să mergem la cafeaua aia...

– E dispusă, am spus eu.

Leah îmi aruncă o privire ucigătoare.

– Am venit să ia un șampon, dar nu sunt ocupată.

– Nici ea nu e. I-am dat lui Leah niște bani. Luați ceva de mâncare. Am niște treabă. Ne întâlnim aici într-o oră?

Am văzut panica în ochii ei. O parte din mine voia s-o facă să dispară, dar cealaltă parte... cealaltă parte era fericită, la dracu'. Mi-am înghițiți compasiunea și am întors spatele către ruga tăcută pe care buzele ei nu izbutiseră s-o rostească.

CAPITOLUL 20

LEAH

Am rămas înlemnită în mijlocul trotuarului, în vreme ce Axel dispărea pe stradă. Am simțit cum pulsul mi se accelerează și m-am uitat în pământ. O frunză era exact lângă piciorul lui Blair. Era roșiatică, cu vinișoare ce semănau cu un schelet ce creștea sub pielea ei colorată. Mi-am întors privirea gândindu-mă la nuanță, la amestecul ce ar produce acea culoare.

– Vino înăuntru cu mine să iau șamponul ăla și apoi putem să mâncăm ceva, vrei?

Am acceptat – cum puteam să nu? Axel mă făcuse să accept, dar era imposibil să nu văd speranța din ochii lui Blair. Era întotdeauna atât de transparentă, chiar și când încerca să nu fie. Așa că m-am întors înăuntru cu ea, la raionul de cosmetice, și apoi am mers în apropiere, unde se serveau tot felul de salate și pește proaspăt.

– Deci se pare că statul cu Axel merge bine.

Am ocolit masa și m-am așezat în fața lui Blair.

– E în regulă. Azi n-a fost cea mai bună zi a lui.

Ea se uită cu interes la mine după ce ospătarul ne luă comenzile și plecă. Am zărit mișcarea ritmică a picioarelor ei pe sub masă și am știut că era nervoasă, nesigură de cum să spargă gheața și asta mă făcu să mă simt și mai prost.

– Mai... simți ceva?

Știam ce voia să zică fără să mai adauge vreun cuvânt.

– Nu. „Pentru că nu mai sunt capabilă să simt nimic“, voiam să adaug, dar mi-am înghițit cuvintele. Cât de îndepărtat părea timpul ăla când îmi petreceam fiecare zi

cu Blair, pretinzând că eram adulți, când, de fapt, eram doar niște fetițe, vorbindu-i necontenit doar despre el, despre Axel, despre cât îl iubeam, despre cât de special era, despre cum, atunci când am suflat în lumânările de pe tort la aniversarea mea de 17 ani, mi-am pus dorința să-l sărut într-o zi și să știu cum ar fi să fac asta. Am tras adânc aer în piept, simțindu-mă incomod, cu gâtul uscat. Apoi am decis să încerc să mă port normal pentru următoarele patruzeci și cinci de minute – sau pe cât de normal puteam.

– Cum e la muncă?

Ea zâmbi, entuziasmată, fericită să aibă despre ce să vorbească.

– Bine, bine, dar e un sacrificiu mult mai mare decât mă așteptam. Copiii nu stau locului nici măcar pentru o clipă, pe cuvânt, am avut febră musculară în prima săptămână. Și părinții... Mă rog, de fapt, unii din ei ar trebui să urmeze un curs înainte de a li se permite să procreeze.

Am rânjit, și asta aproape că mă duru.

– E ce ai vrut dintotdeauna.

– Da. Dar tu? O să mergi la facultate?

– Așa se pare.

Am ridicat din umeri.

Fusese visul meu cu mult timp în urmă, dar acum părea vag – și o povară. Nu voiam să plec. Nu voiam să fiu singură în Brisbane. Nu voiam să fiu nevoită să cunosc oameni noi, când nu eram capabilă nici măcar să interacționez cu oamenii lângă care crescusem. Nu voiam să pictez, sau să studiez, sau nimic de genul ăsta. Nu voiam, dar Oliver...

Fratele meu trecuse de la a trăi lipit de placa de surf și a merge mai mereu desculț la a fi director administrativ la o mare agenție de turism, pentru că întotdeauna fusese un as al cifrelor, iar unul dintre partenerii firmei îl cunoștea pe tata și îi oferise postul la două săptămâni după accident. Îmi amintesc că Oliver îi spusese „N-o să regretați", și fratele meu era un om de cuvânt, genul care făcea

întotdeauna ce spunea. La fel cum făcuse economisind ultimul bănuț ca să pot merge la facultate.

Oricât de mult aș fi urât ideea, nu voiam să-l dezamăgesc, să-l fac să sufere mai mult, să-i pricinuiesc mai multe probleme, dar nu știam cum să încetez să mă mai simt în halul ăsta, atât de tristă, atât de goală...

– Axel pare un tip direct, spuse Blair.

– Așa e.

Și eram ofticată pe el.

– Și pare să țină la tine.

M-am uitat la farfurie și m-am concentrat pe verdele intens al salatei, atât de vibrant, pe roșul tomatei, pe chihlimbarul semințelor de dovleac, pe galbenul porumbului și pe maroul-închis, aproape negru, al strugurilor. Am tras aer în piept. Era frumos. Totul era frumos: lumea, culoarea, viața așa cum obișnuiam s-o văd înainte. Dacă mă uitam în jur, tot ce vedeam erau lucrurile pe care voiam să le transform: să-mi creez propria versiune a salatei, a răsăritului pe malul mării, a pădurii din spatele vechii mele case ce mă făcuse să vreau să îmi petrec restul vieții cu o pensulă în mână când îi văzusem expresia lui Axel uitându-se la pictura mea.

CAPITOLUL 21

AXEL

Leah era deja la ușa supermarketului când am ajuns acolo. Era furioasă. Am ignorat încruntarea ei, ne-am urcat în mașină și am mers tot drumul în tăcere. Am dus punga cu cumpărături în bucătărie, și nici nu începusem să pun lucrurile în dulap, când a apărut, superbă și furioasă, înconjurată de noi contururi ce-i dezvăluiau rotunjimi ce luna trecută fuseseră doar vagi. Ochii îi luceau.

– Cum de ai putut să-mi faci așa ceva?

– Așa ceva? Fii mai precisă, Leah.

– Să mă trădezi! Să mă fraierești!

– Ești sensibilă.

– Și tu ești un idiot.

– Poate, dar te-ai distrat? Cum e să-ți petreci timpul cu o altă ființă umană? Plăcut? Acum, e momentul în care spui: „Vai, Axel, mulțumesc că m-ai ajutat să fac pasul ăsta și că ai atâta răbdare cu mine".

Dar nu se întâmplă așa ceva. Leah clipi, încercând să-și rețină lacrimile de frustrare, se întoarse în loc și plecă în camera ei. Am închis ochii, obosit, și mi-am sprijinit capul de perete, încercând să mă concentrez. Poate că fusese puțin zorit, dar știam... nu, simțeam, că asta trebuia să fac. În pofida ei, chiar în pofida a ceea ce mi-ar fi plăcut. Pentru că, să o văd astfel, atât de furioasă, de rănită, era de o mie de ori mai bine decât s-o văd pustiită. Mi-am adus aminte la ce mă gândisem dimineață: să țin o sfoară în mână și s-o trag până când se tensionează... și asta m-a făcut să merg în cameră și să intru fără să bat la ușă.

– Pot să intru?

– Deja ai intrat.

– Adevărat. Voiam să fiu amabil, am zis, iar ea încercă să mă doboare cu privirea. Hai să trecem la subiect! Te-am fraierit? Sigur, puțin. A fost pentru o cauză bună? Da. Așa că vreau să știi că o s-o fac din nou. Și știu că tu crezi că sunt un afurisit de nemernic nesimțit căruia îi place să toarne sare pe răni, dar, într-o zi, Leah, într-o zi, o să-mi mulțumești. Să-ți aduci aminte de discuția asta.

Ea își duse o mână tremurândă la buze și îmi șopti să plec înainte să se ridice, să deschidă fereastra și să ia cățile de pe masă.

În următoarele câteva zile, abia dacă am vorbit.

Nu-mi păsa. Nu puteam înceta să mă gândesc la tot ce citisem despre sindromul de stres posttraumatic. Dar măcar găsisem un mod de a înfrânge paralizia și apatia pentru câteva secunde, și asta era mai bine decât nimic. Când Leah se înfuriase, în ochii ei nu văzusem indiferență, și sentimentele ei preluaseră controlul, iar ea nu putuse face nimic în privința asta. Așa că acolo reușisem, trăsesem de sfoară încet; trebuia doar să găsesc modul corect de a o face.

Oliver veni s-o ia în ziua de luni a ultimii săptămâni din martie. Ea era încă la școală, și l-am îmbrățișat mai tare decât de obicei pentru că îmi fusese dor de el și nu-mi puteam imagina cum ar fi să fiu în pielea lui. Am scos două beri din frigider și am mers pe veranda din spate. Mi-am aprins o țigară și i-am dat și lui una.

– Să te lași de fumat e grozav, zise el râzând.

– Fantastic. Eliberator. Am suflat fumul. Cum e în Sydney?

– Mai bine ca luna trecută. Aici, cum e?

– Mai mult sau mai puțin la fel. Leah progresează încet.

El se uită la vârful țigării și oftă.

– Abia îmi pot aminti cum era înainte. Știi, când obișnuia să râdă de orice și era atât de... de intensă, încât

îmi era mereu teamă de când avea să crească și să nu își mai poată stăpâni de una singură emoțiile. Și acum, uită-te la ea. Al dracului de ironic.

Mi-am înghițit cuvintele care îmi stăteau pe limbă. Dacă n-aș fi făcut-o, i-aș fi spus că pentru mine ea era la fel, la fel de intensă, chiar și când se izola și se silea să nu simtă nimic, căci, dacă ar fi simțit, ar fi fost durerea pentru ce se întâmplase și vinovăția la gândul de a continua să se bucure de viață când părinții ei nu mai puteau, de parcă ar fi considerat că asta era nedrept. Oliver asimilase tragedia dintr-o perspectivă diferită: emoțional, desigur, dar cu acea orientare practică, neavând de ales. Plânsese la înmormântare, își luase rămas-bun de la ei și se îmbătase cu mine în noaptea următoare. Apoi se apucase de treabă, organizând facturile familiei și având grijă de Leah, care era îmbuibată cu tranchilizante.

În ultimul timp, mă gândisem mult la moarte.

Nu la ce se întâmplă când vine, nu la acel rămas-bun pe care cu toții trebuie să ni-l luăm într-o bună zi, ci la cum să o înfrunți când răpește oamenii pe care îi iubești cel mai mult. M-am întrebat dacă suferința și durerea erau sentimente instinctive sau dacă fusesem cândva învățați despre modurile de a face față acelui moment.

Mi-am terminat țigara.

– Ai chef?

Am arătat cu bărbia spre apă.

– Ești nebun? Am venit aici direct de la aeroport.

– Haide, o să fie ca pe vremuri!

După cinci minute, îi împrumutasem un costum și o placă de surf și mergeam pe nisip. Bătea vântul și apa era rece, dar Oliver nu ezită când am intrat în apă. Câteva raze de soare se strecurau prin pânza norilor ce acopereau cerul, iar noi am încercat să prindem câteva valuri, dar erau joase și slabe. Am reușit să călărim câteva, cu mișcări scurte și iuți, apoi ne-am întins pe plăci cu fața spre orizont.

– Am cunoscut pe cineva, spuse Oliver.

M-am uitat surprins la el. Oliver nu *cunoștea* femei, doar se culca cu ele.

– Nu m-am așteptat la asta.

– Nu contează, pentru că nu are cum să fie nimic.

– De ce? E măritată? Nu te place?

Oliver râse și încercă să mă împingă de pe placă.

– Nu-i momentul potrivit să încep o relație. O să mă întorc aici în câteva luni, și apoi sunt Leah, responsabilitățile mele, problemele de bani, o mulțime de chestii... Am tăcut, fiecare gândindu-se la propriile probleme. Te mai vezi cu Madison?

– Ne mai vedem câteodată, când mă plictisesc, dar nu prea se mai întâmplă acum, că sunt babysitter cu normă întreagă.

– Știi că o să-ți rămân mereu dator pentru asta, da?

– Ia mai scutește-mă!

Am ieșit din apă și am văzut bicicleta lui Leah sprijinită de stâlpii de lemn ai verandei. Când Oliver o găsi în bucătărie, o îmbrățișă cu putere, chiar dacă costumul lui era ud și ea protesta. Se retrase, o luă de umeri și se uită cu atenție la ea.

– Arăți bine.

Leah râmji.

– Tu nu. Trebuie să te bărbierești.

– Mi-a fost dor de tine, micuțo!

O îmbrățișă din nou, și, când privirile noastre se întâlniră, în vreme ce o strângea la piept, am văzut recunoștința oglindită în ochii lui. Pentru că știa... amândoi știam că era mai bine, un pic mai prezentă.

CAPITOLUL 22

LEAH

Când am intrat în casa Nguyen, a izbucnit haosul: gemenii au sărit pe mine, apucându-mă de picioare la fel cum făceau cu toată lumea, în vreme ce tatăl lor încerca să-i ia de acolo și Emily mă săruta pe obraz. Am reușit să ajung până la bucătărie urmându-l pe Oliver, și Georgia ne îmbrățișă pe amândoi ca și cum nu ne văzuse de ani buni. Ciufuli părul lui Oliver și îl ciupi de obraz spunând că era atât de arătos, încât era o crimă să-l lase să bântuie pe străzi. Pe mine mă legănă încet, de parcă se gândea ca risca să mă frângă dacă mă strângea prea tare. Nu știu de ce, dar m-am simțit mai emoționată decât fusesem de săptămâni întregi. Poate pentru că mirosea a făină și îmi aminteam de după-amiezile pe care ea și mama le petreceau în bucătărie vorbind și râzând cu un pahar de vin în mână și cu ingrediente împrăștiate pe tot blatul. Sau pentru că lăsasem garda jos.

Ideea mă îngrozea. Să simt din nou atât de multe...

Am mers în living și m-am așezat pe marginea canapelei, dorind să mă pot contopi cu peretele. Am stat o vreme uitându-mă la firișoarele ce ieșeau dintr-un capăt al covorului, ascultând vocea calmă și puternică a lui Oliver în vreme ce vorbea cu Daniel despre un meci de fotbal australian. Îmi plăcea să-l văd cu tatăl lui Axel, pentru că lucrurile redeveneau așa cum fuseseră întotdeauna, animate, dar și relaxate, ca și cum nimic nu se schimbase.

Axel sosi după o jumătate de oră. Ultimul, evident.

Mă înghionti cu cotul când ne-am așezat să mâncăm.

– Ești gata pentru și mai multă distracție mâine?

– Ce fel de prostie mai e și asta? întrebă mama lui. Sper că n-o plictisești cu ideile tale aiurite. Leah are nevoie de calm, nu-i așa, dragă?

Am încuviințat din cap și m-am apucat să mănânc.

– Glumeam, mamă. Dă-mi cartofii!

Georgia îi dădu un vas de la celălalt capăt al mesei, și restul cinei se desfășură ca de obicei: discuții despre tot și toate, gemenii aruncând cu boabe de mazăre, Axel râzând de ei în vreme ce fratele lui și Emily le aruncau priviri pline de reproș; Oliver vorbind cu Daniel despre munca lui în Sydney, eu numărând minutele până când aveam să putem pleca acasă, pentru a nu trebui să mor în sinea mea, puțin câte puțin, văzând în jurul meu toate acele lucruri pe care nu mai știam să le apreciez.

Era ca și cum nu-mi mai aminteam cum să fiu fericită.

„E ceva ce poți învăța?“ Cum ar fi mersul pe bicicletă? Să-ți păstrezi echilibrul, să-ți pui mâinile în locurile corecte pe ghidon, cu spatele drept, ochii privind înainte, picioarele pe pedale...

Și mai important: Asta era ce voiam?

Aprilie

TOAMNA

CAPITOLUL 23

AXEL

Leah se întoarse acasă cu căștile atârnându-i pe umeri, ochii ezitanți și mai timidă decât de obicei, ca și cum îi era teamă că aș putea face ceva nechibzuit, cum ar fi să organizez o petrecere în pijamale sau să cânt la tamburină la 3.00 dimineața. Îmi dădeam seama că mă evita. Dacă mergeam la bucătărie, ea pleca, dacă ieșeam pe verandă, ea intra în casă. Poate că asta n-ar fi trebuit să mă sâcâie, dar mă sâcâia. Al naibii de tare.

– Am vreun soi de boală contagioasă despre care nu mi-a spus nimeni din familie pentru că o să mor și vor cu toții să-mi petrec ultimele zile în pace sau așa ceva?

Se sili să nu râdă.

– Nu. Nu din câte știu.

Era acel mic detaliu diferit față de prima lună. Pe atunci, ar fi spus doar nu și ar fi rupt-o la fugă. Acum, chiar dacă asta voia să facă, rămase acolo, în fața mea, sfidătoare.

– Atunci, poate că ar fi drăguț dacă ai înceta să mă eviți.

– Nu te evit. E greu să stea cineva cu tine.

– Greu? Locuim împreună, i-am amintit.

– Da, dar ești tot timpul pe plajă sau lucrezi.

– Acum, sunt aici. Perfect. Ce vrei să facem?

– Nimic. Aveam de gând... aveam de gând doar să ascult muzică.

– Bun plan. După aia, poți să mă ajuți să pregătesc cina.

– Dar, Axel, noi nu...

– Noi nu ce?

– Nu așa funcționăm.

– De fapt, nu funcționăm, punct. Sau, mai bine zis, tu nu funcționezi, dar o să schimbăm asta. Am obosit să intru într-o cameră și să te văd că ieși, și, dacă te întrebi, da, e o dictatură temporară. Ne vedem pe verandă în cinci minute.

Am scotocit printre discurile uitate lângă cufărul de lemn unde stătea pick-upul. Într-un final, l-am găsit, The Beatles pe un vinil. Am șters de praf coperta cu mâneca bluzei de trening pe care o luasem pe mine, pentru că nopțile deveneau reci, și l-am pus.

I'm So Tired începu să se audă încet, în vreme ce mă îndreptam spre verandă. M-am așezat pe perne, și Leah se așeză lângă mine, de parcă ar fi fost atrasă acolo de muzică. Cotul meu se frecă de mâna ei, ea se scutură și apoi trupurile noastre se îndepărtară.

Când se auziră primele acorduri ale cântecului *Blackbird,* ea oftă lung, ca și cum tocmai eliberase o răsuflare reținută. M-am întrebat cum o făcea muzica aia să se simtă, atât de aproape de mine. Buzele îi erau întredeschise și ochii pierduți în mare, peste care se așternea înserarea.

– Îmi place asta, am spus.

– O voi face, șopti ea textul drept răspuns.

– Într-o zi, în studio, tatăl tău m-a făcut să ascult asta de la cap la coadă cu ochii închiși. Când ea dădu să se ridice, am apucat-o repede de mână și am ținut-o lângă mine. Mi-a zis că se spune că Paul McCartney trebuia să găsească inspirația în persoana de lângă el pentru a compune. Avea vreo câteva muze, printre ele fiind și câinele lui, atunci când nu erau femei prin preajmă. Apoi a apărut Linda[3]. Și ăsta e unul dintre cântecele compuse pentru ea. Știi ce mi-a spus Douglas? Că, în prima zi când a văzut-o pe mama ta, a auzit în minte notele cântecului ăstuia. De asta îl punea ori de câte ori picta ceva legat de dragoste.

Leah clipi, și am simțit cum mi se strânge inima când am văzut lacrimile printre genele ei și m-am întrebat cum le-aș desena dacă cineva mi-ar cere asta, momentul precis

când se mișcau ca o pereche de aripi încercând să alunge suferința.

– De ce-mi faci asta, Axel?

Tonul rugător din glasul ei... La dracu'! I-am șters una din lacrimi cu degetul mare.

– Pentru că e bine pentru tine. Să plângi.

– Dar doare.

– Durerea e o daună colaterală a vieții.

Ea închise ochii; am simțit-o cum tremură și am îmbrățișat-o.

– Atunci, nu vreau să trăiesc...

– Nu spune asta! La dracu', să nu mai spui asta niciodată!

M-am tras de lângă ea temându-mă că avea să se frângă în bucăți, dar am văzut fix contrariul: părea mai puternică, mai întreagă, ca și cum o bucată din ea se așezase la locul ei. Voiam s-o înțeleg. Voiam... trebuia să știu ce se petrecea în ea. Să intru, să cercetez, să-i deschid inima și să văd totul. Și nerăbdarea mă copleșea, curiozitatea mă măcina. Am încercat să-i dau libertate, dar am sfârșit prin a i-o răpi.

– Știam asta despre tata, zise Leah, atât de încet, încât vântul nopții îi înghiți vorbele, și a trebuit să mă aplec să le aud. Mi-a spus că e un mare dar să auzi un cântec în minte când îți găsești sufletul-pereche. Că e ceva special.

Am încuviințat, sprijinindu-mă de lemn.

– Ție ți s-a întâmplat vreodată?

Încercam să fiu degajat, să destind puțin atmosfera, dar Leah s-a uitat la mine foarte serios, cu buzele încleștate și ochii lucind după plâns.

– Da.

---

[3] Linda Eastman, soția lui Paul McCartney

CAPITOLUL 24

LEAH

Tata asculta întotdeauna muzică, și eu adoram fiecare notă, fiecare refren, fiecare acord; când mă întorceam de la școală cu Blair și vedeam în depărtare acoperișul nostru, îmi imaginam întotdeauna casa noastră ca pe un loc cu patru pereți fermecați cu melodii și culori, sentimente și viață. Cântecul meu preferat când eram copil era *Yellow Submarine.* Puteam cânta cu părinții mei ore întregi, acoperită de vopsea în studioul tatălui meu sau îmbrățișând-o pe mama pe canapea, care era atât de veche, încât te înghițea cu totul când te așezai pe ea. Asta m-a însoțit când am crescut. Ritmul copilăresc, notele haotice, textele imprevizibile ce vorbeau despre orașul unde mă născusem, un bărbat care călătorea pe mări și vorbea despre cum era viața în țara submarinelor.

La o săptămână după ce împlinisem 16 ani, Axel veni acasă la noi, vorbi cu tata în living pentru o vreme și bătu la ușa camerei mele. Eram supărată pe el, pentru că eram o fetiță, și el nu venise la ziua mea de naștere, alegând să meargă la un concert cu prietenii în Melbourne și să petreacă weekendul acolo. La vârsta aceea, lucruri de genul ăsta mă afectau. M-am încruntat la el când a intrat și mi-am lăsat pensula pe cutia cu acuarele deschisă de pe masă.

– De ce ai fața asta îmbufnată?

– Nu știu despre ce vorbești.

Axel rânji, acea grimasă ce îmi făcea genunchii să tremure. Și l-am urât pentru că îmi provoca acel sentiment și nici măcar nu știa, pentru că încă mă trata ca pe o fetiță,

când eu mă simțeam adult lângă el, pentru că îmi frânsese inima de câteva ori...

– Ce-i asta? am întrebat arătând spre punga din mâna lui.

– Asta? Îmi aruncă o privire amuzată. E cadoul pe care n-o să-l capeți decât dacă dispare încruntătura aia... Se aplecă, și mi-am ținut răsuflarea când el îmi netezi fruntea cu degetul mare. Apoi mi-l dădu. La mulți ani, Leah!

Eram atât de emoționată, că am uitat de furie într-o secundă. Am rupt ambalajul și am deschis nerăbdătoare cutia cea mică. Era o peniță subțire, flexibilă, de la o foarte cunoscută firmă, și costase o avere. El știa că începusem să le folosesc pentru a-mi perfecționa celelalte tehnici.

– Ai cumpărat asta pentru mine?

Vocea îmi tremura.

– Ca să poți continua să creezi magie.

– Axel...

Aveam un nod în gât.

– Sper că într-o zi o să-mi dedici și mie o pictură. Știi, când ești faimoasă și prezentă în toate galeriile de artă și abia îți poți aminti de idiotul care n-a venit la ziua ta de naștere.

Ochii mi se împăienjeniră, și n-am putut să-i văd expresia, dar, cu inima bubuindu-mi în piept, am auzit acea melodie copilărească, notele învârtindu-mi-se în minte, sunetul mării însoțind primele note.

El nu-și putea imagina cuvintele încleștate în gât, tânjind să iasă. Cuvintele ce ardeau. Ce alunecară înapoi în mine. „Te iubesc, Axel!“

Când am deschis gura, nu am spus decât:

– Cu toții trăim într-un submarin galben.

Axel se încruntă.

– Vorbești despre cântec?

Am scuturat din cap, derutându-l.

– Mulțumesc pentru asta! Mulțumesc pentru tot!

CAPITOLUL 25

AXEL

Din 9 aprilie, prima zi de vacanță, am început să locuim împreună cu adevărat. Leah refuza să intre în apă dimineața, dar, dacă se scula devreme într-o zi, se plimba pe plajă și se așeza pe nisip cu o cană de cafea în mână. O vedeam de departe pe când așteptam cu nerăbdare următorul val în liniștea ce însoțea zorii zilei.

Mâncam împreună la prânz fără să vorbim prea mult.

Apoi lucram. Am reușit să fac loc pentru ea pe biroul meu, și, câtă vreme eu mă ocupam de comenzile mele, ea își făcea temele și studia în tăcere, cu un cot sprijinit de marginea mesei și bărbia în mână. Câteodată, eram distras de respirația ei regulată sau de mișcarea picioarelor ei pe sub masă, dar, în general, mă surprindea cât de firesc era s-o am lângă mine.

– Pot să pun niște muzică? întrebă ea într-o zi.

– Sigur. Alege discul.

Puse unul dintre preferații mei, Nirvana.

După prima săptămână de vacanță, ne făcurăm o rutină. La lăsarea serii, eu lucram ceva mai mult, în vreme ce ea se ducea singură în camera ei, se întindea pe pat sau desena cu un ciot de cărbune. Ieșea să mă ajute cu cina, și, când termina, stăteam pe verandă.

Într-o seară, veni pisica.

– Ia uite cine e aici! M-am dat jos din hamac și am mângâiat-o pe spate, și ea răspunse torcând. Așa îmi place de ea, dulce și recunoscătoare, am spus, cu o doză de sarcasm.

– Mă duc să-i caut niște mâncare.

Leah reveni cu o cutie de ton și un vas cu apă. Se așeză pe jos cu picioarele încrucișate, într-un pulover roșu și o pereche de pantaloni scurți. Privind-o în vreme ce îi dădea de mâncare pisicii, mă gândeam... mă gândeam că cineva ar trebui să picteze scena aceea. Cineva capabil să facă asta. Momentul de pace, picioarele goale, părul blond ciufulit și sălbatic, fața proaspăt spălată și marea șoptind în fundal.

Mi-am luat privirea de la ea și am sorbit o gură de ceai.

– În două zile începe Bluesfest. Mergem.

Leah își ridică privirea la mine și se încruntă.

– Eu nu merg. Blair m-a invitat, și i-am spus că nu pot.

– Aha. Ai un program încărcat? Programare la doctor? Vreo obligație? Dacă nu, te-aș sfătui să deschizi telefonul pe care nu l-ai folosit de mult și să-i spui lui Blair că ai făcut o greșeală. Mergi cu ea. În felul ăsta, pot să fiu și eu puțin singur.

– O spui de parcă sunt o povară.

– Nimeni n-a zis asta, am replicat.

Dar poate că avea dreptate. Îmi plăcea că făcea progrese, dar îmi lipsea să am o seară de unul singur, fără responsabilități, fără să-mi fac griji pentru altcineva.

Așadar, vineri la apus, am luat-o pe Leah la Tyagarah Tea Tree Farm, la nord de Byron Bay, unde se ținea Bluesfest, unul dintre cele mai importante festivaluri muzicale din toată Australia. Zona era și un habitat pentru koala, și organizația se ocupa să aibă grijă de ei, iar turiștii puteau merge acolo să-i privească. Cu un an în urmă, plantaseră o sută douăzeci de arbori de mahon, și finanțau programe de protecție sub supravegherea Universității din Queensland.

Am văzut în zare duzini de corturi albe în vreme ce ne apropiam de una dintre intrările împrăștiate pe pajiștea întinsă. Am așteptat la poartă, pentru că Leah trebuia să se întâlnească acolo cu Blair. Fusese de acord după ce amenințasem că vin și eu cu ele.

– Vorbești serios? Ca și cum ai fi pe post de însoțitoare? întrebase ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, dacă nu începi să te comporți normal, stând cu prietenii tăi și lăsându-mă să fac și eu la fel cu ai mei. Altfel, o să stau acolo uitându-mă cum vă împletiți reciproc codițe și schimbați brățări ale prieteniei multicolore. Alegerea îți aparține. Sunt două opțiuni. Amândouă îmi convin, oricum o să mă îmbăt.

– Îmi dai voie să fac și eu la fel?

– Nu. Nici o picătură de alcool.

– Bine. Stai liniștit. O s-o sun pe Blair.

N-am oftat ușurat decât când am văzut că apare prietena ei, apropiindu-se de noi zâmbind. Am salutat-o distras, gândindu-mă la cât mult voiam să beau o bere, să ascult muzică, să mă relaxez și să vorbesc despre orice, orice ce nu implica încordare sau precauție.

– Adu-ți aminte să stai cu ochii pe telefon, i-am spus.

– Bine, dar să nu... Să nu stai prea mult. Îmi aruncă o privire rugătoare, și am fost la un pas de a schima tactica și a o târî acasă, departe de toate astea, în siguranța celor patru pereți, unde părea să se simtă în largul ei.

Dar apoi mi-am amintit lucirea din ochii ei când spărsesem acea carapace cu care se proteja și mi-am dat seama că trebuia să continui să forțez.

– Te sun mai târziu. Distracție plăcută, Leah!

Am intrat și nu m-am uitat înapoi. La fel ca în fiecare an, la festival era plin, și mi-a trebuit ceva timp să-mi găsesc prietenii lângă standurile unde se serveau mâncare și bere. I-am salutat pe Jake și Gavin bătându-i pe spate și am comandat o bere. Până atunci cântaseră deja câteva trupe. După câteva minute, apăru și Tom, deja pilit.

– Nu te-am mai văzut pe aici de săptămâni.

– Știi, omule, acum locuiesc permanent cu o adolescentă.

– Unde ai lăsat-o?

Tom se uită în jur.

– E cu prietenele ei. Ia spune-mi ce mai e nou.

Ne cunoșteam din liceu, dar nu fuseserăm niciodată prieteni prea apropiați. Dacă îmi cereau un serviciu, îl făceam, iar eu și Oliver ieșiserăm cu ei de-a lungul anilor,

înainte și după ce plecaserăm din Byron Bay, să ne distrăm sau să prindem câteva valuri. Toți prietenii mei, cu excepția lui Oliver, fuseseră cam la fel: simpli, superficiali, cu acel sentiment că nu aveau să își depășească limitele. Dar pentru mine era de ajuns.

– Nu credeam că o să fii aici. Madison își făcu apariția mai târziu, când deja eram acolo de câteva ore și îmi făceam destule griji de Leah încât să mă gândesc să-i trimit un mesaj, să mă asigur că era în regulă.

Am clătinat din cap. Nu eram genul care să fie încordat sau îngrijorat.

– Cum stă treaba?

– Bine. Tom e deja abțiguit.

M-am aplecat, și ea se ridică pe vârfuri să mă sărute pe obraz, și, când se hotărî să se apropie de una din scene, n-am ezitat s-o urmez. Muzica umplea noaptea, și lumea se legăna pe melodie. Am dansat cu ea și am simțit că asta era tot ce-mi trebuia. Asta era viața pe care o știam: ușoară, fără griji, cu nimic care să îmi stea pe creier. Am luat-o de mână și am zâmbit înainte s-o întorc. Madison se împiedică și aproape căzu, dar am prins-o, și amândoi am izbucnit în râs sub cerul întunecat al nopții. Apoi am simțit că îmi vibrează telefonul.

M-am desprins de Madison și m-am îndepărtat de muzică.

– Axel? Mă auzi? Axel?

– Te aud. Tu ești, Blair?

– Da. Am nevoie de ajutorul tău... N-am putut înțelege cuvintele care urmară. N-o pot găsi... Suntem aproape de a doua scenă, la unul dintre standurile cu mâncare, și eu... n-am știut ce să fac...

– Nu te mișca, vin imediat.

Am alergat spre celălalt capăt al terenului cu inima în gât. Simplul gând că ceva s-ar fi întâmplat...

Am găsit-o pe Blair acolo unde spusese că era.

– Unde-i Leah?

– Nu știu. Am fost în regulă toată seara, părea că se distrează... era la fel ca înainte, dar după aia a plecat cu un

tip pe care-l știm, și a trecut mai mult de o jumătate de oră și n-o pot găsi. Și-a lăsat poșeta, m-am îngrijorat, n-am știut ce să fac...

– Stai aici! O să încerc s-o găsesc.

Am ocolit scena încercând s-o reperez prin mulțimea ce bea, râdea și țopăia pe ritmul muzicii, dar părea imposibil s-o văd în aglomerația aia. Am lăsat în urmă fețe necunoscute, o mulțime de blonde cu păr lung care nu erau ea; m-am uitat peste tot, tulburat, cu nervii încordați. Am trecut în revistă toate opțiunile – să pun un afurisit de afiș cu fața ei pe toți stâlpii sau să-mi pregătesc discursul pentru Oliver despre cum i-am pierdut sora așa cum pierzi un Lego –, și apoi am văzut-o.

Am tras repede aer în piept și m-am îndreptat spre ea. Era tot ce vedeam. Ea și mâna băiatului sub tricoul ei mângâindu-i spatele, și ochii ei închiși, ca și cum era în transă, și că nu reacționă când el o sărută pe buze și se lipi de trupul ei ce dansa pe ritmul unui cântec lent, legănându-se sub reflectoare și felinare ca o marionetă aflată sub controlul altcuiva.

– Pleacă de lângă ea, am mârâit eu.

Băiatul îi dădu drumul, și Leah se uită la mine cu ochii lucitori, pe jumătate închiși. Nu numai că era beată, vărsase băutură pe ea, duhnea a rom și tricoul îi era leoarcă. Am apucat-o de mână și am târât-o de acolo, ignorându-i protestele. Sau bombănelile. Sau orice or fi fost.

Am ieșit de acolo și ne-am îndepărtat de mulțime.

Am urcat-o în mașină. N-a scos un cuvânt. De-abia dacă se uita la mine. Și asta era mai bine, pentru că orice mic gest m-ar fi făcut să îmi ies din sărite și să încep să zbier.

Dintre toate scenariile pe care mi le imaginasem legate de Bluesfest, ăsta era unul la care nu mă gândisem. Îmi închipuisem că avea să-și petreacă seara ofticată, singură, într-un colț. Că avea să stea puțin cu prietena ei și apoi avea o să mă sune plictisită. Nu mă gândisem nici o clipă că aveam s-o găsesc beată și... în halul ăsta.

Am parcat în fața casei, cu nervii încă întinși.

Tăcerea deveni mai densă când am intrat în casă și am aruncat cheile pe bufet. Mi-am trecut o mână prin păr, gândindu-mă la ce să spun și cum, dar în cele din urmă am izbucnit și am țipat.

– Deci e adevărat, chiar sunt dădaca ta, fir-ar al dracului! Ce-a fost în capul tău, Leah? Ieși și tu într-o seară, după un an în care n-ai făcut nimic, și sfârșești în halul ăsta? Nu poți să te controlezi și să te porți ca un om normal? Ce dracu' făceai cu tipul ăla? Ai înnebunit? Cum de te-ai putut măcar gândi să dispari așa, fără telefon, fără să spui cuiva și...

Am tăcut. Am tăcut, pentru că Leah își trecu brațele pe după gâtul meu, înghețându-mi cuvintele pe care nu le-aș rosti niciodată, și mă sărută. Fir-aș al dracu'! Se ridică pe vârfuri și mă sărută. Stomacul mi se întoarse pe dos când buzele ei le atinseră pe ale mele, și a trebuit s-o iau de șolduri s-o împing de lângă mine.

– Ce faci, Leah...?

– Voiam doar să... să simt. Tu ai spus...

– Da, dar nu așa. Leah, scumpo...

M-am oprit, stânjenit, văzând-o atât de vulnerabilă, mică și zdrobită. Voiam doar s-o țin în brațe ore în șir și să retrăiesc orice ar fi început să simtă. Uitasem cum era, acea intensitate care o orbea, acea impulsivitate care o ademenise să sară în gol.

Ironic, ea era tot ce eu nu eram.

– Nu mă simt bine, gemu ea.

O clipă mai târziu, vomă pe podeaua din living.

– O să curăț eu, tu du-te și fă un duș.

Leah se poticni, și n-am fost sigur că se simțea destul de bine cât să se descurce la duș, dar duhnea a rom, și mă gândeam că apa ar putea să-i limpezească mintea.

N-am înțeles ultima privire rănită pe care mi-a aruncat-o. În acea seară, nu înțelegeam nimic.

Am curățat mizeria ascultând cum curgea apa prin țevi.

Mă sărutase. Pe mine. Leah.

Am scuturat din cap, încurcat.

Am mers la bucătărie când apa s-a oprit. M-am uitat prin dulapuri, dar n-am putut găsi nici un ceai – folosisem ultimul plic cu o seară în urmă. Am încercat să găsesc ceva ce să înlăture gustul lui Leah de pe buzele mele. Și am sfârșit prin a găsi niște prăjituri chiar când i-am auzit vocea dulce în spatele meu.

– Trebuie să știu de ce nu m-ai băgat niciodată în seamă.

M-am întors, surprins. Era acolo. Goală. Complet goală. Pielea udă, o băltoacă de apă la picioare, rotunjimile accentuate sub lumina lunii ce venea prin fereastră, sânii mici, rotunzi și fermi.

Eram atât de uluit, încât n-am putut să-mi feresc privirea. Mi se uscă gura.

– Doamne! Vrei să mă faci să am un infarct? Acoperă-te, te rog!

„Nu, rahat, nu, pentru că...“ Inima îmi era gata să-mi sară din piept; dacă aș fi clipit, m-aș fi uitat în jos și aș fi văzut-o acolo, pe podeaua din living. La dracu'... la dracu'... Nu știu când se întâmplă sau de ce, dar creierul meu se deconectă, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator, oprindu-mă din a gândi. Cu capul, cel puțin. Am avut instant erecție.

Ăsta fu singurul lucru care mă făcu să reacționez. Excitarea.

Am luat pătura de pe canapea și am înfășurat-o în ea. Leah a apucat marginile aproape din inerție și, din fericire, le-a strâns pe lângă corp. Am tras adânc aer în piept; inima încă îmi bătea nebunește, mă simțeam de parcă luasem foc chiar acolo, în fața surorii celui mai bun prieten al meu. Îmi venea să mă dau cu capul de perete.

– Du-te la culcare! Acum. Te rog.

Leah clipi, pe cale să plângă, cu ochii încă sticloși de la alcool, și plecă în camera ei. Am rămas acolo, răsuflând agitat, încercând să înțeleg tot ce se întâmplase în doar câteva ore.

CAPITOLUL 26

LEAH

– Leah, trebuie să simți viața. Întotdeauna.

– Dar dacă ceea ce simțim nu-i întotdeauna corect?

Stăteam pe treptele verandei din spate, și mama îmi împletea încet părul, răsucind șuvițele între degete.

– Poți să greșești, poți să faci un milion de greșeli, așa sunt oamenii, o dăm în bară, dar de asta există regretele, să știi cum să spui că îți pare rău când e cazul. Dar, ascultă, știi care e cel mai trist lucru când nu faci nimic pentru că ți-e teamă? Odată cu trecerea timpului, când stai să te gândești, trebuie să-ți ceri iertare de la tine însăți pentru că n-ai fost destul de curajoasă. Și împăcarea cu tine însăți e câteodată mai dificilă decât cu alții.

CAPITOLUL 27

AXEL

„Trebuie să știu de ce nu m-ai băgat niciodată în seamă."

Cuvintele îmi răsunară în minte toată noaptea. Stând culcat în pat, neputând să dorm, îmi aminteam ziua în care mersesem în camera lui Leah s-o aștept, pentru că mama ei îmi spusese că urma să ajungă în curând. Petreceam adesea timp în casa familiei Jones, ori de câte ori părinții mei mergeau acolo în vizită. Vorbeam cu Douglas, râdeam cu Rose sau analizam ultimele picturi ale lui Leah.

Vedeam magie în ea. Toate lucrurile pe care eu nu le avusesem niciodată.

Mi-am amintit de o după-amiază cu ani în urmă, când așteptam stând pe scaunul de la biroul ei. Răsfoiam câteva desene împrăștiate printre hârtiile ei. Când am dat câteva deoparte, am găsit un calendar deschis și plin de bilete, precum „Să trimit tema la biologie miercuri" sau „B & L, prietene pentru totdeauna". Și, lângă ele, o inimă roșie cu un nume în centru: „Axel".

Mi-am ținut răsuflarea. Mă gândeam că putea fi o coincidență. Probabil vreun coleg de clasă avea același nume sau vreun idiot de cântăreț faimos. În orice caz, când a ajuns acasă de la școală, cu un zâmbet uriaș pe față, am îngropat amintirea într-o parte îndepărtată a minții și am lăsat-o acolo.

Nu am mai căutat-o până în noaptea când totul începu să se schimbe.

CAPITOLUL 28

AXEL

Soarele era deja sus când m-am trezit.

Eram dezorientat când am deschis ochii. Nu eram obișnuit să fiu în pat când soarele ajungea sus pe cer. Pe de altă parte, nici nu eram obișnuit să mi se scoale în vreme ce mă uitam la o elevă goală sau să stau treaz până la 5.00 dimineața neputând să mă opresc din a mă gândi la ceva ce se întâmplase.

M-am ridicat încet, respirând.

Îndreptându-mă către baie, am început să mă gândesc la tot ce trebuia să-i spun. Avea să fie complicat. În primul rând, pentru că nu știam ce dracu' să spun. „Prima regulă: fără sărutări." Am scos un plescăit de nemulțumire, țâfnos. „A doua: Nu te îmbeți și nu vomiți în livingul meu." În ce privește ieșitul de la duș în halul ăla, păi, trebuia să discutăm și despre asta, clar.

Fără doar și poate, lucrurile aveau să se schimbe. Și ea trebuia să înceapă să coopereze.

Am deschis ușa hotărât, supărat, dar, când mi-am ridicat privirea, am înghețat, neputând să-mi întorc capul de la fereastra ce dădea înspre veranda din spate.

Leah era acolo, în fața unei pânze ce nu mai era albă, și ea o umplea cu semne haotice negre și cenușii. Am mers spre fereastră în tăcere, ca și cum fiecare atingere a pensulei mă atrăgea spre ea. Am privit-o cum mișca pensula pe pânză cu o mână tremurândă.

Nu știu cât de mult am rămas acolo, de cealaltă parte a ferestrei, înainte să mă hotărăsc să ies pe terasă. Leah

ridică privirea, și m-am cufundat în ochii ei înroșiți. Temătoare, rușinată, vrând să fugă.

– Seara trecută nu s-a întâmplat niciodată, am spus.

– Bine. Îmi pare rău... chiar îmi pare rău!

– Nu se poate să-ți pară rău de ceva ce nu s-a întâmplat.

Recunoscătoare, Leah își plecă ușor capul, și m-am așezat lângă ea, uitându-mă de aproape la pânză. Acum, o puteam vedea bine. Petele cenușii erau stele pe un cer întunecat, liniile care coborau și se terminau în vârtejuri dădeau impresia că noaptea era făcută din fum. Serios, totul era fum. Mi-am dat seama de asta văzând cum dârele se răsucesc la vârfuri, ca și cum acea beznă încerca să scape de marginile pânzei.

– E al naibii de sinistru, am spus cu admirație.

– Era... trebuia să fie un cadou, se bâlbâi ea.

– Un cadou.

– Un cadou. O scuză. Pentru tine. Să pictez, știi.

– Leah, ai început să pictezi din nou pentru mine?

– Nu. Doar că eu...

Pensula îi tremură în mână, și încercă s-o pună pe balustradă, dar am apucat-o de încheietură, s-o împiedic.

– Nu vreau să te oprești. Nu pentru că regreți ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, ci pentru că am nevoie de asta, chiar dacă-i în alb și negru, nu-mi pasă. Am nevoie de ce era înainte. Să văd prin tine lucruri pe care nu le pot găsi niciodată în mine. Uită-te la mine, scumpo! Înțelegi ce încerc să-ți spun?

– Da, cred că da.

CAPITOLUL 29

LEAH

Nu i-a spus niciodată lui Oliver ce se întâmplase în seara când merseserăm la Bluesfest. Acea săptămână cu fratele meu se dovedi a fi un repaos mental, fără tensiune, fără să-mi sufle cineva în ceafă. Axel făcea să îmi fie greu să respir. Era ca și cum toate sentimentele pe care mă străduisem să le țin sub control se revărsau când el era acolo, și eu nu știam ce să fac. De fiecare dată când făceam un pas înapoi, Axel mă împingea înainte.

– Mă gândeam..., îmi spuse fratele meu sâmbătă, cu o zi înainte de a pleca din nou, în vreme ce-și usca părul cu un prosop. Vrei să ieșim să mâncăm? Am putea să ne și plimbăm puțin.

– Sigur.

– Nu mă așteptam la răspunsul ăsta.

– Păi, atunci, de ce ai întrebat?

Oliver râse, și am simțit cum ceva mi se mișcă în piept. Fratele meu era atât de... era incredibil. Atât de loial. Atât de încrezător în sine. Când nodul din gât începu să mă copleșească, m-am silit să-mi controlez acele sentimente. Puteam. Pentru că el nu era Axel. Nu forța întruna, ducându-mă la limită, îmi lăsa spațiul de care aveam nevoie pentru a nu mă îneca.

Ne-am plimbat puțin prin Byron Bay, fără să vorbim, și am ajuns la Miss Margarita, un mic restaurant mexican drăguț unde obișnuiam să mergem uneori cu părinții noștri. Când am ezitat, Oliver mă luă de mână.

– Haide, Leah! Probabil că Axel te-a făcut să mori de foame cu prostiile lui vegetariene. Să nu-mi spui că nu-ți

lasă gura apă după un *taco* făcut cu carne adevărată.

Ne-am așezat la o masă afară. De acolo, la capătul unei străzi cu puține magazine, puteam vedea albastrul mării.

Am comandat *tacos* și *burritos* pentru amândoi.

– La naiba, merită fiecare bănuț, spuse fratele meu, lingându-și buzele după ce luă o înghițitură. Nu-ți poți imagina cât de prost e localul mexican de lângă biroul meu. Prima dată, mai că am vrut să-mi cer banii înapoi, dar, știi, eram nou și nu voiam să fac o scenă în fața tuturor. Își linse degetele. Sosul ăsta mă înnebunește.

– Totul e în regulă pe-acolo?

Nu-l prea întrebasem despre munca lui. Nu pentru că nu mă interesa, ci pentru că mă simțeam atât de vinovată, atât de stânjenită... știind că fratele meu își irosea viața, făcând lucruri pe care nu voise niciodată să le facă, pentru a avea grijă de mine...

– Da, bineînțeles, e grozav.

– Oliver, te cunosc.

– Uite ce e, sunt zile bune și zile rele. Nu e ca Byron Bay, nimic nu e, știi asta. Răsuflă și îmi dădu jumătate din *burrito*-ul lui. Mai e și o fată, ceea ce complică lucrurile.

– Ce fată?

– Șefa mea. Vrei să auzi ceva amuzant? O să-ți spun dacă zâmbești așa cum obișnuiai s-o faci.

Am zâmbit drept răspuns, pentru că nu m-am putut abține când i-am văzut ochii lucind și pe el stând atât de relaxat pe scaun.

– Despre asta vorbesc. Ești nemaipomenită când zâmbești, știi?

– Nu schimba subiectul, am zis, puțin stânjenită.

– Bine, dar să nu spui nimănui.

– Bineînțeles că n-o să spun.

– Pe onoarea familiei.

– Pe onoarea familiei, am răspuns, deși știam că o ținea astfel ca să lungească discuția și să mă țină atentă.

– În a doua seară petrecută în Sydney, eram încă la hotel, plictisit, simțindu-mă cam nasol, și am decis să mă plimb de unul singur. Am ajuns într-un bar și am băut.

Eram acolo de douăzeci de minute, când a intrat ea. Mi s-a părut uluitoare. Am întrebat-o dacă puteam să-i ofer o băutură, și ea a acceptat. Am discutat puțin și am sfârșit... știi, în camera mea.

– Nu trebuie să vorbești cu mine ca și cum aș fi copil mic.

– Bine. I-am tras-o. Am încercat să nu râd. Deci ia încearcă să ghicești pe cine am găsit a doua zi dimineață când mi s-a spus să merg la birou și să fac cunoștință cu șeful?

– Vorbești serios?

– La dracu'! Ea era.

– Și...?

Oliver zâmbi și trase adânc aer în piept, ca și cum tocmai dezvăluise ceva ce ținuse în el multă vreme. I-am văzut satisfacția din ochi și mi-am dat seama că trecuse ceva vreme de când nu mă gândisem la nimic. Doar eram acolo, în prezent, ascultându-mi fratele – o situație obișnuită, de zi cu zi.

– Probabil ar trebui să plecăm.

El încuviință din cap și se ridică să plătească.

Am rămas acolo o vreme, stând pe terasă, încercând să înțeleg ce simțeam. Era ca și cum pluteam în mijlocul pustietății, în derivă, într-un loc deopotrivă nedeslușit și foarte viu, plin de contraste, temeri, doruri, lucruri imposibil de înțeles.

Oliver îmi respectă tăcerea cât timp am mers spre casă. Când am ajuns la o stradă pe care o știam bine, m-am oprit.

– Te superi dacă merg singură acasă?

– Nu stă Blair aici?

– Ba da. Trebuie să discut cu ea.

– Sigur. Stai să-ți dau un pupic!

Se aplecă să ajungă la obrazul meu și apoi plecă repede. Am așteptat puțin în același loc, până mi-am adunat curajul să sun. Doamna Sanderson deschise, și pe chip i se văzu surprinderea, ca mai apoi să apară compasiunea,

ochii ei negri umplându-se de milă. M-am uitat în jos, căci nu puteam suporta să văd durerea care se revărsa din ei.

– Scumpo, ce bine îmi pare să te văd! A trecut atâta timp de când... Nu termină fraza înainte de a se da deoparte. Blair e în camera ei. Vrei ceva? Un suc? O cafea?

– Nu, mulțumesc!

Făcu semn spre camera fiicei ei. Am mers pe hol, cu nervii întinși la maximum. Pulsul îmi bubuia. Atâtea clipe fericite trăisem aici...

Mi-am ținut răsuflarea și am deschis ușa.

Când Blair mă văzu, își duse mâna în dreptul inimii.

– Nu pot să cred! Zâmbi – și se lovi la degetul mic când sări din pat să vină spre mine. Au! Fir-ar! Nu-i nimic. Durerea e doar în minte, nu așa se spune? Intră, stai jos. Totul e în regulă? S-a întâmplat ceva? Pentru că, dacă ai nevoie de ceva, știi... da, știi.

– N-am nevoie de nimic. Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău.

Se simțea de parcă îmi petreceam toate zilele cerându-mi iertare. Dar mă simțeam atât de vinovată, atât de prost, atât de afectată... Știam că le provocam durere tuturor celor la care țineam, însă, chiar și așa, nu mă puteam abține, pentru că alternativa era prea... prea mult, punct.

– De ce ai face asta?

– Din cauza a ce s-a întâmplat la festival.

– Termină cu prostiile! Am fost bucuroasă că ai hotărât să vii.

– N-ar fi trebuit să mă îmbăt și n-ar fi trebuit să te pun într-o situație dificilă.

Blair flutură dintr-o mână.

– Las-o baltă! Important e că ai fost acolo.

– Mulțumesc pentru că ești așa, am șoptit.

M-am așezat la picioarele patului, aproape de ea. M-am uitat prin cameră, oprindu-mă la pozele cu noi două și alți prieteni puse peste tot pe panoul de plută agățat deasupra biroului, lângă o pictură pe care o făcusem pentru ziua ei de naștere, ce înfățișa silueta ei delicată lângă marea învolburată. Pentru mine, Blair fusese mereu așa: calmul

în mijlocul haosului. Calmul dinlăuntrul meu. Odată, tata îmi spusese că noi toți aveam nevoie de o ancoră, și într-un fel ea era asta pentru mine.

– Data viitoare o să facem ceva relaxant, zise ea.

– Da, probabil e mai bine. Nu știu ce m-a apucat.

– Ce vrei să spui?

Și nu știu dacă era din cauză că nu știam ce altceva să spun înainte să plec, dacă era de vină nostalgia din ochii ei sau dacă doar momentul pe care-l trăiam era atât de ciudat, dar am izbucnit, confuză și cu gâtul uscat ca iasca:

– Am apărut goală în fața lui.

– Ce?

– În fața lui Axel. Și l-am sărutat.

– Dumnezeule, Leah, vorbești serios?

– Nu eram în apele mele, am spus, apărându-mă.

Expresia lui Blair s-a îmblânzit și ochii i s-au umplut de tandrețe. A întins o mână și a pus-o peste a mea, înainte să mă îmbrățișeze și să-mi încălzească sufletul, ca și cum contactul emana amintiri, sentimentul de familiaritate, de prietenie.

– Nu vezi, Leah? Ești mai mult tu însăți decât oricând. Nu-ți amintești? Obișnuiai să fii mereu așa. Mânată de instinct. Imprevizibilă. Făceai orice prostie îți trecea prin cap, mă trăgeai și pe mine cu tine, și asta... asta mă făcea să mă simt atât de vie. Mi-e dor de asta.

M-am ridicat tremurând.

– Trebuie să plec.

CAPITOLUL 30

AXEL

Întinsă în pat, ea își scoase sutienul și îmi trase mâna spre ea. Am căzut în genunchi lângă ea. M-am uitat la trupul femeii, întinzând o mână să-i mângâi picioarele, urcând încet. Madison își depărtă picioarele ca s-o pot atinge, și, când am atins-o, își arcui spatele drept răspuns și gemu.

Apoi m-am gândit la alți sâni, mai mici, mai rotunzi, diferiți. „La dracu'!" Am scuturat din cap, să scap de imaginea aia, de amintire.

M-am întins. Madison s-a urcat pe mine, mi-a pus un prezervativ, și am uitat de tot, de restul lumii, de tot ce nu era noi doi mișcându-ne în același ritm, gemetele ei în urechea mea, plăcerea crescând tot mai mult: dorință, sex, clipa. Doar atât.

Mai

TOAMNA

CAPITOLUL 31

AXEL

Atunci, n-am lăsat să treacă zile sau măcar câteva ore. Imediat ce Leah ajunse acasă, i-am luat valiza și am dus-o în camera ei. Ea se uită la mine nedumerită.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– O să punem lucrurile în ordine. Să vorbim. Știi, chestii normale. M-am gândit toată săptămâna la ce ai spus și mi-am dat seama că ar fi trebuit să înțeleg mai devreme. Tu ai nevoie să simți. Asta-i, Leah, nu-i așa?

– Nu.

Era speriată.

– Hai să mergem afară!

Odată ce am ajuns pe verandă, ea își încrucișă brațele.

– Ți-am promis că o să pictez.

– Și așa o să faci. Dar nu-i de ajuns. Într-o seară, chiar aici, m-ai întrebat dacă o să fii vreodată fericită din nou, îți aduci aminte? Și eu te-am întrebat dacă vrei să fii, iar tu n-ai putut răspunde, pentru că ai avut un atac de panică. Răspunde acum. Haide!

Era atât de blocată, de pierdută...

– Nu știu, gâfâi ea.

– Ba știi. Uită-te la mine!

– Nu-mi face asta, nu așa.

– Deja o fac, Leah.

– N-ai nici un drept...

– Ba am. La dracu', am. Ți-am spus, Leah. Ți-am spus că n-o să mă opresc, chiar dacă tu ai considerat că pun sare pe rană. Ți-am spus că o să-mi mulțumești. Și n-o să mă opresc, știi de ce? Pentru că am pătruns până la tine. Mi-

am dat seama de asta. N-am de gând să îngădui să te închizi din nou în tine. Deci răspunde la întrebare: vrei să fii fericită?

Buza îi tremura. Ochii îi erau lavă topită: intenși, sfredelindu-mă, ca și cum dorea să mă rănească. Voiam s-o văd așa mereu. Plină de emoții, chiar dacă erau negative, chiar dacă erau îndreptate împotriva mea. Puteam rezista.

– Nu vreau! strigă ea.

– În sfârșit, ești sinceră.

– Du-te dracu', Axel!

Încercă să intre, dar m-am postat între ea și ușă.

– De ce nu vrei să fii fericită?

– Cum poți să mă întrebi asta?

– Deschizând gura. Întrebându-te.

– Urăsc cum ești. În clipa asta, te urăsc!

Am încasat-o. Am repetat în sinea mea că ura e un sentiment. Unul dintre cele mai puternice, genul ce poate zdruncina o persoană, așa cum o zdruncina pe ea.

– Poți să plângi, Leah. Poți să plângi cu mine.

– Cu tine... Ești ultima persoană...

Nu putu termina fraza înainte ca un suspin să-i scape din gât. Și atunci, am făcut un pas spre ea și am atins-o încet, îmbrățișând-o, simțind-o cum tremură lipită de mine. Am închis ochii. Aproape că puteam să-i simt mânia, furia, durerea, atât de intense, încât știam că o orbeau, legând-o de un loc unde singurul lucru pe care-l poți gândi e: „Nu-i drept, nu-i drept, nu-i drept". Pe de o parte, îmi era milă de ea; câteodată, tot ce voiam era să stau jos lângă ea în tăcere și să cedez, dar apoi îmi aminteam de acea fată plină de culoare ascunsă undeva în ea și nu mă puteam gândi decât la ideea de a o elibera, mă obseda.

Am vorbit cu buzele în părul ei încurcat.

– Îmi pare rău că te-am încolțit, dar e mai bine pentru tine. O să vezi. O să înțelegi. O să mă ierți, nu-i așa, Leah? Ura asta... nu e toată pentru mine, am zis, și ea zâmbi printre lacrimi. O s-o facem împreună, da? O să am grijă

de tot, tu doar să mă urmezi. O să te călăuzesc dacă vrei să-mi dai mâinile.

I-am întins mâna. Ea ezită.

Ochii ei priviră atent palma mâinii mele, ca și cum voia să examineze fiecare cută și fiecare urmă. Apoi degetele ei o atinseră timid și rămaseră acolo. Le-am strâns între ale mele.

– S-a făcut, am spus.

Două zile mai târziu, mi-am încrucișat brațele în fața ei.

– Prima regulă: programul meu e și al tău. De acum încolo, când ești în casa mea, o să faci ce fac și eu. Asta înseamnă surf în fiecare dimineață. Nu, lasă-mă să termin înainte să începi să te plângi. Suntem o echipă, asta-i ideea. Dacă eu sunt în valuri (și nu există să nu se întâmple asta), mai bine ai face să fii lângă mine. O să mâncăm împreună. După-amiază, în vreme ce eu lucrez, tu o să-ți faci temele. După asta, o să existe puțin timp liber, știi că sunt destul de flexibil. Nu râde, vorbesc serios, de ce te uiți așa la mine?

Leah ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ești nici pe departe flexibil.

– Cine spune asta?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Bine, deci, nu spune nimeni, am înțeles. În continuare... După cină, o să stăm pe verandă, apoi vine vremea de culcare. Știi că cele mai multe triburi așa funcționează? Există o ordine, o serie de activități ce trebuie să fie făcute de-a lungul zilei și o structură piramidală. E atât de simplu.

– De ce tu ești în vârful piramidei?

– Pentru că eu sunt cel mai tare. Evident.

– Deci o să fie ca și cum aș trăi într-o închisoare.

– Da, dar gândește-te la alternativă. Ești aici de trei luni, și n-ai făcut nimic. În felul ăsta, n-o să te plictisești.

– Nu-i corect! replică ea, indignată.

– Scumpo, în cele din urmă, o să-ți dai seama că nimic nu-i.

Leah pufni, și părea mai mult ca niciodată o fetișcană. Mă pregăteam să continui să-i spun cum aveam să funcționăm, când ea trecu pe lângă mine, zâmbind. Am urmărit-o cu privirea până când am reușit să văd pisica tricoloră stând în fața ușii din spate, pe verandă – nu intrase, ca și cum îmi respecta spațiul și voia să marcheze limitele.

– S-a întors, spuse Leah. Avem ceva pentru ea?

Am gemut și am mers la bucătărie. Leah apăru lângă mine, deschise un dulap și îngheță când degetele îi atinseră punga cu acadele de căpșune. Își retrase mâna și luă o conservă de ton de lângă pungă.

M-am așezat pe verandă lângă ea.

– De unde crezi că vine? întrebă ea.

– Cine știe? Probabil, de nicăieri.

– Axel...

Ea scutură din cap.

– Ce? Dacă aș fi fost pisică, aș fi vrut să fiu sălbatică. Uită-te la ea, probabil trăiește în pădure vânând și, când se trezește într-o zi și simte că o apucă lenevia, spune: „La dracu', o să merg până la casa lui Axel și o să-i golesc cămara". Așa că iat-o aici.

Râsul ei umplu veranda, pe mine, totul.

Pisica începu să toarcă după ce termină de mâncat, în vreme ce Leah o mângâia pe spate, și apoi se întinse pe podea și nu se mișcă, uitându-se la noi sub soarele ce cobora la asfințit, într-o zi obișnuită de miercuri. Mi-am întins picioarele. Leah stătea cu picioarele încrucișate.

– Deci să reluăm de unde rămăsesem: Ne-am înțeles?

– Ce-i de înțeles? Trebuie să fac ce faci tu.

– Exact. Ești atât de înțelegătoare, scumpo.

– Nu-mi mai spune așa, șopti ea cu o privire aspră, intensă.

– Cum?

– Asta... *scumpo,* reuși ea să spună.

– Întotdeauna ți-am spus așa. Nu-i... nu înseamnă...

– Știu.

Se uită în jos, și părul blond îi ascunse expresia feței.

Am avut nevoie de câteva secunde să pricep, să încerc să înțeleg. Aveam sentimentul că petrecusem ani lângă o persoană pe care nu reușisem niciodată s-o înțeleg pe deplin. Rămăsesem la suprafață, fără să pătrund în interior sau să șterg praful ce zăcea peste lucrurile pe care oamenii încercau să le uite și să le țină închise în pod. Și, în acele momente, o aveam în fața mea, atât de diferită față de cum îmi aminteam, aceeași, dar totuși alta. Mai complexă ca niciodată, mai matură, dar și mai greu de înțeles.

– Bine. N-o să-ți mai spun așa.

– Nu-i cuvântul în sine, ci felul în care îl rostești.

– Vrei să-mi spui ce înseamnă asta?

Ea scutură din cap, și n-am mai insistat.

M-am ridicat, am mers spre pick-up și am ales un disc cu Elvis Presley. Am pus acul pe disc și am rămas acolo uitându-mă cum discul se învârte încet, în vreme ce liniile curbe se mișcau. Apoi am ieșit.

Am trăit acea după-amiază de muzică în tăcere.

CAPITOLUL 32

LEAH

Îmi aduc aminte când mi s-a frânt prima dată inima. Îmi imaginasem că avea să fie o lovitură grea, dură, ceva ce se întâmplă dintr-odată. Dar nu a fost așa, ci bucată cu bucată, mici fragmente ascuțite. În acest fel am sărbătorit intrarea în noul an.

Aveam 15 ani, și părinții mei plecaseră la Brisbane pentru a merge împreună cu familia Nguyen la o petrecere dată de niște prieteni care aveau o galerie de artă pentru care lucra tata. Mă rugasem de ei săptămâni la rând, și în cele din urmă fuseseră de acord să mă lase cu Oliver și Axel, care aveau să petreacă alături de niște prieteni.

Nu mă machiasem niciodată până atunci, dar în acea zi Blair m-a ajutat: puțin rimel, fond de ten și un ruj aproape transparent. Purtam pentru prima dată o rochie strâmtă neagră, și părul îmi cădea liber pe umeri. Când m-am uitat în oglindă, m-am văzut adultă și atrăgătoare. Am zâmbit, până când Blair a început să râdă în spatele meu.

– La ce te gândești? mă întrebă ea.

– Că mi-ar plăcea ca ăsta să fie primul meu sărut.

Blair oftă și îmi luă rujul din mână să-și dea și ea, în fața oglinzii. Se întoarse și îmi aranjă părul pe spate.

– Ai putea săruta orice băiat din clasă.

– Nu-mi place nici unul, am răspuns, sigură.

– Kevin Jax e nebun după tine și e atât de arătos, orice fată ar face moarte de om să iasă cu el. Ai băgat de seamă ce ochi are? Sunt de culori diferite.

Nu-mi păsa de Kevin și nu-mi păsa că Axel era mai mare cu zece ani. Mă puteam gândi doar la el, la acel fior

pe care-l simțeam de când revenise în Byron Bay, la felul în care mă emoționa când se uita la mine sau când îl vedeam zâmbind, ca și cum totul în rest ar fi înghețat.

Oliver ridică dintr-o sprânceană când am intrat în sufragerie.

– Ce ai pe tine?

– O rochie.

– O rochie foarte scurtă.

– Așa se poartă acum, am răspuns și, când am văzut că nu era convins, m-am dus și l-am îmbrățișat. Haide, Oliver, nu fi ursuz, e primul meu revelion fără părinți.

– Nu-mi face probleme.

– N-o să-ți fac, promit.

El zâmbi și mă sărută pe frunte.

Mi-am luat rămas-bun de la Blair și l-am ajutat pe fratele meu cu pregătirile pentru cină, chiar dacă aproape totul era semipreparat. Oliver puse masa cea mare în mijlocul livingului, și eu am întins fața de masă pe ea și am așezat farfuriile și tacâmurile. S-a auzit soneria în vreme ce așezam o furculiță pe un șervet galben. Îmi amintesc detaliul pentru că, în acel moment, am auzit vocea lui Axel, și mi s-a strâns stomacul, așa că m-am concentrat asupra micului imprimeu în carouri.

– Unde să las băutura? întrebă el.

– Probabil e cel mai bine s-o pui în frigider, spuse Oliver.

M-am întors să-l văd și mi s-au înmuiat genunchii.

Nu știu la ce mă așteptasem. Nu știu dacă îmi imaginasem că avea să mă vadă în rochia aia și machiată și dintr-odată nu avea să mă mai considere o fetiță, chiar dacă asta eram. El mă observă. Știu că o făcu. Știu pentru că Axel a fost întotdeauna transparent. Dar nu păru surprins.

Lăsă sticlele și mă sărută pe obraz.

– Scumpo, poți să mai pui un tacâm?

Îl uram. Uram acel „scumpo“ pe care mi-l adresa de parcă eram un copil, pe un ton care nu avea nimic din cel pe care îl folosea când era cu o fată pe care o plăcea. Plin

de tandrețe, ca de frate mai mare... exact cum nu voiam să fie.

Puțin mai târziu, veniră cu toții. Jake, Tom, Gavin și două brunete.

Abia de am deschis gura în timpul mesei. Nu că aș fi avut ocazia, pentru că Axel, Oliver și prietenii lor vorbiră tot timpul despre treburile lor, povești din trecutul lor, ce făcuseră în weekendul trecut, ce aveau să facă în weekendul viitor, chestii ce-i priveau doar pe ei și despre care noi, restul, habar n-aveam. Mă jucam cu mâncarea când el mi se adresă:

– Începi școala luna asta?

– Da, în câteva săptămâni.

Fata de lângă mine spuse ceva ce n-am reușit să aud, și el izbucni în râs și se uită în altă parte. M-am concentrat din nou asupra farfuriei mele, încercând să ignor zâmbetul afișat de Axel când se uita la Zoe. Pe lângă ea, mă simțeam mică și lipsită de importanță, ca și cum el ar fi putut vedea direct prin mine. Și așa am fost pentru tot restul serii, în vreme ce ei toți băură, vorbiră și întâmpinară noul an ciocnind paharele, iar eu stăteam acolo cu nimic de băut în afară de apă.

Nodul din stomac crescu în clipa când Axel își termină al treilea pahar și începu să flirteze cu Zoe. Dansă cu ea când se auzi un cântec din boxe, plimbându-și mâinile pe trupul ei voluptuos, strângând-o lângă el și râzând, cu ochii lucioși, șoptindu-i la ureche.

– Leah, te simți bine?

Oliver se uita la mine.

– Puțin obosită, am mințit eu.

– Du-te să te culci dacă vrei. O să dăm muzica mai încet.

– Nu-i nevoie. Noapte bună!

L-am sărutat pe fratele meu pe obraz și mi-am luat rămas-bun de la ceilalți fără să mă uit, de fapt, la ei, apoi am urcat scările și m-am dus în dormitorul meu. Am aprins lampa de pe noptieră și mi-am tras rochia peste cap, lăsând-o șifonată la picioarele patului. Așezată la birou, m-

am demachiat cu o cârpă umedă. Când am terminat, m-am uitat la dungile negre ce o acopereau și m-am gândit că urmele alea negre reprezentau perfect seara mea. Totul era din vina mea, căci crezusem că el avea să mă observe. Și nu mă alesesem decât cu o privire. Una. Nu mult mai bine decât frățescul *scumpo*. Orice gest simbolic al lui Axel reușea să rămână în amintirea mea, să mi se întipărească...

Mi-am pus pijamaua și m-am băgat în pat.

Nu puteam dormi. Am ascultat muzica timp de ore întregi, zvârcolindu-mă, gândindu-mă la el și la faptul că mă simțisem ca un copil, regretând că nu mersesem cu părinții la acea petrecere în Brisbane, caz în care măcar nu l-aș fi încurcat pe fratele meu.

Nu știu cât era ceasul când am auzit prima lovitură în perete, urmată de un râset. Am înlemnit când am auzit vocea lui Axel din camera alăturată, înainte ca ea să-l facă să tacă, și pentru câteva minute n-au mai fost zgomote. Apoi gemetele ei și loviturile ușoare ale capului patului de perete umplură camera.

Îmi venea să vomit, și am închis ochii.

El izbindu-se de ea. Alte gemete.

Durere. Și o bucată. Un ciob. Încă unul.

Mi-am ascuns capul sub pernă, să plâng.

Așa am aflat că există inimi care se sfarmă puțin câte puțin, în veșnice nopți ce sunt uitate, în ani de invizibilitate, în zile în care îți imaginezi imposibilul.

CAPITOLUL 33

AXEL

M-am uitat la ea cum stătea întinsă pe placă. Am urmărit-o cum prindea un val și se mișca prin el cu trupul plecat în față și picioarele flexate, păstrându-și echilibrul în vreme ce urca pe val.

Am zâmbit când ea căzu și începu să înoate.

– Nimeni n-ar ghici că nu te-ai mai dat de un an.

Leah se uită la mine recunoscătoare și urcă pe placă. Am rămas acolo tăcuți, uitându-ne cum la orizont apăreau zorii zilei. Nu erau multe valuri.

– De ce acum? De ce în zori?

– Nu crezi că surfingul e un mod minunat de a-ți începe ziua?

– Cred că da. Când ai început?

– Nu știu. Mint. Știu. A fost datorită tatălui tău. Vrei să auzi povestea?

Ea ezită, dar în cele din urmă încuviință.

– S-a petrecut cu ani în urmă. Eram cam dezamăgit de mine însumi. Știi cum e, Leah? Sentimentul că ai dat greș, că, oricât ai încerca, nu găsești ce vrei. Oricum, el a venit la mine într-o după-masă. Abia cumpărasem casa, și nu știu dacă tu știi asta, dar am făcut-o pentru că m-am îndrăgostit de ea; sau, mai rău, m-am îndrăgostit gândindu-mă la toate lucrurilor pe care aveam să le fac aici. Dar... n-a mers așa. Douglas a adus câteva beri, și ne-am așezat pe verandă. După aia, mi-a pus o întrebare pe care nu voiam s-o aud.

– Dacă pictai..., ghici ea în șoaptă.

– Am spus că nu, nu pictam. Într-o zi, Leah... Într-o zi, o să-ți explic de ce, și poate că atunci o să înveți să apreciezi cine ești. Am oftat. I-am spus ce se petrecea, și Douglas a înțeles, întotdeauna înțelegea. În acea seară, m-a ajutat să pun în dulap șevaletul și să strâng toate picturile pe care le împrăștiasem prin living. Mi-am făcut curățenie pe birou și m-am decis să mă ocup de altceva. Am continuat să vorbim pentru o vreme. Despre tot și nimic, despre viață, știi cum era tatăl tău. Când a plecat, am rămas pe verandă toată noaptea, numărând stelele, și bând, și gândindu-mă...

– O să doară... murmură Leah.

– Da. Pentru că, în acea noapte, am înțeles că n-are rost să fii nefericit. Și, la un moment dat, oricât de mult ar durea să continui să trăiești, vei înțelege și asta. Mi-am dat seama că trebuia să mă bucur de fiecare zi. M-am gândit că cel mai bun început ar fi să mă concentrez pe ce îmi place cel mai mult: surfingul, marea, soarele. După aia, aveam să găsesc și altceva. Dar aveam să aleg plăcerea: mici lucruri, muzică, liniște. Lucrurile care mă împlinesc.

– Dar pe mine nimic nu mă împlinește, Axel.

– Nu-i adevărat. O mulțime de lucruri te împlinesc, dar toate sunt legate de trecutul tău, de părinții tăi, și nu vrei să te întorci acolo, așa că le eviți, dar, ciudat... ciudat, ești încă prinsă în acel moment. Nu ți se pare că-i ironic?

Leah se uită la valuri în vreme ce dimineața îi mângâia pielea și crea umbre și pete de lumină pe pânza care era fața ei. Am simțit din nou acele furnicături în degete. Din nou, m-am gândit că cineva ar trebui s-o deseneze exact în momentul ăsta: stând pe placă, cu spatele drept, cu expresia tristă pe chip.

– Cred că ai dreptate. Dar nu pot...

– În timp, o să poți, Leah. Crede-mă!

– Cum? Doare întotdeauna. Întotdeauna.

– Există trei feluri de a-ți trăi viața. Sunt oameni care se gândesc doar la viitor. Probabil ai cunoscut mulți dintre ei, oamenii ăia care își petrec toată ziua făcându-și griji despre lucruri care încă nu s-au întâmplat, despre bolile de care ar putea suferi într-o zi și așa mai departe.

Întotdeauna au scopuri, dar atingerea lor îi bucură mai mult decât ce a fost necesar să facă pentru a ajunge acolo. Economisesc bani, și asta-i ceva bun, dar o fac pentru „acea mare excursie pe care o s-o facem într-o zi“ sau „pentru casa pe care o s-o cumpărăm când ieșim la pensie“.

În colțul gurii îi apăru un zâmbet.

– Mama ta e cam așa, spuse ea.

– Mama e complet așa. Și nu-i rău să te gândești la viitor, dar câteodată e frustrant, pentru că dacă se întâmplă ceva mâine? Timp de douăzeci de ani, a visat să meargă la Roma, și tata a încercat de câteva ori s-o ducă acolo, dar ea a găsit mereu o scuză să amâne, pentru că, din punctul ei de vedere, călătoriile nu sunt niciodată o prioritate, ci întotdeauna un capriciu. Ce ar trebui ea să facă e să bage mâna în economii și să meargă să trăiască experiența acum, chiar luna asta.

– Ai dreptate, spuse Leah.

– După aia, sunt oameni care trăiesc în trecut. Oameni care au suferit, care au fost răniți, care au fost marcați de ceva. Oameni blocați într-o realitate care nu mai există, și cred că ăsta e cel mai trist lucru dintre toate. Oameni conștienți că acel unic moment – toate lucrurile care nu mai sunt din cauza lui, toate lucrurile care există doar în amintirea lor – îi va însoți întotdeauna.

– Asta-s eu, nu-i așa? întrebă ea foarte încet.

– Da, asta ești tu. Viața și-a urmat cursul, și tu ai fost lăsată în urmă. Înțeleg asta, Leah. Știu că, după ce s-a întâmplat, a fost imposibil pentru tine să îți aduni puterile și să te ridici. Mai mult de atât, n-ai vrut. Mă gândeam la asta zilele trecute, încercând să înțeleg de ce trebuie să fi fost mai ușor pentru tine să renunți decât să faci față durerii, și apoi cred că ai luat o hotărâre. Cum a fost?

– Nu știu. Nu-i ca și cum ar fi fost un anume moment...

– Ești sigură? Nu e ca și cum ai fi ajuns la limită?

Mi-am amintit acele prime zile de după accident. Leah era la spital, și plânsese și urlase în brațele mamei mele în vreme ce ea o ținea cât de strâns putea, încercând s-o

aline. Toate astea fuseseră... durere supremă. Genul pe care o resimți când pierzi oamenii care înseamnă cel mai mult pentru tine din toată lumea asta. Nimic neobișnuit. Nici măcar în timpul înmormântării.

Asta e pierderea. Doliu. Jale. Și apoi, cu trecerea timpului, îți lingi rănile, asimilezi ce s-a întâmplat și schimbările pe care ți le aduce în viață, ce ai lăsat în urmă, implicațiile survenite.

Acesta-i pasul pe care ea nu l-a făcut niciodată.

A rămas blocată în prima fază, în doliu. A petrecut atâta timp scăldându-se în acea suferință, încât o parte din subconștientul ei a crezut probabil că-i mai ușor să ridice un zid și s-o izoleze și să găsească liniștea în felul ăsta.

– Ți-am spus. A fost o clipă când lucrurile s-au schimbat, răspunse ea, și mi-am dat seama că era sinceră. S-a prins de placă atunci când un val mai puternic ne-a mișcat. Ai omis unul, Axel. Spune-mi despre al treilea fel de a trăi.

– Prezentul. Poți să continui să ai amintiri. Nu-i rău, nu-i rău să te gândești câteodată la viitor, dar în mare parte din timp mintea n-ar trebui să se ocupe de trecut sau de ceva ce încă nu s-a întâmplat, ci de aici și acum.

– Ăsta ești tu.

Mi-a zâmbit.

– Încerc. Uită-te în jur, uită-te la soare, la culorile cerului, la mare. Nu-i al naibii de incredibil când te oprești să te uiți la toate astea? Când simți? Leah, sentimentul de a fi în apă, mirosul plajei, adierea ușoară de vânt...

Ea închise ochii, și fața i se umplu de pace, pentru că era lângă mine simțind ce simțeam și eu, ancorați în acel moment și în nimic altceva, ca un cui în perete ce nu se mișcă, nu înaintează și nu merge înapoi, ci doar rămâne acolo.

– Nu deschide ochii, Leah.

– De ce?

– Pentru că acum o să-ți arăt ceva important.

Ea rămase nemișcată. Nu se auzea nici un zgomot. Eram înconjurați doar de mare și de soarele de pe cer. Și, în

mijlocul acelui calm, am început să râd, și, înainte ca ea să înțeleagă ce se întâmpla, am împins-o de pe placă.

– De ce-ai făcut asta? strigă ea.

– De ce nu? Mă plictiseam.

– Care-i problema ta?

Se repezi la mine și mă băgă cu capul în apă înainte s-o trag cu mine la fund. Am ieșit după câteva clipe. Leah tușea. Eu râdeam. În acel moment, chiar când soarele era pe punctul de a răsări complet, am devenit conștient de cât de aproape eram, că brațul meu o luase pe după talie și că, pentru un motiv sau altul, mă simțeam acum la fel de confortabil ca odinioară, cu ani în urmă, când Leah venea să facă surf cu mine și cu Oliver indiferent de ocazie.

I-am dat drumul, agitat.

– Ar trebui să ieșim, altfel o să întârzii la școală.

– Asta vine de la un tip care tocmai m-a împins de pe placa de surf ca un băiețel.

– Aproape că am uitat cât de mult îți place să întorci vorba.

Leah pufni, neputând să-și ascundă zâmbetul.

CAPITOLUL 34

AXEL

– Ia mai lasă-mă dracu' în pace!

– Vezi cum vorbești, fiule. Nu uita bunele maniere!

Mama intră fără de veste cărând destule pungi cu mâncare cât să hrănească o armată, urmată de gemeni, fratele meu, cumnata și tata. Era sâmbătă, așa că îmi trebuiră câteva minute să înțeleg ce se petrecea în vreme ce ei mă salutau.

– Ce naiba faceți aici? Cine stă la cafenea?

– La dracu'! urlă Max, și tatăl lui îi acoperi gura de parcă spusese *jigodie* sau ceva mai rău.

– E sărbătoare, ai uitat?

– Evident.

– Unde-i Leah?

– Doarme.

În clipa aia, ea deschise ușa camerei, căscând, și gemenii alergară s-o îmbrățișeze. Poate că nu observaseră că nu mai era fata care obișnuia să-i îmbrace și să se joace cu ei. Leah îi îmbrățișă și o lăsă pe mama să mă sâcâie pentru un timp.

– De ce ați venit? am întrebat.

– Mereu la fel de bucuros să ne vezi, spuse Justin sarcastic.

– Gagiule, mama ta a crezut că am putea petrece ziua împreună, și am încercat să sunăm, dar ai telefonul închis, spuse tata.

Mama oftă în vreme ce despacheta cumpărăturile.

– Nu-i spune „gagiu" fiului tău.

– Păi, nu-i?

Tata se uită la mine.

Aveam de gând să spun ceva când mama arătă spre mine.

– De ce ai telefon dacă nici măcar nu-l folosești?

– Ba îl folosesc. Câteodată. Din când în când.

– Dă-i pace! E pustnic, spuse Justin.

– Oliver a obosit să-ți tot spună să-l încarci și să-l ții la-ndemână. Trăiești într-un loc izolat, cu o fată de care se presupune că trebuie să ai grijă. Dacă se întâmplă ceva? Dacă aluneci și îți rupi un picior, sau ești în apă și atacă un rechin, sau...

– La dracu', mamă! am urlat, nevenindu-mi să cred.

– La dracu', strigă nepotul meu Connor.

– Perfect, spuse Justin.

Din fericire, Emily începu să râdă, și fratele meu îi aruncă o privire plină de reproș. Ieși pe verandă cu băieții, urmat de tata, care zâmbea, ca de obicei. Am rămas locului, încă puțin defazat, uitându-mă la mama cum punea cinci sau șase caserole cu mâncare preparată în frigider și o duzină de plicuri de supă în bufet. Leah făcu cafea în vreme ce Emily vorbea cu ea, întrebând-o cum era la școală.

– Ți-am adus vitamine, zise mama și scutură una dintre sticle în fața mea.

– De ce? Mă simt bine.

– Poate că ai putea fi mai bine.

– Arăt rău sau ce?

– Nu, dar nu se știe niciodată. Deficiența de vitamine e cauza multor boli, nu doar scorbut dacă nu ai destulă vitamină C sau osteoporoză dacă nu ai destulă D, e legată de alte probleme, precum depresia, indigestia, chiar paranoia.

– Mda, asta mă omoară pe mine, mamă. Câteodată, devin paranoic și cred că familia mea își va face apariția acasă la mine într-o sâmbătă, fără să mă anunțe, dar apoi mă simt mai bine pentru că îmi dau seama că sunt singur și e doar imaginația mea care a luat-o razna.

– Nu te prosti, băiete.

Mi-am turnat a doua cafea pe ziua aia și am întrebat cu glas tare dacă mai vrea cineva. Doar Justin spuse că da. Am făcut una pentru el și am ieșit pe verandă, unde ne adunam de obicei cu toții. Tata se așezase în hamac cu un aer boem, spunând chestii precum „Miroase a liniște aici" sau „Îmi place atmosfera din casa ta".

– Deci te-ai apucat din nou de surfing? o întrebă Emily pe Leah în vreme ce unul dintre copii se târa peste ea.

– Puțin. Am făcut un târg cu Axel.

Leah se uită la mine, și am simțit o conexiune. O legătură ce începea să ne unească. Mi-am dat seama că eram singurii martori la ce trăiam în acele luni și îmi plăcea.

– O forțezi? întrebă Justin.

– Bineînțeles că nu. Sau poate că da. Ce importanță are?

Am început să râd când l-am văzut descumpănit.

– Nu mă forțează, minți Leah.

– Sper că nu, spuse mama.

– Și eu vreau să fac surfing! strigă Max.

– Lasă-l pe unchiul tău să te învețe, o să fii bun, spuse tata.

Remarca lui născu reacții variate. Mama spuse: „Daniel, ești ridicol", Justin se încruntă și nepoții mei țipară plini de entuziasm, sărind pe plăcile de surf de la capătul verandei.

Cincisprezece minute mai târziu, eram în apă cu ei și cu tata. I-am pus pe placa lată și lungă, și au stat așezați acolo câtă vreme eu i-am dus spre locul unde începeau valurile. Tata era entuziasmat și ne urma îndeaproape. Toți ceilalți rămăseseră pe plajă discutând și mâncând gogoșile pe care mama le adusese de la cafenea.

– Vreau să stau în picioare!

Connor dădu să se miște.

– Nu, o s-o facem mai târziu. Azi doar stai așezat.

– Promite-mi că o s-o facem totuși mai târziu.

– Promit, am spus, întrerupându-l.

Connor se ținea de marginile plăcii când un val o scutură. Ne-am petrecut așa o vreme, până când Max

obosi și își împinse fratele jos de pe placă. I-am lăsat acolo în apă jucându-se și râzând și m-am uitat la tata.

– Leah arată bine, observă el.

– Face progrese. Încet. Dar o să reușească.

– Faci o treabă bună.

– De ce crezi că am vreun merit?

– Pentru că te cunosc și știu că, atunci când îți intră ceva în cap, nimic nu te poate opri. Încă îmi amintesc de ziua în care m-ai întrebat dacă scarabeii erau grași pentru că erau plini de margarete. Abia ne mutaserăm, și văzuseși asta într-una dintre picturile lui Douglas, cea ciudată, plină de culori, de care obișnuiam să fac haz, spunând că probabil că fumase ceva înainte s-o picteze. Ți-am zis că nu, dar evident că nu erai convins. Trebuia să vezi cu ochii tăi. După două zile, te-am găsit pe verandă disecând un sărman gândac. Și acum ești vegetarian.

Am râs.

– De ce să picteze așa ceva?

Îmi aminteam perfect pictura lui Douglas. Culori amestecate în jurul grămezii de flori și scarabei violeți, spintecați și plini de margarete.

– Ah, era așa, asta era magia lui. Atât de greu de anticipat.

– La dracu'! Am inspirat adânc. Ce dor îmi e de el!

– Și mie. De amândoi. Tata se uită în zare, trist cum rar îl vedeam, și privi spre placa pe care gemenii încercau să se urce. Ar trebui s-o personalizezi. S-o faci mai mișto.

Zâmbi cu blândețe.

Plecară cu toții în jurul prânzului, iar eu și Leah am petrecut timpul împreună în tăcere, ca de obicei. Am lucrat puțin la o comandă pe care o aveam de predat la începutul săptămânii, un logo și câteva imagini promoționale pentru un restaurant ce se deschidea în curând. Leah rămase în camera ei ascultând muzică, și am decis s-o las în pace. Încă nu începuse să picteze din nou și eu nu i-am cerut să o facă. Încă.

Când se lăsă seara, am mâncat pe verandă.

Am intrat să iau o bluză după ce am pus vasele în chiuvetă, pentru că iarna era aproape și începea să fie răcoare la lăsarea serii.

M-am așezat comod lângă ea pe perne.

– Chiar nu vrei să încerci?

– Nu, arăți ca nebuna care face ceai.

– Ești glumeață... Bine, e în regulă.

Leah zâmbi timid, dar curând chipul îi fu umbrit.

– Azi mi-am dat seama că trebuie să-ți fie tare greu să stau la tine în casă.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Faptul că te-am văzut cu familia ta. Că urăști felul în care îți invadează spațiul. Tu ai fost întotdeauna special. Înțeleg asta, chiar înțeleg. Îmi pare rău că lucrurile sunt astfel.

– Nu spune asta. Nu-i adevărat.

Vorbeam serios. Nici măcar nu mă gândisem la asta, dar prezența lui Leah în viața mea nu mă deranja. Să locuiesc cu ea era simplu, în ciuda problemelor ei, a schimbărilor care continuau să apară în fiecare săptămână.

– Mulțumesc oricum, șopti ea.

CAPITOLUL 35

LEAH

Kevin Jax fusese primul băiat cu care mă sărutasem.

Trecuseră trei săptămâni de la revelion, și încă mă durea amintirea. Era ianuarie, și școala abia începuse, dar în primele zile nu trebuise niciodată să fim prea atenți, așa că eu și Kevin începuserăm să schimbăm bilețele chiar din prima zi.

Cum a fost în vacanță?

Bine. Am pictat mult. Tu?

Pe plajă cu băieții. Mergi acasă pe jos?

Da, de ce întrebi?

Pot să te însoțesc?

Mi-am mușcat vârful pixului și am răspuns cu un simplu *da*. La finalul orelor, i-am spus pa lui Blair, care mergea în direcția opusă. Kevin se apropie cu un zâmbet timid.

La început, abia dacă am vorbit, ca și cum schimbul de bilețele în clasă n-avea nimic de-a face cu a fi față în față. Dar, pe măsură ce zilele treceau, jena dispărea, și mi-am dat seama că era simpatic și chiar isteț. Îi plăcea lemnul-dulce și câteodată ronțăia câte un bețișor în vreme ce mergeam, pentru că spunea că era gelos pe mine fiindcă aveam întotdeauna o acadea în gură. Mă făcea să râd. Era unul dintre oamenii ăia optimiști care sunt mereu veseli și te molipsesc cu veselia lor.

– Deci o să vii la petrecerea de pe plajă sâmbăta asta, repetă el când am ajuns în fața ușii casei mele.

Am încuviințat din cap, cu degetele mari trăgând de bretelele rucsacului. Kevin se uită agitat la mine și inspiră

înainte de a vorbi:

– Aveam de gând să aștept până atunci, dar...

Știam la ce se gândea înainte de a se întâmpla.

Acolo, sub un spalier maro-deschis, se aplecă și mă sărută. Era un sărut ușor stângaci, timid, așa cum sunt toate la vârsta asta. Am închis ochii și am simțit o furnicătură în stomac ce încă era acolo când Kevin se întoarse și plecă.

Nu m-am mișcat până când n-am auzit o voce familiară.

– Promit să nu spun.

M-am întors. Axel ridică dintr-o sprânceană și rânji.

– Ce faci aici? am întrebat.

– Stăteam și eu cu tatăl tău. Nu te uita la mine așa, nu te spionam. Pare un puști de treabă, genul care îți tunde iarba sâmbătă dimineața și își conduce prietena până acasă. Îmi place de el. Ai aprobarea mea.

– N-am nevoie de afurisita ta de aprobare.

– Ei, haide și tu! Nu-mi spune că ești supărată!

Mi-am stăpânit pornirea de a plânge, am intrat și m-am închis în camera mea. Mama a venit ceva mai târziu cu o cutie de înghețată. S-a așezat lângă mine cu picioarele încrucișate și cu vopsea uscată pe toată salopetă și mi-a dat o lingură înainte să și-o bage pe a ei în ciocolată. Am înghițit și i-am urmat exemplul.

Mai târziu, mi-am dat seama că o mamă știe întotdeauna mai multe decât pare. Că există lucruri, lucruri ce au de-a face cu sentimentele, pe care nu le poți ascunde. Chiar dacă îmi respecta tăcerile, adesea știa lucruri înainte ca eu să-mi fi dat seama de ele.

CAPITOLUL 36

LEAH

În fundal se auzea *Ticket to Ride,* și fiecare notă genera o altă linie, mai precisă, mai clară, ca și cum încercau să străpungă suprafața pânzei.

Pictam fără oprire. Aproape fără să respir. Fără să văd nimic altceva.

Am pictat până când cerul se făcu la fel de negru ca pictura.

Nu i-am dat atenție nici măcar lui Axel, care stătea întins în hamac cu o carte. Ochii lui mă fixară când am tras adânc aer în piept. Se ridică încet; în vreme ce se apropia, îmi amintea de o pisică leneșă, întinzându-se ușor.

Se uită la pictură și își încrucișă brațele.

– Ce ar trebui să văd?

– Nu știu. Ce vezi?

Pictura era neagră, complet neagră.

– Te văd pe tine, răspunse el, apoi ridică o mână să arate spre un colț ascuțit ce rămăsese alb. Ți-a scăpat asta. Dă-mi pensula!

Încercă să mi-o ia din mâini, dar m-am dat un pas înapoi și am scuturat din cap. El ridică dintr-o sprânceană, curios, așteptând o explicație.

– Nu mi-a scăpat. L-am lăsat intenționat.

Axel zâmbi când înțelese de ce.

CAPITOLUL 37

AXEL

– Gata de excursie?

Leah se uită la mine și ridică din umeri.

– O iau ca pe un da, am spus.

Era penultima sâmbătă din lună, ceea ce însemna că Oliver urma să revină în două zile, și, dintr-un oarecare motiv, asta mă făcea să simt că nu aveam timp de pierdut. Am ieșit din casă și am continuat să mergem în tăcere. Aveam un rucsac și făcusem câteva sendvișuri și un termos cu cafea. Am mers cam un kilometru și jumătate pe un drum de pământ, spre oraș. Când am ajuns la cafeneaua familiei mele, am intrat și l-am salutat pe fratele meu.

– Unde mergeți? întrebă Justin.

– Într-o excursie, cum merg copiii, răspunse Leah.

El păru surprins s-o audă glumind. Trecu un moment încordat, și el o servi cu o felie de cheesecake.

– Să te țină puternică, spuse el amuzat.

– Am pregătit deja prânzul, m-am plâns eu. Păi, și cu mine cum rămâne?

În ochii lui Justin luci satisfacția. Se sprijini cu un cot de bar.

– Comandă una de la mine, te rog! Și fii amabil.

– Mănânci rahat. M-am așezat pe un scaun și am luat furculița lui Leah, am înfipt-o într-o bucată de prăjitură și mi-am băgat-o în gură.

Ea se revoltă, dar apoi râse. Fratele meu ne privea cu curiozitate.

M-am dus la bucătărie să-i salut pe părinții mei, apoi am plecat. Străzile din Byron Bay, cu clădirile joase de cărămidă și lemn, erau pline de copii pe patine și oameni revenind de la plajă cu plăcile sub braț după ce făcuseră surf toată dimineața la Fisherman's Lookout. Am trecut prin fața magazinului de aromaterapie și pe lângă o camionetă hippie pictată în toate culorile, cu o frază a lui John Lennon scrisă pe ea: „Totul e mai limpede când ești îndrăgostit". Și am apucat-o pe drumul spre Cape Byron, cel mai estic punct din Australia.

– Nu merge atât de repede, i-am spus.

Leah rămase lângă mine în vreme ce înaintam pe drumul cu scări alternând cu porțiuni cu pământ. Partea mărginașă a zonei era acoperită cu o pătură de iarbă verde ce contrasta cu albastrul mării. Am mers în tăcere. Aerul era liniștit.

– Ești aici? am întrebat-o.

– Aici?

– Efectiv aici, în clipa asta. Încetează să te gândești și bucură-te de drum, de priveliști, de tot ce ne înconjoară. Știi ce mi s-a întâmplat odată în Brisbane? Eram stagiar la o firmă la douăzeci de minute de apartamentul meu și treceam în fiecare zi pe o stradă pietonală. Nu știu dacă eram concentrat doar asupra mea, dacă mersul la muncă era tot ce conta pentru mine sau ce dracu', dar am mers pe același drum timp de două luni înainte să observ graffitiul pe un zid. Îl văzusem, sunt sigur, cu coada ochiului sau ceva, ca unul dintre lucrurile alea cărora nu le dai atenție. În dimineața aia, m-am oprit și l-am admirat fără vreun motiv anume. Era un copac cu ramurile ce se întorceau în toate direcțiile, și în vârful fiecărei ramuri era un obiect diferit: o inimă, o lacrimă, o sferă de lumină, o pană... Am rămas acolo atât de mult, încât am întârziat la muncă. Fascinat de o imagine pe care n-o observasem, deși fusese pe zidul ăla cine știe de cât timp, și asta m-a făcut să mă gândesc cum câteodată problema nu e în lumea ce ne înconjoară, ci în felul în care ne vedem pe noi înșine. Perspectiva, Leah, cred că totul depinde de perspectivă.

Ea nu spuse nimic, dar aproape că-i puteam auzi gândurile și o vedeam cum prindea vorbele și le ascundea.

Am continuat să mergem spre Cape Byron atenți la fiecare pas pe care-l făceam. Fusesem acolo de multe ori, plimbându-mă sau admirând răsăritul soarelui, dar fiecare ocazie era diferită. De data asta, pentru că Leah era alături de mine și avea o expresie gânditoare, cu ochii ațintiți asupra valurilor ce fremătau la stânga.

După o jumătate de oră, am ajuns la far, ce se ridica la mai mult de 100 de metri deasupra nivelului mării. Am rămas acolo o vreme, uitându-ne la peisaj, apoi am decis să mergem pe o potecă ce cobora spre mare. Ne-am oprit când am găsit o turmă de capre sălbatice.

– Mor de sete, a spus ea așezându-se pe jos.

– Uite! Ia o gură!

I-am dat sticla de apă și m-am așezat pe pământ în fața mării. Când un val se sparse de stânci, apa veni înaintând până când aproape îmi atinse picioarele.

– Să mâncăm aici? întrebă ea.

– De ce nu?

Am scos sendvișurile din rucsac.

– Știi? Cred că ai dreptate. Că uneori nu ne uităm la lucruri așa cum trebuie. Eu făceam asta când pictam. Era inevitabil, că mă concentram pe detalii, știi, tonuri, forme, texturi. Îmi plăcea. Le absorbeam. Le acceptam.

M-am uitat la chipul ei – conturul ușor oval al frunții, obrajii proeminenți, curba buzelor, nasul cârn, cât de catifelată îi părea pielea sub soare și nuanța aurie pe care o căpătase.

– Nu putem face asta mereu. Doar în anumite momente, am spus.

– Bănuiesc.

Mușcă din sendviș.

Eu îl terminasem pe al meu, așa că mi-am scos pantofii și m-am făcut comod pe stâncă, întins lângă ea. Cerul era senin și adia o briză ușoară. Dacă asta nu era fericire, liniște, viață, atunci nu știam ce ar putea fi. Am închis ochii și am simțit că Leah se mișcă, întinzându-se și ea. Nu

știu cât timp am stat așa, dacă au fost zece minute sau o oră, dar era perfect, și tot ce am făcut era să respir.

– Axel, mulțumesc pentru asta! Mulțumesc pentru tot!

Am deschis ochii și i-am analizat expresia. Stăteam apropiați, și între noi era doar părul ei ciufulit.

– Nu-mi mulțumi mie. Suntem o echipă, îți amintești?

– Credeam că ai spus *trib,* și tu erai șeful.

– Adevărat.

Am râs. Am ridicat o mână, serios acum, și am atins-o pe braț, să-i atrag atenția. Ea se retrase brusc.

– Hei, îți amintești ce am vorbit la începutul lunii?

– Da, îmi amintesc.

– Ei bine, suntem aproape la sfârșit, și vreau să-ți pun aceeași întrebare ca atunci când am început. Ești pregătită?

Ea scutură din cap, și mi-am înăbușit dorința de a o lua în brațe și a o proteja de propriile gânduri, cele vătămătoare, cele distruse. Am continuat, în ciuda rugăminții ei tăcute.

– Vrei să fii din nou fericită? Cu tot ce implică asta. Să accepți trecutul, să înveți să-l lași în urmă, să zâmbești când te trezești în fiecare dimineață fără să te simți vinovată pentru că o faci, când ei nu mai sunt aici. Uită-te la mine, Leah!

Ea se uită. Ochii ei se ațintiră într-ai mei în vreme ce ea încuviința din cap încet, și pieptul mi se umplu de mândrie.

CAPITOLUL 38

LEAH

Mi-am ferit privirea. Nu puteam continua să mă uit la el.

Mă cuprinse un tremur ușor. Un tremur ce îi purta numele, pentru că îl știam prea bine: atâția ani, atâtea clipe... Am tras adânc aer în piept, spunându-mi: „Poți controla asta. Poți". M-am ridicat.

Voiam să fiu fericită? Da, o parte din mine voia.

M-am uitat în jur. Eram pe un vârf ce părea a fi la capătul lumii, sub soarele amiezii. Conturul acelui loc arăta precum coada unui dragon verde la marginea oceanului Pacific, cu trestie de zahăr și arbori de macadamia. M-am uitat la apa turcoaz, la formele rarilor nori.

– Leah, atenție! strigă Axel, dar n-am avut timp să reacționez înainte ca un val gigantic să mă ude din cap până-n picioare. Ești bine?

– Râzi? am strigat eu.

– Rahat... da.

Râse mai tare.

– Ești... ești...

Cuvintele îmi rămaseră în gâtlej, în vreme ce-mi storceam tricoul, îndepărtându-mă de marginea promontoriului.

– Incredibil? Extraordinar? Cel mai bun?

Mă urmă.

– Taci din gură! am spus zâmbind și l-am îmbrâncit.

– Hei, nu mă atinge, nu toți am vrea să fim uzi leoarcă în mijlocul zilei.

M-am uitat la zâmbetul lui perfect, cel pe care îl recreasem de atâtea ori, desenând o lună în descreștere, și la sclipirea ochilor lui de un albastru-închis ca adâncul mării, ca un cer înnegurat.

M-am înfiorat, nu de la frig, ci din cauza lui Axel.

Din cauza a ceea ce însemnase el întotdeauna pentru mine. Din cauza amintirilor.

CAPITOLUL 39

LEAH

Prieteniile platonice sunt așa, te însoțesc pentru totdeauna. Anii trec, și, chiar dacă uiți sărutările și oamenii care ți-au mângâiat fața, îți amintești acel zâmbet al băiatului care era atât de special pentru tine. Câteodată, mă gândeam că sentimentele mele, pentru că erau platonice, pentru că nu fuseseră niciodată împărtășite, erau ca o întrebare ce plutea în aer: „Cum ar fi să-l sărut?“ Cu ani în urmă, înainte să adorm, obișnuiam să-mi imaginez sărutările lui. În minte, sărutările lui Axel erau calde, copleșitoare, intense. La fel ca el. Ca fiecare gest al lui, precum felul lejer în care se mișca, ca expresia vie, plină de cuvinte nerostite, precum chipul lui senin cu contururi clare...

M-am întrebat dacă restul lumii îl vedea tot așa, dacă acele fete care se întorceau după el când trecea observaseră toate lucrurile ce-l făceau special. Cât de direct putea fi, cât de ferm putea fi sub aparența de superficialitate, cât de tare se temea să țină o pensulă în mână dacă nu-i spunea nimeni ce să picteze...

De ce era atât de greu să uiți o dragoste ce nici măcar nu fusese vreodată adevărată, ce nu existase niciodată?

Poate pentru că în inima mea... fusese.

CAPITOLUL 40

AXEL

– Încă un rând? Fac eu cinste.

Oliver pocni din limbă.

– N-ar mai trebui să beau.

– *N-ar mai trebui, nu-i bine, mi-am agățat o unghie*, ce dracu' s-a întâmplat cu cel mai bun prieten al meu? Haide, distrează-te în seara asta!

– Ar trebui să sun să mă asigur că are chei.

– Bine, sun-o și termină odată!

Prietenul meu se ridică de la masa de lemn masiv unde abia luaserăm cina. Se îndepărtă puțin să vorbească cu Leah, care, din fericire, pentru că era din nou prietenă cu Blair, avea de obicei telefonul cu ea. Nu ca mine – era ca și cum subconștientul meu refuza să cedeze în fața acelui dispozitiv ce mă forța să pot fi localizat zi și noapte. În acea seară, Leah fusese de acord să meargă cu părinții mei, Justin, Emily și gemenii la un talcioc în afara orașului, așa că speram că Oliver avea să se relaxeze puțin.

– În regulă, totul e bine, o să se întoarcă singură.

– Vezi? N-a fost atât de complicat.

– Comandă-mi ceva tare.

Oliver zâmbi.

Ca un bun prieten ce mă consideram a fi, am mers la bar. Servitul cinei se terminase, și era o atmosferă relaxată în localul plin de scaune colorate și gravuri ciudate. L-am salutat pe unul dintre barmani, un vechi prieten de la școală, și am comandat două băuturi.

– Pune-mă la curent înainte să mă fac praf, spuse Oliver, lingându-și buzele după ce sorbi îndelung. Cum stau

lucrurile cu Leah? Totul e normal?

„A apărut goală în fața mea, m-a sărutat", mi-am amintit eu, dar am ignorat acel gând fugar și am încercat să fac imaginea trupului ei să dispară în fundal. Dar n-am putut. Era un blestemat de diavol. Aveam să merg în iad pentru că nu eram în stare să uit o singură rotunjime, un singur afurisit de centimetru din corpul ei.

– Da, totul e grozav, știi, rutină.

– Totuși, e mai bine. E diferită.

– Câteodată, o schimbare de peisaj e benefică.

– Poate. Adevărat. Și tu cum ești?

– Nimic nou. Multă treabă.

– Cel puțin munca ta e suportabilă. Pe cuvânt, într-o zi, o să mă trezesc, o să merg la birou și o să încerc să mă sinucid cu capsatorul. Cum reușește cineva să nu-și piardă mințile în cutiile alea ce sunt pe post de birou? Sunt ca niște mici închisori.

Am râs.

– Vorbesc serios, tu n-ai rezista două zile acolo, cu toate regulile alea și cu nemernicii ăia...

– Hai să-ți reamintesc că am fost stagiar într-un birou.

– Da, poate că ai uitat că ai pornit un extinctor și ai stropit biroul șefului înainte să-ți iei tălpășița râzând ca un afurisit de nebun.

– Sunt vinovat. Dar era un idiot, a meritat-o. Era un fel de dreptate poetică în numele colegilor mei și al tuturor viitorilor stagiari care o să se perinde pe acolo. Ar fi trebuit să înființeze un fan club pentru mine sau ceva.

– Da, fix ce-ți trebuia. Mai comandă una!

Ridică paharul gol.

– Ce-s eu, afurisitul tău de sclav? Te invit la masă, fac pe dădaca pentru tine pe de-a moca, îți suport smiorcăielile...

Ospătarul trecu pe la masa noastră, și Oliver comandă încă un rând, chicotind.

– Știi ceva? Munca nu-i chiar atât de nasoală. Vreau să zic, e de rahat, nu-i pentru mine, dar te obișnuiești, și colegii mei sunt chiar drăguți. Ieșim la o băutură vinerea, când terminăm.

– Încerci să mă înlocuiești?

– Să mai am încă un prieten ca tine? Nici dacă mă plătesc.

Am luat o înghițitură, am savurat-o și mi-am întins picioarele.

– Hei, nu te combinaseși cu cineva? Cum o chema?

– Bega.

Era un nume aborigen.

– Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat.

– Nimic. I-o trag. Câteodată. La birou.

– Te-ai combinat cu o colegă?

– M-am combinat cu șefa mea.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că, pentru el, acest mic derapaj era o gură de aer proaspăt, ceva nebunesc de care se putea agăța în mijlocul unei vieți pe care n-o voise niciodată. Această nevoie de a se răzvrăti cumva, de a simți că nu se pierdea cu responsabilitățile lui, cu programul, cu ordinea.

– Merită?

– Nu știu.

– Sigur.

Am mai luat o înghițitură.

– Îmi place, dar e complicat, ea trăiește doar pentru muncă. Dar ce avem – asta e. Am lucruri importante pentru care să-mi fac griji. Nu pot risca totul. Și nu știu dacă aș vrea. Noi nu suntem așa, am dreptate, Axel?

– Așa cum?

– Devotați. Să ne legăm la cap.

– Nu știu.

După ce m-am gândit o groază, am ajuns la concluzia că nu știam multe lucruri, în special despre chestii care nu se întâmplaseră încă. Mi-am dat seama de asta pentru că petrecusem mulți ani agățându-mă de ceea ce credeam că știam: că aveam să devin pictor sau că nimic nu avea să se întâmple vreodată cu oamenii apropiați mie, cu familia mea. Greșisem. Așa că acum nu mai presupuneam nimic.

– Cred că nici eu nu știu, recunoscu el.

– Deci ideea e că Leah o să meargă la facultate, corect?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vorbesc despre tine. Despre ce-o să faci atunci. Despre responsabilitatea aia pe care o ai acum, dar pe care n-o s-o ai veșnic. Știu că ai de plătit taxa de școlarizare și apartamentul pentru ea, dar nu-i același lucru. Îți poți recăpăta o parte din viață. Și dacă o să înceapă să picteze din nou...

– N-o să înceapă, mi-o tăie Oliver.

– Dacă o să se întâmple..., am continuat eu amintindu-mi promisiunea pe care i-o făcusem lui Douglas într-o seară în vreme ce stăteam întins pe verandă. O s-o ajut să-și găsească drumul.

Oliver își termină băutura.

– N-o s-o facă. Nu vezi? E cu totul altă persoană.

– Dar o face, am spus încet și, dintr-un oarecare motiv, m-am simțit ciudat mărturisind asta, ca și cum o trădam pe ea, încrederea ei, legătura noastră. Dar, la dracu', era fratele ei, își făcea griji.

– Vorbești serios?

– Da. Nu lucrează mult. Și fără culori.

Oliver stătu acolo, gândindu-se.

– De ce nu mi-a spus?

Întrebarea pe care nu voiam s-o aud.

– Poate pentru că sunteți prea apropiați. De ce există oameni care își pot deschide sufletul și pot vorbi cu un psiholog despre lucruri pe care nu le pot spune propriei familii? Bănuiesc că, uneori, să fii atât de apropiat de cineva îngreunează lucrurile. Și cred... cred că se simte vinovată față de tine, din cauza tuturor schimbărilor...

El se uită în paharul gol și ignoră muzica zgomotoasă din jurul nostru.

Am simțit o apăsare nefamiliară în piept.

– O s-o facă, pe cuvânt. M-am ridicat. Haide, să ne distrăm puțin!

CAPITOLUL 41

LEAH

M-am frecat la ochi și m-am așezat pe un scaun lângă Oliver, în fața barului din bucătărie, unde luam adesea micul-dejun. Am băut puțin suc de portocale.

– Leah, știi că te iubesc, da?

M-am uitat la el. Surprinsă. Timidă. Speriată.

– Ești cea mai importantă persoană din viața mea. Nu contează ce mă rogi, întotdeauna o să spun da. Acum, suntem singuri, doar noi doi, dar o să găsim o cale să mergem înainte și să fim mereu uniți. Vreau să ai încredere în mine, da? Și, dacă simți vreodată nevoia să vorbești, nu contează ce oră e sau dacă sunt în Sydney, sună-mă. O să aștept la celălalt capăt al firului.

Am respirat, respirat, respirat mai profund...

Iunie

IARNA

CAPITOLUL 42

AXEL

– Cum a fost cu eliberarea condiționată? Te-ai distrat? am întrebat după ce Oliver plecă. Am urmat-o pe Leah în camera ei și mi-am încrucișat brațele în vreme ce ea își punea valiza lângă dulap. Care-i treaba?

Leah se uită la mine nefericită.

– Vreau să mă ajuți.

Inima începu să-mi bubuie.

– Sunt aici. Poți să ai încredere în mine.

– Mulțumesc! Își feri privirea. O să-mi aranjez hainele.

Am observat că își ștergea transpirația de pe palme pe jeanși, că tremura de agitație și că umerii îi erau rigizi.

– Ce-ai vrea la cină? Prizonierii n-au și ei o zi specială, în care își pot alege meniul sau așa ceva?

Ea zâmbi ușor, și încordarea se risipi.

– Haide, e șansa ta, alege meniul.

– Între broccoli și anghinare? Hmm.

– Lasagna vegetală? Cu multă brânză?

– Perfect, spuse ea și își deschise valiza.

Am pus un disc, și muzica umplu fiecare colț al casei în vreme ce am început să tai legumele în bucăți mici. M-am gândit la acel „Vreau să mă ajuți“ ce sunase aproape ca o rugăminte, și la amestecul dintre curaj și frică și la cum era greu de spus unde începea un sentiment și se sfârșea celălalt.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Da, ia fundul de tocat.

Am sfârșit prin a pregăti mâncarea împreună, dar nu eram sigur dacă era, de fapt, o lasagna sau doar un terci de

legume, cu o cantitate ridicolă de brânză. Câtă vreme se cocea, am făcut curățenie în bucătărie și am spălat – eu am dat cu detergent, ea clăti.

Am mâncat în tăcere pe verandă.

Când am terminat, am intrat să iau un pix și hârtie.

– Ăsta-i planul. O să facem lucruri luna asta. Lucruri noi. Lucruri ce ne fac să simțim. Ieri, mă gândeam la toți oamenii ăia care trăiesc cumva automat, fără să fie efectiv conștienți de ce fac, știi despre cine vorbesc?

Leah încuviință din cap încet.

– Bine, deci, la asta mă gândeam... și dacă e posibil să uiți cum să fii fericit, să te uiți înapoi într-o zi și să-ți dai seama că ai fost nemulțumit ani la rând, gol.

– Bănuiesc că e posibil.

– Mă gândeam la ce-aș face eu dacă asta mi s-ar întâmpla mie. Ce lucruri m-ar face să-mi amintesc acel sentiment de împlinire. Și, nu știu, chestia care mi-a apărut în minte a fost elementară. Dar și lucruri ciudate. Cum ar fi să mănânc spaghete, de exemplu. Ea râse, și m-am agățat de sunetul ăla atât de vibrant, de viu. Vorbesc serios, la naiba, e o plăcere. Și regret toate momentele alea când terminam tot din farfurie fără să gust cu adevărat, pentru că acum, fiind conștient, aș savura cu adevărat. Nu mai râde, scum...

M-am oprit din vorbit și am oftat, puțin enervat că nu puteam să-i spun „scumpo", cum îi tot spusesem încă de când era copil.

– Mâncare. Ai dreptate, recunoscu ea.

Încă zâmbea în vreme ce eu notam.

– Ceva ce obișnuiai să faci. Scufundări, de exemplu.

– Aș putea încerca, spuse ea fără convingere.

– Bineînțeles. O s-o facem împreună într-o zi.

– Bine.

Respiră profund.

– Să asculți muzică, să respiri, să pictezi, să dansezi sau să vorbești cu mine pentru a întări ideea că sunt cea mai incredibilă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată, am glumit eu. Leah mă înghionti ușor. Să mergi desculță și să

simți că faci asta. Să vezi zorii zilei... M-am oprit. Dar nimic din toate astea n-au sens dacă nu simți fiecare gest, Leah.

– Înțeleg...

– Dar...

– O să fie greu.

– Spune-mi de ce te temi cel mai tare.

– Nu știu.

I-am cuprins bărbia cu degetele, ca s-o fac să se uite la mine, pentru că începeam să îi cunosc acele noi straturi care acopereau ce fusese acolo înainte. Știam când mințea, când pulsul i se accelera, când nu putea respira.

– Nu te ascunde de mine! Nu face asta, te rog!

– Și dacă nu merge? Dacă nu pot fi din nou fericită și sunt așa pentru tot restul vieții, goală și anostă? Nu-mi place, dar nici invers nu-mi place – să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată, pentru că s-a întâmplat, mi s-a întâmplat mie, Axel, și e încă acolo, dar sunt incapabilă să-i dau atenție, pentru că, atunci când o fac, mă doare. Doare prea tare, nu pot controla asta, și mă face să mă simt prost, mă face să mă simt vinovată pentru că sunt atât de slabă, pentru că nu accept așa cum alți oameni acceptă lucruri mai rele, lucruri încă și mai nasoale. Totul e ca o spirală, și merg în cerc, și nu pot să găsesc calea să ies, să... respir.

– La naiba, Leah!

– M-ai rugat să fiu sinceră.

Nu plângea, dar era mai rău. Pentru că am văzut că plângea în sinea ei, mușcându-și buza de jos, rezistând, rezistând...

– Trăiește ca mine, am șoptit fără să mă gândesc.

– Ce?

Clipi, încă tremurând.

– Doar trăiește ca mine. Lasă-te dusă de val! Haide!

Am întins mâna. Leah a luat-o. Am tras-o în picioare.

CAPITOLUL 43

LEAH

– Hai să facem ceva ce nu-i pe listă. Hai să mergem desculți.

– E noapte, am spus eu, încă nedumerită.

– Cui îi pasă? Hai, Leah!

Am tăcut când mi-am dat seama că Axel nu avea să-mi dea drumul la mână odată ce am coborât treptele verandei și am pășit pe drum. În teorie, ar fi trebuit să mă concentrez doar asupra pietricelelor pe care le simțeam sub tălpi sau asupra senzației date de iarbă când am mai înaintat puțin, dar, în realitate, nu puteam să-i ignor mâna, degetele, pielea. Inima mi se poticni, ca și cum în piept nu era destul loc pentru ea, ca și cum tânjea la ceva, cerându-mi în același timp să n-o fac.

– Spune-mi ce simți, șopti Axel.

„Te simt pe tine", voiam să-i răspund.

– Nu știu...

– Ce vrei să zici, cum adică nu știi? Leah, nu gândi! Doar încearcă să te concentrezi asupra acestei clipe.

Mergeam încet. El era puțin mai în față, trăgându-mă încet, fără să-mi dea drumul la mână.

„Ce simți?"

Degetele lui: lungi, calde. Covorul de iarbă umedă ce-mi gâdila tălpile. Pielea lui lipită de a mea, frecându-se ușor la fiecare pas. O porțiune de drum mai accidentată, mai uscată. Unghia lui fină sub pielea degetului meu mare. Și, în cele din urmă, nisip. Nisip peste tot, călcâiele afundându-se în suprafața caldă.

Doar atunci am înțeles ce făcea Axel. Câte minute durase plimbarea noastră, simțisem totul. Fusesem acolo. Simțisem realitatea acelui moment, nu geamul crăpat al unei mașini ce ieșise de pe carosabil.

M-am așezat pe nisip. Și Axel.

Sunetul mării ne învălui și rămase cu noi o vreme, până când el oftă și începu să se joace în nisip.

– Spune-mi ceva ce n-ai mai spus nimănui.

„Într-o zi, ți-am spus că te iubesc, dar tot ce-ai auzit tu a fost «Toți trăim într-un submarin galben».“

Amintirea mă ului, ca și cum fusese adormită timp de ani buni și acum încerca brusc să iasă la suprafață, trăgând după ea nenumărate momente pe care mă străduisem să le uit. Și câteodată, când găsim cutii pline de praf, descoperim poze ce încă ne stârnesc vechi sentimente, acea piatră în formă de inimă ce a însemnat cândva totul, acel bilet special mototolit, acel cântec ce avea să fie întotdeauna al nostru chiar dacă el nu știa.

Mi-am afundat degetele în nisip, încercând să nu bag în seamă amintirea aceea, și am dat de alta, mai dură, mai dureroasă, ca și cum toate erau legate între ele, și trezind una la viață era ca și cum ai împinge o piesă de domino și le-ai face să cadă pe toate celelalte.

– Vrei să știi ce am simțiți când am ieșit după ce s-a întâmplat? am întrebat, nesigură, și Axel încuviință din cap. Era o zi însorită. Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri. Stăteam în fața ușii de la apartamentul lui Oliver, uitându-mă la tot și încercând să absorb tot. Un om a trecut pe lângă mine zâmbind, s-a împiedicat și s-a scuzat înainte să-și continue drumul. Acolo, afară, era o femeie care împingea un cărucior de copil, cu o sacoșă de cumpărături în mână. Știu pentru că nu mă puteam opri să mă uit la morcovii ce ieșeau din ea. În depărtare, lătra un câine.

Nu știu dacă Axel era conștient că abia atunci împărtășeam ceva ce nu-mi mai spusesem nici mie însămi, la care nu mă gândisem nici când eram singură. Pentru că era mai ușor așa, cu el, cu acele sentimente ce ieșeau la suprafață când era lângă mine, amestecându-se cu

celelalte, mai complicate, la care nici măcar nu voiam să mă uit.

– Continuă, Leah! Vreau să te înțeleg.

– Eu doar... am văzut toate alea și m-am întrebat cum de era posibil ca nimic să nu se fi schimbat. Nu părea real. Era ca o glumă. Cred că asta se întâmplă când universul se oprește, nu doar din cauza a ceva de genul ăsta, ci de la o despărțire, o boală... E ca și cum te simți înghețat, în vreme ce totul se mișcă. Și cred... cred că noi toți trăim într-un balon, concentrați pe lucrurile noastre, până când într-o zi balonul se sparge, și vrei să urli și te simți singur, și nimeni nu te protejează. Am înghițit, încercând să scap de nodul ce îmi creștea în gâtlej. E ca și cum vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă, de la distanță, încețoșat, cu totul doar în alb și negru.

– Și tu pictezi întotdeauna ce simți, șopti Axel, și mi-a plăcut cum putea să pătrundă în mine, să mă înțeleagă, să mă descifreze chiar și când nu știam de ce făceam lucrurile alea. Cum ar fi asta, absența culorii, nevoia mea de a fi în felul ăsta.

CAPITOLUL 44

AXEL

După acea noapte pe plajă, Leah se închise din nou în sine. Nu voia să-mi spună de ce, și n-am insistat. În schimb, am lăsat-o în pace pentru câteva zile. Dimineața, înainte de școală, mergea la surf cu mine. Și după-amiezile, când terminam cu lucrul și ea termina de învățat, petreceam un timp împreună pe verandă, citind, ascultând muzică sau ascultând liniștea.

Nu ne evitam, dar abia dacă ne vorbeam.

Leah începu să picteze vineri noapte. Eu îmi beam ultima înghițitură de ceai, cu o carte în mână, când am văzut-o ridicându-se încet și apropiindu-se de pânza albă. M-am uitat la ea cu coada ochiului, stând întins în hamac, la câțiva pași distanță.

Ea luă o pensulă, deschise tubul de vopsea neagră și trase adânc aer în piept înainte să lase să iasă ce-o fi fost în capul ei. Eram uimit uitându-mă la ea, atent la mișcările delicate ale brațelor ei, la forța cu care degetele țineau pensula, la umerii încordați, sprâncenele încruntate, acea energie ce părea că o împinge să traseze o linie, apoi încă una și încă una. Mi-am înăbușit dorința de a mă ridica să observ ce făcea când am văzut-o amestecând vopseaua pentru a scoate diferite nuanțe de gri.

Și eu simțisem la fel, dar cu atâta timp în urmă, încât eram incapabil să îmi aduc aminte cu ce ocazie anume. Fusese în studioul lui Douglas, în după-amiezile pe care le petreceam acolo cu el, simțind... simțind totul, poate pentru că pe atunci nu gândeam prea mult și rezultatul final nu conta mult pentru mine, nu avea importanță dacă

făcusem o treabă bună sau nu. Era de ajuns să vorbesc cu el pentru o vreme, să beau o bere și să las totul la voia întâmplării.

Când Leah termină, m-am ridicat.

– Pot să văd? am întrebat.

– E oribil, mă avertiză ea.

– Bine. O să încerc să fac față.

În colțul gurii îi apăru un zâmbet când m-am apropiat să mă uit la pictură. În centru era un punct, rotund și singur, înghețat în mijlocul unui vârtej de vopsea ce se rotea în jurul lui. Balonul și restul lumii își urmau calea. De data asta, nu numai că am observat conținutul, am văzut și tehnica, cum captase mișcarea circulară. Atât de real, atât de caracteristic ei.

Odată, Douglas îmi spusese că partea complicată a creativității nu era să ai o idee sau o imagine în minte pe care vrei s-o reproduci, treaba dificilă era s-o scoți de acolo, s-o faci să existe, să reușești să găsești firul ce străbate imaginarul și realul, să reușești să-ți exprimi gândurile, senzațiile, sentimentele...

– Îmi place. O s-o iau.

– Nu! Nu asta.

– De ce?

Mi-am încrucișat brațele.

– Pentru că... O să fac alta pentru tine. Într-o zi. Nu știu când.

– Bine. O să mă țin de capul tău. Mi-am întins brațele în sus. Ar trebui să ne ducem la culcare curând dacă vrem să mergem mâine la scufundări.

– Nu mi-ai spus nimic despre asta, răspunse ea.

– Nu? Păi, îți spun acum.

Leah strâmbă din nas, dar nu se plânse. Își curăță pensulele și își puse lucrurile bine. I-am spus noapte bună, am lăsat-o acolo și am intrat în casă.

*

Julian Rocks e unul dintre cele mai cunoscute locuri pentru scufundări, și era la doar douăzeci de minute distanță de casă. Am pus câteva dintre lucrurile noastre în

partea din spate a camionetei. Restul urma să închiriem de la centrul de scufundări. Am pornit motorul și am dat tare muzica. Era o zi frumoasă, temperatura era plăcută și caldă pentru o zi de iarnă. În vreme ce lăsam în urmă plajele aproape albe și pădurile tropicale, mi-am amintit de ce mă simțeam atât de atașat de această parte a lumii.

– Mergi repede, șopti Leah de lângă mine.

– Scuze! Am frânat puțin. Mai bine?

Nu am vorbit aproape deloc atunci când am ajuns și am început să ne pregătim, dar mi-a plăcut s-o văd concentrată și hotărâtă. Pe plajă erau surferi când am urcat în barcă împreună cu alți oameni și ne-am îndepărtat de mal. Leah stătea lângă mine gânditoare și eu am vorbit cu o veche cunoștință, care era instructorul de scufundări. Ne-am oprit curând.

– Ești pregătită?

M-am uitat la ea.

– Da. Sunt... sunt emoționată.

După ce am discutat detalii de ultim moment, m-am uitat la echipamentul ei.

– Tu prima, bine? Vin și eu după tine.

Când îi veni rândul, după ce alți doi tineri se scufundară, se așeză pe marginea bărcii cu spatele la apă și se lăsă să cadă. Am simțit ceva ciudat uitându-mă la ea cum se scufunda. Nesiguranță. Un sentiment aiurea, de neliniște. Îmi plăcea și nu-mi plăcea, în același timp. Era ciudat și nu chiar logic.

– O să merg și eu acum, i-am spus instructorului.

Am văzut-o imediat, la doar câțiva metri în fața mea. Marea era calmă. Julian Rocks e o rezervă marină cu o imensă biodiversitate, mulțumită amestecului de curenți calzi și reci. Imediat am văzut un rechin-leopard și pisici-de mare. Leah își întinse mâna spre un banc de pești-clovn ce se împrăștiară când ne-am apropiat de ei. Am urmat-o când s-a oprit încântată văzând o țestoasă uriașă și când a plutit acolo în mijlocul a mii de pești, înconjurată de o explozie de culoare în adâncul oceanului. Imaginea a rămas întipărită în mintea mea ca și cum aș fi făcut o poză

mentală: pacea pe care o degaja, tonurile amestecate, frumusețea a ceva atât de sălbatic...

Înapoi pe țărm, am mâncat la un local thailandez. Am comandat tăieței, orez cu legume și supa zilei.

– Când ne întoarcem?

– De ce întrebi? Te grăbești?

– I-am zis lui Blair că poate... poate o să merg la o cafea cu ea în după-amiaza asta.

– Nu mi-ai spus. Sigur, o să te duc unde vrei imediat ce terminăm de mâncat. Cum e cu scufundatul? Ți-a plăcut?

Leah zâmbi – un zâmbet adevărat –, încă emoționată și mulțumită.

– Aproape că nu-mi aminteam cum e. Toate culorile alea..., spuse ea amestecând tăieței cu bețișoare. Pești galbeni, portocalii și albaștri... și țestoasa aia... a fost uluitor. Îmi plac țestoasele, fețișoarele lor...

– La naiba, ce bun e! am spus lingându-mi buzele.

– Ești întotdeauna așa, nu?

– Așa mișto?

Am ridicat din sprâncene.

– Te bucuri de fiecare moment.

– Da și nu. Am avut și eu momente proaste.

– Ai suferit vreodată cu adevărat?

– Bineînțeles. De multe ori. Ca tot omul. E inevitabil, Leah. Și nu-i ceva rău, nu-i motiv să fie astfel, așa e viața. Există momente bune și momente rele. Cred că secretul e să încerci să răzbați prin cele rele și să te bucuri de cele bune. Cam asta e.

– N-ai de gând să-mi spui ce ți s-a întâmplat?

– Depinde. Cu ce mă aleg în schimb?

– De la mine? Mă îndoiesc că am ceva ce te-ar interesa.

– Ce-i ăsta, un soi de compliment?

– Bine, o să facem un târg.

Îmi plăcea s-o văd că glumește, chiar dacă amândoi știam că vorbeam despre ceva serios. Mi-am întins picioarele sub masă și aproape că le-am atins pe ale ei. Localul thailandez era foarte mic, erau doar cinci mese de lemn, și noi eram la una în colț.

– Există ceva ce m-am întrebat de luni la rând. Mi-am frecat bărbia. Cum de e posibil ca tu încă să asculți The Beatles în fiecare zi? E o legătură directă cu ei, cu părinții tăi. Și ai făcut-o chiar din prima zi, când obișnuiai să petreci toată după-masă în camera ta, cu căștile la urechi.

Leah își feri privirea, ușor agitată.

– Trebuia. Nu puteam... nu puteam să-i părăsesc, trebuia să-i iau cu mine. Nu știu, Axel, n-am un răspuns rațional, nici măcar nu văd logică în jumătate dintre lucrurile pe care le simt sau pe care le fac, mă contrazic pe mine însămi tot timpul.

– Toți facem asta din când în când.

– Bănuiesc. Știu doar că am nevoie de cântecele alea, că trebuie să le ascult. Tăcu, ezitând, și apoi adăugă: Toate în afară de unul.

– Care?

– *Here Comes the Sun.* Ăsta nu.

– De ce nu?

Leah își plimbă degetul peste nervurile lemnului mesei, mângâindu-le încet, urmărind traiectoria acelei mici imperfecțiuni. Se uită la mine și își ținu răsuflarea.

– Asta-i melodia care cânta când s-a întâmplat accidentul. Cântecul pe care am rugat-o pe mama să-l pună.

– N-am știut, Leah.

Am întins o mâna s-o pun peste a ei, dar ea și-o retrase înainte să pot face asta.

– Vorbește-mi despre tine, despre momentele tale rele.

– Au fost câteva. Cel mai rău a fost când au murit părinții tăi, dar au mai fost și altele. Momente când m-am simțit puțin pierdut, știi, ca atunci când nu știi, de fapt, ce vrei să faci. Și, după aia, a trebuit să-mi dau seama cum să mă descurc cu frustrarea când am înțeles că nu voiam să pictez. A trebuit să fac o alegere... Câteodată, îți pui speranța în unele lucruri în viață, și ele nu apar. Poate că e vina noastră, pentru că planificăm prea mult, pentru că ne trasăm drumuri pe care nu apucăm să mergem. Cred că asta ne dezamăgește.

N-am mai spus nimic până când am terminat de mâncat. Apoi, fără grabă, ne-am întors la Byron Bay, și Leah m-a rugat s-o las pe strada lui Blair.

– Să vin să te iau mai târziu?

– Nu. O să vin pe jos.

– Ești sigură?

– Da.

– Ai telefonul la tine?

Leah oftă și deschise ușa mașinii.

– Axel, nu mă trata ca pe un copil.

– Hei! Am coborât geamul s-o strig. Adu-ți aminte să te speli pe dinți dacă mănânci ceva! Și nu lua bomboane de la străini.

Ea se încruntă și îmi arătă degetul mijlociu.

Am scuturat din cap râzând, bucuros s-o văd așa.

CAPITOLUL 45

LEAH

Blair ieși imediat după ce am sunat la ușă, și am plecat împreună pe strada însorită. Bătea un vânt ușor, și am decis să stăm pe terasa unei cafenele unde obișnuiam să mergem. Întotdeauna comandam o cafea și o brioșă cu ciocolată și banană ce era aproape la fel de gustoasă precum cheesecake-ul Georgiei. Lui Blair îi plăceau mai mult mâncărurile picante, și câteodată comanda cartofi prăjiți în vreme ce pălăvrăgeam. Obișnuiam să petrecem toată ziua împreună, doar noi două.

– Nu credeam c-o să vii, spuse ea.

– Am fost cu Axel la scufundări, și s-a făcut târziu.

– Scufundări? Zâmbi. Sună nemaipomenit.

– A fost bine, am recunoscut eu.

De fapt, fusese mult mai mult de atât. Incitant. Intens. Să plutesc în mijlocul oceanului, să mă simt imponderabilă, în vreme ce peștii se învârteau în jurul meu ca niște pete de lumină dansând la întâmplare. Și Axel acolo, lângă mine.

– Vreau niște cartofi prăjiți și un suc, spuse Blair când veni chelnerița. Tu?

– O brioșă cu banană și o cafea fără cofeină, cu lapte.

– Sigur, doamnelor, revin imediat.

– Știi ceva? Asta îmi amintește de ziua când i-am jucat un renghi lui Matt și i-am umplut vestiarul cu sclipici, și după aia am auzit cum râdea lumea de el, și l-am văzut de la distanță și am luat-o la fugă...

– Dar el ne-a prins, pentru că m-am întors după o ultimă mușcătură de brioșă . Și cărțile lui străluciseră timp

de săptămâni.

Blair începu să râdă, și am sfârșit prin a face la fel. Avea un fel al ei de a adăuga un efect comic tuturor acelor momente. Fusese cea mai bună prietenă a mea din toată lumea asta și mă chinuisem timp de luni buni s-o țin departe de mine, pentru că, într-un fel, știam că, dacă aș fi rămas aproape de ea, aș fi ajuns s-o rănesc și s-o dezamăgesc.

– Cum e la școală?

– Mult mai bine decât înainte.

– Atunci, o să mergi la facultate?

Am ridicat din umeri. Nu voiam să vorbesc despre asta.

– Ți-e bine la muncă?

– Da, îmi place, dar e obositor.

– Întotdeauna ți-au plăcut copiii.

Ne veni comanda, și am început să rup bucăți din brioșă și să le mănânc. Le-am savurat încet, gândindu-mă la cuvintele lui Alex, bucurându-mă de contrastul dintre banană și ușoara amăreală a ciocolatei.

M-am uitat la Blair, nesigură.

– Cred că simt ceva pentru el.

– Te referi la Axel, da?

– Da. De ce... de ce mi se întâmplă mie asta?

– Pentru că-ți place de el. Întotdeauna ți-a plăcut.

– Aș vrea să mă pot îndrăgosti de altcineva.

– Nu putem alege lucrurile astea, Leah... Îmi aruncă o privire blândă. Cum e să locuiești cu el?

M-am gândit. Eram în casa aia din mijlocul naturii de patru luni. Nu-mi amintesc prea multe din primele două luni, pe care le petrecusem închisă în camera mea. Martie fusese un haos: mă enervasem pe el, îmi pierdusem controlul la Bluesfest, începusem să pictez din nou. Când venise aprilie, Axel începuse să mă țină mai din scurt, silindu-mă să iau o decizie. Și, câteodată, să fii așa cum ești e mai ușor, mai comod decât să te confrunți cu schimbarea.

– Când mai bine, când mai rău. E bine acum.

– Fii tu, Leah.

– Ce vrei să zici?

Am devenit încordată.

– În tot. Și cu Axel. Fii așa cum erai înainte. Lasă-te în voia lucrurilor, nu te gândi la nimic. Nu-ți amintești? Râdeam când tu îmi spuneai că ți se oprește respirația când îl vezi sau că mureai după un sărut al lui, dar eram obișnuită cu asta, pentru că tu întotdeauna exagerai puțin.

Mi-am dus mâna la piept. Blair avea dreptate, dar încă mă simțeam foarte departe de tot, chiar dacă uneori apărea o amintire, ce dispărea însă la fel de repede precum apăruse. Astea erau puncte culminante, dar erau imprevizibile. Încă aveam pelerina, în ciuda tuturor găurilor din ea, și era greu pentru mine să mă recunosc în fata aceea pe care o lăsasem în urmă, cea care nu se temea să sară fără a întreba cât era până jos.

Am respins imaginea aceea, precum și nostalgia din mintea mea.

– Spune-mi despre tine. Te vezi cu cineva?

– Voiam să vorbesc cu tine despre asta, dar nu prea știam cum. Blair se foi, stânjenită. Luna trecută am ieșit de câteva ori cu Kevin Jax.

Am zâmbit aproape din inerție. Kevin fusese nu numai băiatul care îmi dăruise primul meu sărut în fața spalierului auriu de acasă. Îmi pierdusem și virginitatea cu el câțiva ani mai târziu, când decisesem că venise vremea să fiu realistă și să admit că Axel nu avea să se uite niciodată la mine ca la o femeie în loc de o fată.

– Și cum a fost?

– Drăguț. Prea drăguț.

– Cum poate ceva să fie prea drăguț?

Mi-am băgat în gură o bucată de brioșă.

– Leah..., zise ea și se strâmbă. I-am spus că nu mai pot ieși cu el până când... până când nu vorbesc cu tine. Ați fost împreună o perioadă. Și suntem prietene. Asta are prioritate întotdeauna.

Am simțit un ușor gâdilat în nas și am clipit ca să nu încep să plâng. M-am uitat la Blair, atât de ușor de citit, cu părul ei negru ciufulit și cu acea expresie dulce pe față. N-

o meritam. Nu meritam o prietenă ca ea, atât de loială, chiar dacă îi ignorasem telefoanele timp de luni și pretinsesem că n-o puteam vedea de fiecare dată când venise acasă la mine, spunându-i lui Oliver să deschidă ușa și să inventeze niște scuze.

– Poți să ieși cu Kevin. E un tip pe cinste, serios. Cred că o să fiți o pereche perfectă, pentru că amândoi sunteți atât de generoși. Mi-am frecat nasul și am tras adânc aer în piept. Îmi pare serios rău pentru cum am fost în ultimele luni. Încerc să mă schimb. Să fiu mai bună.

– Funcționează, spuse Blair.

M-am întors acasă la Axel mergând încet, observând împrejurimile, așa cum nu făcusem de multă vreme. Drumul pietruit era înconjurat de o vegetație bogată în infinite nuanțe de verde: verde oliv, verde ca mușchiul, verde-închis, verde-deschis la frunzele mai tinere, verde ca menta, verde ca jadul...

Să recreez fiecare culoare fusese întotdeauna unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult. Să amestec vopsele, prin încercări repetate, să le amestec din nou, să le deschid, să le închid, să caut nuanța exactă pe care o aveam în minte și pe care voiam s-o transmit...

Am grăbit pasul când începu să plouă. Picăturile de ploaie erau mari, și ploaia se intensifică în vreme ce mergeam, ca și cum îmi spunea că era timpul să mă grăbesc spre casă. Pe când închideam ușa, se transformase într-o furtună.

– N-am știut dacă să vin să te iau, spuse Axel.

– Am ajuns la timp.

Sunetul ploii răsuna prin pereți.

– Cred că mai e apă caldă, dacă vrei să faci un duș, spuse el, și apoi l-am văzut cum merge spre placa de surf sprijinită de perete pe veranda din spate.

– Ce faci? Pleci la surf?

– Da. Mă întorc repede.

– Nu! Nu pleca...

– Valurile sunt perfecte. O să fie în regulă.

– Te rog..., l-am implorat din nou.

Axel îmi ciufuli părul și zâmbi.

– Mă întorc cât ai clipi.

Frustrată, m-am uitat la el cum se depărtă, coborî cele trei trepte ale verandei și o luă din loc pe ploaie, îndreptându-se spre plajă. Voiam să strig la el să se întoarcă, să-l implor să nu intre în apă, dar am rămas locului înlemnită, cu pulsul care o luase razna.

Ploaia bătea pe acoperișul de lemn al verandei când am ieșit cu șevaletul și l-am deschis. M-am uitat neliniștită prin tuburile cu vopsea, cu inima bubuind în ritmul picăturilor de ploaie ce cădeau pe pământ. Le-am deschis cu mâini tremurânde, am luat o pensulă și am încetat să gândesc.

Apoi doar am simțit.

Am simțit fiecare tușă, fiecare curbă, fiecare pată. Simțeam ce pictam în degetele țepene, în vulnerabilitatea care mă zdruncina pentru că eram atât de îngrijorată din cauza lui, în pulsul schimbător și în gândurile haotice.

Nu știu cât de mult am stat în fața pânzei, dând afară tot ce nu puteam rosti în cuvinte, dar m-am oprit doar când l-am văzut pe Axel în depărtare, cu placa sub braț, prin ploaia ce cădea în continuare.

Era ud leoarcă atunci când urcă pe verandă și își puse placa jos.

– Curentul a fost grozav, erau valuri care... Tăcu rapid când îmi văzu expresia. Ce s-a întâmplat? Ești supărată?

Voiam să mă controlez. Voiam să îmi înăbuș sentimentele și să mă închid în cameră, așa cum făcusem în primele luni. Să nu reacționez. S-o las baltă.

Dar n-am putut. Pur și simplu, n-am putut.

– Da, naiba s-o ia de treabă! Da! am explodat eu. N-am vrut să pleci. N-am vrut să trebuiască să-mi fac griji că ți se întâmplă ceva! Sau să fiu neliniștită, să mă tem sau să vreau să țip la tine așa cum o fac acum!

Axel se uită surprins la mine, și i se văzu în ochi că înțelesese.

– Îmi pare rău, Leah! Nici măcar nu m-am gândit la asta.

– Mi-am dat seama, am răspuns și am lăsat jos pensula.

Cum să nu știe? Eram speriată – nu, mai rău, eram panicată, îngrozită – că li s-ar putea întâmpla ceva oamenilor la care țineam. Nici măcar nu puteam suporta să mă gândesc la asta. Acolo, în fața lui, mă simțeam mânioasă și ușurată în același timp, știind că era acolo.

– Ce-i asta? Ai pictat ceva în culori?

Axel arătă spre pictură. Era întunecată, ca toate celelalte, dar într-o margine era un singur punct roșu, intens, vibrant, singurul lucru din toată imaginea care îți atrăgea privirea.

– Da, pentru că acolo ești tu! Un coș pe fundul cuiva!

L-am lăsat acolo și am intrat, auzindu-l cum pufnește în râs, din ce în ce mai departe. Am strâmbat din nas la ce simțeam și mi-am dus o mână la piept.

Să respir... Trebuia doar să respir.

CAPITOLUL 46

AXEL

Nici măcar o clipă nu mă gândisem la cât de speriată ar putea fi Leah fiindcă îi spusesem că mă duc la surfing în timpul furtunii. Eram obișnuit cu asta. De fapt, era unul dintre momentele mele preferate: marea dezlănțuită, ploaia despicând suprafața, haosul din jurul meu și curenții aruncând valuri mai înalte decât de obicei.

Dar punctul acela roșu, acel coș pe fundul cuiva... Ei bine, mai să cred că merita.

Leah nu ieși din camera ei până la cină. Făcusem o salată și două dintre supele pe care le aducea mama de fiecare dată când venea în vizită, ca și cum voia ca noi să le punem bine, în caz că se dezlănțuie vreo furtună și rămânem captivi cumva sau așa ceva.

Încă ploua, așa că am mâncat în sufragerie, ascultând un disc cu The Beatles. Ea se concentră pe farfurie până când termină și răspunse monosilabic la toate întrebările mele.

Spălă vasele câtă vreme am făcut ceai.

Odată așezați pe canapea, am luat o foaie de hârtie.

– Mai trebuie să facem niște lucruri, am spus. Cum ar fi, nu știu, ce-i cu acadelele de căpșune? Îți plăceau cândva, nu-i așa? Obișnuiai să ai mai mereu una în gură.

– Nu știu. Mi-a trecut, răspunse ea.

– Bine, ce-ai vrea să pui pe listă? Acum, ai mână liberă. E distractiv, nu-i așa? Noi doi împreună făcând primul lucru care ne vine în minte.

– Vreau să dansez pe *Let It Be* cu ochii închiși.

– Super! S-a făcut. Am pus pe listă.

– Și vreau să mă îmbăt.

– Cine sunt eu să-ți spun să n-o faci? Ești adult. În regulă. Mă bucur că participi. Ce altceva putem face? Mi-am băgat pixul în gură. Hai să vedem, lucruri care te fac să simți, care te fac să încetezi să gândești...

– Un sărut. Leah se uită la mine. De la tine, precizează ea.

– Leah.

Vocea îmi deveni o șoaptă răgușită.

– Nu-i mare lucru. Doar un alt sentiment...

– Nu putem. Hai să ne gândim la altceva.

– Nu erai tu ăla care nu încerca să le dea lucrurilor o importanță mai mare decât meritau? E doar un sărut, Axel. Nimeni n-o să afle, pe cuvânt. Dar vreau... vreau să știu cum e, ce simt. De ce-ți pasă? O să săruți pe oricine...

– Exact. Tu nu ești oricine.

– Bine. Las-o baltă!

Oftă, renunțând.

M-am jucat cu pixul din mâini.

– Care-i treaba cu asta, Leah?

Ea își ridică privirea. Trase adânc aer în piept.

– Deja știi, Axel. Eu... cu ani în urmă...

– Las-o baltă! Nu-mi spune. Mă întorc imediat.

M-am ridicat să mă duc la o țigară.

Încă ploua cu găleata când m-am rezemat de balustrada de lemn și am tras din țigară. Întunericul învăluia tot și părea că îmblânzește zgomotul furtunii. Am oftat, obosit, frecându-mi bărbia.

M-am gândit la fata din casa mea. La cât de complicată era. Desfăcusem nod după nod fără să am habar câte mai erau de descoperit.

Și, în același timp, îmi și plăcea asta.

Provocarea. Era aproape o provocare.

Am stins țigara chiar când pe verandă apăru pisica. Se uită la mine și mieună.

– Mă rog, o dată n-are ce să strice. Poți sta aici peste noapte. Am deschis ușa, și ea se scutură și intră ca și cum mă înțelesese.

– Săraca de ea!

Leah se apropie.

– Mă duc să iau un prosop.

Am uscat-o, frecând-o, în vreme ce ea pufnea sau ne dădea o labă.

– Știi de cine-mi amintește?

– Foarte nostim, răspunse Leah.

– Aveți multe în comun.

– Mă duc să-i aduc ceva de mâncare.

Îi dădu din supa rămasă, și pisica o termină în vreme ce noi stăteam pe podeaua de lemn din living, uitându-ne la ea. M-am întins pe jos, stând pe spate cu mâinile la ceafă. Începu să se audă *Day Tripper,* și am fredonat și eu absent, în vreme ce ea se relaxa și zâmbea. Tensiunea de mai devreme dispăruse.

– Să caut niște haine vechi pe care să doarmă.

– Nu, o s-o iau în camera mea, spuse ea.

– Glumești? N-aș avea încredere în ea. Pare drăguță când vrea, dar își poate arăta ghearele în orice clipă. N-am vorbit niciodată despre ce le face pe pisici atât de nemaipomenite?

– Nu, nu-i unul dintre subiectele noastre obișnuite de discuție.

– Păi, ar trebui. Sunt independente, curioase și dorm mult de tot. Cele trei secrete pentru o viață fericită. Sunt neîmblânzite și singuratice, dar îți permit să le domesticești în schimbul confortului. Așa trebuie să fi fost la început: „Hei, omule, o să pretind că sunt civilizată, și tu mă îndopi cu mâncare, mă protejezi și ai grijă de mine. S-a făcut". Leah începu să râdă, și eu m-am întins și mai mult pe podea, exact așa cum ar face o pisică leneșă. Nu râde. E adevărat.

– Cred că o să încerc să dorm cu ea.

– Bine, am spus ridicându-mă. Dacă te atacă și ai nevoie de ajutor, strigă, și o să vin.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Noapte bună, Axel!

– Noapte bună!

CAPITOLUL 47

LEAH

În săptămâna aceea, m-am concentrat pe școală. Am încercat să fiu atentă la ore, să-mi termin temele ziua și să învăț după-masa, când Axel lucra. Miercuri m-am văzut cu Blair la o cafea. Joi, când proful de mate m-a întrebat ceva și toată clasa a amuțit, așteptând, am reușit să răspund fără ca vocea să mă trădeze. Când a venit vremea să plec, am pedalat repede, lăsându-mi în urmă emoțiile și nesiguranța.

– Ai mult de făcut azi?

– Literatură și chimie, am răspuns.

– Ce disc să pun?

Axel se ridică.

– Ce-ți place. Mi-e indiferent.

Am deschis cărțile, m-am așezat la partea mea de birou și am început să-mi fac temele. N-am mai vorbit toată după-masa. Din când în când, îmi ridicam puțin privirea și mă uitam la el cum desena. Era exact contrariul meu. Se înfrâna, nu era nici o emoție, nu transfera nimic în ceea ce desena. Era delicat, cu linii bine gândite, subtile, lăsând puțin spațiu pentru improvizație. Dar în mișcările lui era ceva captivant, ceva reținut, ceva ce menținea o graniță între el însuși și hârtie.

– Încetează să te mai uiți la mine, Leah! murmură el.

Am roșit și mi-am ferit repede privirea.

Când a venit vineri, aveam senzația că fusese cea mai normală săptămână din tot anul care a trecut. Am învățat, am ieșit cu o prietenă, am schimbat câteva vorbe cu o

colegă de clasă, după ce îi împrumutasem o gumă, și prezența lui Axel încă îmi producea furnicături în stomac.

Așa fusese viața mea. Sau aproape așa.

Când am ajuns acasă, mi-am lăsat bicicleta lângă balustrada de lemn și rucsacul pe verandă când am văzut pisica stând acolo și uitându-se la mine cu o privire serioasă.

– Ți-e foame, drăguțo?

Ea mieună, apoi mă urmă în bucătărie, ca și cum era dreptul ei să petreacă încă o noapte în casă. M-am uitat în cămară.

Axel apăru după zece minute, încă ud.

– Ce face pisica în casă? mormăi el.

– A venit de una singură. Ce avem la prânz?

Axel se strâmbă. Luă un tricou pe care-l lăsase pe speteaza canapelei și îl trase pe cap, întinzându-și brațele. Am încercat în zadar să nu mă uit la trunchiul lui, la pielea aurie și la mușchii conturați...

– De ce ai chef? întrebă el.

– Orice e bine.

– Omletă cu spanac?

Am încuviințat din cap și, puțin mai târziu, mâncam pe verandă. După-amiaza era calmă, și, pentru că era vineri, mi-am amânat temele pentru a doua zi și am adormit în hamacul lui Axel. Nu știam, de fapt, cum mă simțeam. Uneori, bine. Alteori, oribil. Puteam trece de la o stare de spirit la alta cât ai clipi.

Seara, în vreme ce Axel gătea, am pictat puțin. Cu pensula în mână, am ezitat și m-am uitat spre cutia plină de vopsele colorate, toate nedesfăcute, cu excepția celei roșii de ieri, toate atât de frumoase, de imposibil de atins...

– Am făcut *tacos*, spuse Axel.

– Bine. Vin.

Mi-am spălat pensulele și l-am ajutat să ducă farfuriile afară.

Când termină, în loc să facă ceai, îmi zise să intru și aduse sticlele din bufet. Rom. Gin. Tequila. Se sprijini de barul din bucătărie și ridică vesel dintr-o sprânceană.

– De ce ai chef?

– Un mojito?

– S-a făcut. Zdrobește niște gheață!

Axel luă zahăr și două limete din frigider, apoi ieși să culeagă niște mentă ce creștea lângă verandă. Am făcut o carafă și el o scutură, să amestece ingredientele.

– Îți prezint cel mai bun mojito din lume.

– Hai să vedem dacă-i adevărat...

Se uită la mine cum ies pe verandă zâmbind.

– Dacă la un moment dat văd că ești pe cale să te dezbraci la pielea goală în mijlocul livingului, te opresc, bine?

Am simțit cum îmi iau foc obrajii.

– Ai spus că nu s-a întâmplat niciodată.

– Și nici nu s-a întâmplat. Îți dau doar un exemplu. Luă o înghițitură și se linse pe buze fără să-și ia ochii de la mine. Am simțit un fior. Ești drăguță să-mi satisfaci curiozitatea? Obișnuiai să te îmbeți des? De asta ai pus-o pe listă?

– În nici un caz. Doar de vreo două ori.

– Deci ce s-a întâmplat la festival? întrebă el serios.

– Nimic. Am băut trei beri, și e evident că nu mi-au căzut foarte bine.

– În regulă... Ei bine, ia-o încet! Soarbe câte puțin, ca un bebe.

Asta duru, și am încercat să-l străpung cu privirea. Se părea că sublinia în mod intenționat că pentru el eram doar o fată. Și ăsta nu era cel mai potrivit moment să-i arăt că greșea, nu când eram atât de dependentă, când nu fusesem în stare să trec peste pierderea părinților mei așa cum făcuseră toți.

Am băut jumătate din mojito dintr-o înghițitură.

– N-am glumit, la dracu'! Înghițituri mici.

– Nu ți-am cerut sfatul, am răspuns.

Am terminat restul. Axel strânse din dinți în vreme ce eu m-am dus și mi-am mai turnat unul. Am revenit după câteva minute. El stătea în picioare cu o țigară în mână, sprijinit de balustrada verandei.

S-a întors și și-a încrucișat brațele.

– Ce-i cu tine? Haide, vorbește!

Am inspirat nervoasă. Eram aproape unul de altul.

– Urăsc că mă tratezi ca pe un copil. Știu, câteodată, aș putea părea așa, și tu crezi că sunt, dar nu sunt. N-am mai simțit asta înainte și nu-mi place că mă simt așa acum.

– În regulă.

Axel stinse țigara și plecă să-și mai ia un mojito. Am stat împreună pe perne și am vorbit fără încetare pentru mai mult de o oră. Despre el, despre mine, despre lucruri fără importanță și despre altele importante.

– Așadar, crezi că ar trebui să mă duc la facultate...

– Nu cred, Leah. Știu.

– Nu vreau să fiu singură.

– O să cunoști oameni noi.

– Pentru tine e ușor de zis.

– Ai nevoie să experimentezi.

– Ce anume?

Am luat o înghițitură.

– De toate. Ai nevoie să experimentezi viața.

– Sună groaznic...

Axel râse și scutură din cap.

– Așteaptă aici, o să pun niște muzică.

CAPITOLUL 48

AXEL

Am pus un disc cu The Beatles.

Leah îmi zâmbi când am ieșit pe verandă cu încă două mojito în mâini și i-am dat unul, în vreme ce muzica umplea noaptea. Am aprins o altă țigară, uitându-mă la cerul plin cu stele ce păreau că vibrează odată cu notele.

– Asta ai sperat?

Ea se întinse.

– Da. Mulțumesc, Axel!

Îmi plăcea s-o văd așa, atât de concentrată asupra momentului, fără a se gândi la nimic altceva, cu mintea golită de haosul ce în mod normal i-o ocupa. Avea părul lung și neîmblânzit și, când se ridică, i se mișcă puțin. Am luat-o de mijloc.

– Sunt puțin amețită.

Râse.

– Ai cam băut.

Ochii îi sclipeau ca o mare turcoaz. M-am pierdut în ei preț de câteva secunde, în vreme ce ea se apropie tot mai mult. Începuse *Let It Be,* și am lăsat-o să mă ia de gât. M-am lăsat dus de val. Am ridicat brațele și mi-am plimbat degetele în jos, până când au ajuns pe șoldurile ei, trăgând-o aproape, dansând încet sub stele în acea casă aflată departe de restul lumii.

Ea se ridică pe vârfuri, și i-am simțit răsuflarea caldă pe obraz. M-am înfiorat înainte s-o apuc și mai strâns și s-o țin lângă mine, încremenit în acel moment.

– Leah, ce faci? i-am șoptit la ureche.

– Sărutul... Dă-mi-l!

– Ești beată.

– Și tu. Puțin.

– Nu știi ce vrei...

– Ba da. Întotdeauna știu.

Se frecă de mine și, când am simțiți înțepătura dorinței, mi-am spus rahat, chiar că am băut prea mult. Și eram un adevărat nemernic. Am tras scurt aer în piept.

– Las-o baltă! E o nebunie.

– E doar un sentiment, Axel.

– De ce nu-i ceri asta unui prieten de-al tău?

– Pariez că nimeni nu sărută ca tine.

– Asta așa-i..., am șoptit uitându-mă la buzele ei.

– Vrei să zici că am dreptate?

– Sunt doar sincer. E un lucru știut.

– Păi, bănuiesc că n-o să aflu niciodată.

Nu îmi plăcu acel *niciodată*, părea a fi multă vreme. Ne mișcam împreună. Am încercat să stau departe de ea, dar n-am putut. Când se auzi refrenul, Leah închise ochii și mă lăsă s-o conduc. Nu știu dacă era din cauză că băusem amândoi sau pentru că faptul că o aveam atât de aproape îmi întuneca judecata, dar mi-am dat drumul și mi-am permis să fiu eu însumi, persoana care nu se gândea la reguli și la consecințe, cea care doar trăia în prezent, punct.

– Bine, doar un sărut. Unul.

– Vorbești serios?

Se uită la mine.

– Dar mâine n-o să ne amintim.

– Bineînțeles că nu, murmură ea.

– Închide ochii, Leah!

Am tras aer în piept și m-am aplecat spre ea încet. Fu doar o scurtă atingere, dar îmi încălzi sufletul. Am depus acel sărut pe colțul gurii ei și m-am retras, în vreme ce Leah se încruntă, dezamăgită.

– Asta-i? Asta-i tot?

– La ce dracu' te așteptai?

– Un sărut adevărat.

– Las-o dracu' de treabă! am gemut eu.

Apoi frustrat, am sărutat-o din nou.

De data asta, cu adevărat. Nu o atingere pasageră, nu o mângâiere tremurândă. I-am cuprins fața în mâini, am ținut-o de obraji și am început. I-am prins buza inferioară între dinți înainte s-o las să alunece între ale mele. Leah gemu drept răspuns. Un geamăt ce mi se duse direct în vintre. Am închis ochii, să încerc să înăbuș excitarea. Avea gust de limetă și zahăr, și, în mijlocul nebuniei, am decis că să-mi afund limba în gura ei era o idee bună. Ceva îmi zvâcnea în stomac când i-am simțit limba, știind că o sărutam pe Leah, nu pe o fată oarecare, că o simțeam, că făceam o mare greșeală...

M-am smuls de lângă ea.

Leah se uită la mine când mi-am luat ochelarii și pachetul de țigări pe care-l lăsasem pe balustradă.

– Pleci? întrebă ea.

Am încuviințat din cap și m-am depărtat.

Inima încă îmi bubuia atunci când am ajuns sub duș și am dat drumul la apă rece, să încerc să-mi limpezesc mintea. M-am gândit la cât de prostesc fusese să beau și să las garda jos. S-o sărut ar fi trebuit să fie neplăcut, îmi spuneam eu. N-ar fi trebuit să am erecție. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, mi-am spus. Mi-am spus... atâtea lucruri.

Și nici unul n-avea sens și nici nu explica nimic.

Stăteam întins în pat, încă nedumerit.

Am petrecut ore sucindu-mă și învârtindu-mă, fără să pot dormi, încercând să înțeleg ce se întâmplase. Era o ironie că încercam să pătrund în mintea lui Leah și ea reușise să pătrundă într-a mea.

Am oftat amintindu-mi gustul ei.

Niciodată nu înțelesesem oamenii care credeau că sărutul era așa o mare chestie. Doar două guri venind în contact. Simțeam o mai mare conexiune prin sex. Plăcere. O încheiere. Un act cu început și sfârșit. Asta nu se întâmplă când te săruți. Când ar trebui să se încheie? Când te oprești? Nu e instinctiv, ci emoțional. Ea era tot ce eu nu reușisem să fiu niciodată, și, când am sărutat-o, mi-am dat seama că trăisem o jumătate din viață greșind. Un sărut

înseamnă... intimitate, dorință, fiorul interior. Un sărut poate fi mai devastator decât un orgasm și mai periculos decât se poate spune în cuvinte. Pentru că acel sărut... acel sărut avea să rămână cu mine pentru totdeauna, știusem asta de îndată ce închisese ochii după ce buzele noastre se atinseseră.

CAPITOLUL 49

LEAH

Axel nu oprise pick-upul, și *Can't Buy Me Love* începu să cânte în vreme ce m-am rezemat de balustradă, cu picioarele tremurânde și inima în gât.

Pentru că primisem răspunsul. Cel de care mă ferisem luni la rând.

Când buzele noastre se atinseră, mi-am dat seama că efortul meritase. Durerea. Mă lepădasem de pelerină. Acceptasem teama. Simțisem. Sentiment. Sentiment. Am văzut în fața ochilor felul în care sentimentele capătă un echilibru prin suișuri și coborâșuri, pentru că, dacă suferința n-ar exista, nimeni nu s-ar fi ostenit să inventeze cuvântul *fericire*. Și asta fusese să mă sărut cu el. O scânteie de fericire, genul ăla care se aprinde și explodează precum artificiile. Simțisem furnicături în stomac. Gustul acelei nopți explozive pe buzele lui. Mirosul mării absorbit de pielea lui. Degetele lui aspre pe obrajii mei. Ochii lui dezgolindu-mă. El. Din nou el. Întotdeauna el.

Să renunț la asta... era imposibil.

CAPITOLUL 50

AXEL

M-am trezit cu o dispoziție de rahat, încă furios pe mine însumi, pe ea și pe tot ce era în fața mea. Am dat pe gât cafeaua dintr-o înghițitură, mi-am luat placa și am plecat pe drum spre plajă.

Apa era mai rece în acea perioadă a anului, dar eram aproape recunoscător pentru asta. M-am concentrat asupra valurilor, să-mi domin trupul în vreme ce le călăream, asupra soarelui ce răsărea lent dincolo de linia orizontului, asupra sunetului valurilor...

Și, când am obosit în apă, cu brațele odihnindu-se pe placă, gândurile pe care încercasem să le îngrop reveniră din nou.

Ea. Și acele buze ce aveau gust de limetă.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept.

Ce dracu' se întâmplase cu mine?

Am ieșit din apă chiar mai furios și am plecat acasă. Mi-am lăsat placa pe verandă și am văzut că Leah se sculase și își turna cafea în bucătărie. Am înghițit, încordat. Ea se uită la mine cu coada ochiului.

– De ce nu m-ai trezit?

– Am stat până târziu noaptea trecută.

Leah își dădu o șuviță de păr după ureche.

– Da, dar tu mă trezești întotdeauna.

– Nu azi. Mai e cafea?

– Puțină, cred.

– Bine.

Mi-am turnat a doua cană a zilei și am deschis frigiderul să găsesc ceva de ronțăit. Așa cum mă temeam, i-am auzit

vocea în spatele meu. Și tonul ăla... tonul ăla îmi spunea că pur și simplu nu voia să renunțe. Nu voiam sa aud tonul ăla.

– Axel, noaptea trecută...

– Noaptea trecută a fost o greșeală.

Am expirat după ce-mi ținusem răsuflarea și m-am rezemat de unul dintre dulapuri. M-am uitat în ochii ei. Eram hotărât. Dur. Așa cum trebuia să fiu.

– Leah, tu m-ai rugat, m-ai rugat să te sărut. Am făcut-o, deși acum știu că n-ar fi trebuit. Bănuiesc că ar fi trebuit să știi că aveai să fii tulburată, și nu dau vina pe tine. Treci prin clipe grele. Și tu... tu...

Ea înaintă.

– Eu ce?

– Ești o fată, Leah.

– Știi că asta mă rănește.

– Cu timpul, o să-ți dai seama că durerea vindecă uneori alte lucruri.

Și ea trebuia să se elibereze de mine, de orice o fi fost în capul ei. Nu eram prea sigur de ceea ce simțea, și, la fel ca atunci, cu ani în urmă, când văzusem inimile în calendarul ei, nu voiam să știu. Sunt lucruri pe care e mai bine să le ignori și să le lași să dispară. Să le uiți. Să te faci că nu le vezi.

Era mai ușor astfel. Mult mai ușor...

Am luat o cutie de suc de portocale.

– Nu te cred, Axel. Am simțit. Te-am simțit.

Veni spre mine. Și fiecare pas îmi făcea stomacul să se zvârcolească. O vedeam ca pe fata ce era odată, cea care se repezea fără a se gândi, care nu știa cuvântul *consecințe*. Fata pasională. Intensă. Cea care își lăsa sentimentele să se reverse, pentru că n-o speriau. Cea care ar putea face orice. Cea care picta cu ochii închiși și își lăsa sentimentele s-o poarte departe fără a analiza fiecare tușă, fără să știe că ea crea magie.

– Știu că te-am rugat. Dar a fost adevărat. Sărutul ăla.

– Leah, nu complica lucrurile, am mormăit.

– Bine, dar recunoaște. Și o să încetez.

– N-o să te mint ca să te fac fericită.

Am pus jos cutia și am trântit ușa frigiderului în vreme ce mă gândeam ce haos provocasem pentru ceva atât de prostesc. Am lăsat-o acolo și am ieșit.

Când dracu' decisesem eu că era o idee bună să mă îmbăt cu ea? Când cedasem și îmi lăsasem dorințele să mă conducă? Când... se ajunsese la asta? Nu înțelegeam ce se întâmpla. Cum de fata asta, cea pe care o știam dintotdeauna, pe care o văzusem crescând, putea fi aici să-mi ceară să admit că acel sărut fusese real.

Dacă află Oliver, o să mă omoare.

Și ce-ar crede Douglas Jones despre rahatul ăsta?

Când am simțit șfichiuirea acelei întrebări, m-am încruntat. Era prima dată când mă gândeam la el în felul ăla, ca și cum era aici, undeva. M-am frecat pe față. Nu îi înțelesesem niciodată pe acei oameni care, atunci când li se întâmpla ceva bun, se purtau de parcă era un fel de cadou sau aranjament al celor dragi acum dispăruți ori, când se întâmpla opusul, se dojeneau imaginându-și că îi dezamăgiseră. Era o iluzie. Se agățau de speranța supraviețuirii.

Paharul pe jumătate gol îmi spunea că, dacă perioada primelor zile fusese dificilă, cu ea închisă în sine și fără să vorbească, asta ce începea acum avea să fie cu mult mai rea. Paharul pe jumătate gol îmi striga că, într-un fel ciudat, Leah avea sentimente. Da, simțea ce n-ar trebui, dar era mai bine decât alternativa: vidul.

Însă nici măcar gândul ăsta nu mă calmă, când, puțin mai târziu, ea ieși pe verandă și se uită la mine ca și cum eram un nenorocit de cavaler în armură lucitoare.

Mi-am dat seama că trebuia să fac ceva drastic. Ceva ce să taie asta de la rădăcină.

CAPITOLUL 51

LEAH

La începutul zilei, am simțit un nod în stomac.

Nu-mi păsa de ce zisese Axel. O simțisem. În privirea lui. Pe buzele lui. Fusese real, foarte real. Și visasem de atâta vreme la un sărut de-al lui... Atâtea nopți în pat uitându-mă la tavan în camera mea și întrebându-mă cum ar fi...

Mi-am ținut respirația când el ieși pe verandă fără să se uite la mine. Mi-am înăbușit dorința de a spune ceva, pentru că începeam să simt gustul dezamăgirii și nu mă așteptam la nimic mai mult din partea lui, înțelegeam situația – dar totuși, eram mirată că era așa un laș. Păruse întotdeauna atât de puternic, de deschis, de brutal de sincer, chiar dacă se dovedise a fi ceva greșit.

Mai târziu, când am luat un fruct, am observat că Axel n-avea să mănânce de prânz la ora obișnuită. Mi-am petrecut restul zilei la mine în cameră, ascultând *Let It Be* cu ochii închiși, în vreme ce-mi aminteam cum dansaserăm pe verandă, cât de delicat își lăsase mâinile să alunece pe șoldurile mele și pe talie, relaxat, uitându-se la mine sub stele...

Și apoi buzele lui – insistente. Geamătul răgușit ce îmi intrase în gură. Răsuflarea lui fierbinte. Fluturii din stomac. Saliva noastră amestecându-se. Senzația de moliciune a limbii lui. Acel moment. Numai al nostru.

M-am întors în pat și am adormit.

Când m-am trezit, se înserase.

Axel era în living, stând la birou, aplecat peste lucrarea lui, chiar dacă era sâmbătă. Era îmbrăcat. Pentru că umbla

întotdeauna în slip sau în șort cu un tricou simplu, am fost mirată să-l văd în jeanși și o cămașă cu imprimeu, cu mânecile suflecate până la cot.

– Ieși în oraș? am întrebat nervos.

– Mda. Se ridică. Nu mă aștepta. Crezi că te descurci să-ți faci de mâncare sau trebuie să-ți fac eu ceva înainte să plec?

Voiam să-l întreb de ce se îmbrăcase așa. Sau, mai degrabă, pentru cine. Dar eram speriată, pentru că nu voiam să aud răspunsul. Nu puteam.

L-am văzut plecând după câteva minute.

Am rămas acolo în mijlocul camerei, uitându-mă prin casă ca și cum nu fusesem acolo timp de cinci luni. Mă uitam la mobila veche, la discurile pe care Axel le lăsase deasupra cufărului cu o seară înainte, la plantele ce creșteau aproape sălbatic, fără să le îngrijească cineva sau să le rupă frunzele moarte...

Când am putut reacționa, m-am hotărât să nu mănânc nimic la cină.

Stomacul îmi era ghem, și sentimentele îmi pulsau în cap, cerându-mi să le dau drumul. Am tras adânc aer în piept. Iar și iar. În cele din urmă, din inerție, am căutat singurul lucru pe care știam să-l fac. Am luat o pânză albă, am pus-o în mijlocul camerei și m-am dezlănțuit.

Am pictat. Și am simțit. Și m-am gândit. Și am continuat să pictez.

În minte aveam imaginea pe care încercam s-o reprezint. Puteam vedea fiecare linie și fiecare umbră înainte ca pensula să atingă pânza. Nu știam cum altfel să fac. Simțeam ceva. Simțeam intens înainte ca acel sentiment să se reverse și să fiu nevoită să-l eliberez.

Mama îmi spusese odată că toate femeile din familie erau așa. Că bunica se îndrăgostise de un tip rebel cu care tatăl ei n-o lăsase să iasă. Se pare că într-o zi îl întâlnise întâmplător, se uitase în ochii lui și asta fusese, știuse că el era sufletul ei pereche. Când i se interzisese să-l vadă, fugise de acasă într-o dimineață, plecase cu el și se

întorsese trei zile mai târziu cu un inel pe deget. Din fericire, fusese o căsătorie lungă și fericită.

Ea era așa. Și mama mea fusese crescută așa.

Întotdeauna își dădea drumul la gură. Spunea primul lucru ce-i trecea prin cap, indiferent dacă era bun sau nu. Tata obișnuia să râdă de cât de transparentă era și se uita cu tandrețe la ea în vreme ce bătea câmpii mergând prin bucătărie, deschizând și închizând dulapuri, cu părul ei sălbatic strâns în coc și acea energie ce părea că nu se termină niciodată. Când credea că durase destul, mergea lângă ea și o îmbrățișa de la spate. Atunci, ea se potolea. După aceea... Mama închidea ochii și se lăsa să se legene în brațele lui.

Amintindu-mi asta, am luat o altă nuanță de gri.

Liniile porniră să se contureze și să înceapă a însemna ceva puțin câte puțin, în vreme ce noaptea devenea tot mai întunecată și ceasul se târa spre ora 1.00 dimineața. Nu puteam auzi nimic. Eram singură, în compania acelor sentimente amestecate.

Apoi am auzit ușa scârțâind...

Intră Axel. M-am uitat la el. Și l-am urât. L-am urât...

– Nu te-ai culcat încă? mormăi el.

– Trebuie să răspund?

El se poticni și se împiedică de un ghiveci, ținându-se de bufet. Am observat zâmbetul lui ciudat când se apropie. Tot ce voiam era s-o iau la fugă spre camera mea. Ochii lui Axel erau sticloși de la băutură, un albastru neguros, un albastru ce nu era al lui. Și buzele erau roșii de la săruturile altcuiva.

Îmi pierdusem răsuflarea, întrebându-mă cine fusese, de ce ea și nu eu. M-am uitat la semnele de pe gâtul lui.

Poate că voiam să-mi fac singură rău. Poate că voiam să mă pedepsesc pentru că nu fusesem în stare să-mi controlez sentimentele. Poate că voiam să aud asta din gura lui.

– Ce-i asta? am întrebat făcând semn cu mâna spre gâtul lui.

El se frecă ușor, cu același zâmbet tâmp.

– Ah, Madison. E nebună după mine.

– Te-ai culcat cu ea?

– Nu, am jucat *parcheesi*[4].

– Du-te dracu'! am spus istovită.

El se apropie în spatele meu, apăsându-și pieptul de mine. Una din mâinile lui coborî pe talie și mă trase spre el, în vreme ce se aplecă să-mi șoptească la ureche:

– Poate crezi că sunt un porc ticălos, dar într-o zi o să-ți dai seama că am făcut-o pentru tine, scumpo. O mică favoare. Nu trebuie să-mi mulțumești. Dacă credeai că mă cunoști... păi, ăsta-s eu, asta e ce sunt.

– Dă-mi drumul!

L-am împins.

– Vezi? Acum, nu-ți mai place să te ating. Știi care-i problema ta, Leah? Ești blocată pe superficial. Te uiți la un cadou și tot ce vezi e ambalajul lucios și nu te gândești că poate este ceva putred înăuntru.

Nici măcar nu-l puteam privi când am trecut pe lângă el și am trântit ușa camerei mele atât de tare, că zgomotul a răsunat în toată casa. M-am trântit pe pat, mi-am afundat fața în pernă și mi-am încleștat dinții să nu plâng. Am auzit acel *scumpo* încă o dată, și, ironic, pentru prima dată nu a sunat patern pe buzele lui. Era diferit, murdar. Am apucat cearceaful, simțind... simțind ură, și dragoste, și frustrare, toate la un loc.

---

[4] Joc de societate originar din India

CAPITOLUL 52

AXEL

Capul stătea să-mi explodeze.

Trecuseră ore bune de la răsăritul soarelui când m-am dat jos din pat și am ieșit din cameră pentru o cafea, ca și cum aveam nevoie de ea pentru a supraviețui. Am răscolit prin sertare în mica bucătărie, căutând o aspirină sau ceva ce să reducă la tăcere bubuiala asta afurisită din cap ce mă împiedica să gândesc limpede.

Dar mai bine ar fi...

Am luat o pastilă și mi-am ținut răsuflarea, amintindu-mi vag evenimente disparate din seara trecută. Mă dusesem la Cavvanbah, băusem cu niște prieteni până uitasem de griji, apoi i-o trăsesem lui Madison între bar și camera din spate. Cred că mă întrebase dacă voiam să mă ducă acasă, și zisesem că nu, preferând să merg pe jos.

După aia, ei bine, toată treaba scăpase de sub control.

Mai târziu, mi-am adunat curajul și am bătut la ușa ei.

Leah o deschise brusc și se uită la mine de parcă eram un străin și aștepta să mă prezint. Când își dădu seama că nu aveam să spun nimic, se întoarse și se duse să-și facă valiza, așa cum făcea în fiecare duminică de la sfârșitul lunii. Când termină, trase fermoarul.

– Poți să te dai? Trebuie să plec.

M-am tras într-o parte, puțin nedumerit, și Leah târî trolerul spre ușa din față.

– Legat de seara trecută...

– Nu trebuie să-mi explici, mi-o tăie ea.

– Nici nu intenționam. „Rahat. Rahat rahat rahat.“ Eu doar...

– Știi ce? Câteodată, e mai bine să nu spui nimic.

Se auzi o bătaie în ușă, și, înainte să pot răspunde, Leah deschise nerăbdătoare ca și cum voia să scape. Asta mă enervă, dar nu am arătat, zâmbind spre Oliver, care o îmbrățișă pe sora lui înainte să mă salute.

– Cum stă treaba, omule?

Mă bătu pe spate.

– La fel ca întotdeauna. Vrei o bere?

– Sigur. Ai Victoria Bitter?

– Nu. Carlton Draught e în regulă?

– Sigur. Cum merge munca?

– Stai, Oliver, strigă Leah la fratele ei, fără a se uita la mine. I-am spus lui Blair că o să încerc să mă opresc pe la ea curând...

– Bineînțeles, putem merge acum. Luă valiza lui Leah. Axel, amânăm cu berea. Mâine?

– O să fiu aici.

Am ținut ușa când ieșiră.

Leah avea o rochie cu imprimeu floral albastru. Foarte scurtă. Nu m-am uitat la picioarele ei și am închis ușa repede înainte să merg în spate și să-mi iau placa.

Abia când m-am întors, după o oră, obosit și puțin mai calm, am observat pictura ce stătea încă în mijlocul zonei de luat masa. Mi-am scuturat părul ud și am rămas acolo, în fața ei.

Liniile negre formau două siluete. În față era o fată uitându-se la ea în oglindă. Reflexia ei avea o rochie din linii drepte cenușii ce păreau că-i îmbrățișează trupul. Cealaltă, silueta adevărată, avea un fel de pelerină ce-i venea până la genunchi.

Cele două fețe ale ei. Trecut și prezent privindu-se în ochi.

CAPITOLUL 53

AXEL

A fost o săptămână complicată.

Nu eram acolo. Eram în trecut, încă sărutând-o, sâmbătă dimineața, în privirea ei îndurerată. M-am concentrat să trimit lucrările confirmate și să mă ocup de niște comenzi, dar n-am reușit să mă relaxez. Și absența ei se simțea din ce în ce mai apăsătoare, umplând nopțile pe care mi le petreceam pe verandă citind singur, sau diminețile când priveam răsăritul de pe placă în liniște, sau mirosul de vopsea ce începuse să se trezească pe măsură ce zilele treceau și îi duceam tot mai tare dorul.

Mă înfricoșa. Atât de mult, încât am ignorat toată treaba.

CAPITOLUL 54

AXEL

Pentru prima dată după multă vreme, am ajuns acasă la părinții mei duminică devreme. De fapt, am fost primul. În vreme ce își ștergea mâinile pe un prosop de bucătărie, mama mă întrebă:

– Totul e în regulă? S-a întâmplat ceva?

– Nu fi caraghioasă!

Am sărutat-o.

– Nu sunt! Daniel, sunt eu caraghioasă cu fiul nostru? întrebă ea, iar tata se prefăcu a nu o auzi. În trei ani, n-ai ajuns niciodată la timp duminicile.

– Probabil nu m-am uitat cum trebuie la ceas. Ce-i de mâncare?

– Pentru tine, mazăre. Pentru toți ceilalți, friptură de vită.

L-am ajutat pe tata să pună masa, în vreme ce ea veni după noi de la bucătărie spre living, povestindu-ne despre un client de la cafenea care fusese diagnosticat cu o tumoare.

– I-au dat trei luni de trăit, încheie ea.

– La naiba! exclamă tata.

– Daniel, se spune „Ce trist!“, îl corectă mama. Apropo, Galia și-a fracturat din nou șoldul, femeia aia are numai ghinioane.

– Putem să nu mai vorbim despre moarte și dezastre? am întrebat eu.

Ea mă ignoră, merse la platoul pe care tocmai îl pusesem pe masă, îl aranjă (câțiva centimetri mai la stânga) și strâmbă din nas.

– De când nu te-ai mai dus la doctor, Axel?

– Merg cât de rar pot. Încerc să stabilesc un record.

Tata strânse din buze, încercând să nu râdă.

– Cum poți să glumești despre așa ceva? Știi de câte ori merge fratele tău în oraș la control?

Își încrucișă brațele.

– Habar n-am. De fiecare dată când îl pișcă un țânțar?

– La fiecare trei luni. Ar trebui să înveți de la el.

– Dacă îi urmez exemplul, o să mor de plictiseală.

În clipa aia, se auzi soneria, și am simțit ceva necunoscut în piept. Dar nu era ea, erau Justin, Emily și nepoții mei, strigând și făcând gălăgie ca o turmă de elefanți. Le-am ciufulit părul înainte să iau pistolul de plastic pe care Max îl ținea în mână.

– Dă-mi-l înapoi! spuse el.

– Trebuie să mă prinzi mai întâi!

Am luat-o la fugă. Mama strigă ceva de genul „Atenție la vază", dar nici unul din noi n-o auzi cu adevărat când am luat-o la goană pe hol la viteză maximă. Max mă încolți și îl rugă pe Connor să-l ajute să recupereze pistolul. Am ridicat mâna, și încercară să se cațăre pe mine ca niște maimuțe, pentru a-l lua.

– Nu mă gâdilați, mucoșilor!

– Nu suntem mucoși! spuse Connor.

– Ba sigur că sunteți. Ce credeți că aveți în nas? Muci.

– Mamăăăă! strigă Max continuând să sară și să încerce să ia pistolul.

Emily veni în cameră și începu să râdă.

– Nu știu care dintre voi e cel mai mare copil.

– Axel, evident, răspunse Justin, întorcându-se.

– Deci care-i cel mai chel dintre toți? am întrebat chicotind.

– Fiu de...

– Șșștt! spuse Emily.

Copiii ei rămaseră interzișI când tatăl lor, de obicei atât de potolit, sări la mine și mă aruncă pe pat. Ăsta era darul meu. Eram singura persoană de pe pământ capabilă să-l

înnebunească pe fratele meu mai mare. Băieții și Emily dispărură când mama anunță că avea bomboane.

– Cretin afurisit!

Justin îmi dădu un pumn în umăr, și eu am început să râd.

– Ce dracu' e cu tine? Nu ți-ai tras-o ca de obicei săptămâna asta?

– Foarte comic. Se dădu înapoi și se lăsă pe spate. Axel, crezi că părinții noștri vor ieși la pensie vreodată sau e doar vrăjeală?

– Nu știu, de ce, care-i treaba?

– Am acceptat să lucrez la cafenea pentru că se gândeau că aveau să iasă curând la pensie, dar anii au trecut. Încep să cred că m-au angajat doar ca să nu găsesc un alt loc de muncă și să plec.

– Asta pare ceva ce ar face mama.

– Cred că o să vorbesc cu ei. Se presupune că eu conduc cafeneaua, dar ei încă mă tratează ca pe un angajat. O să le dau un ultimatum. Ori fac ce au promis, ori încerc să pun pe picioare ceva pe cont propriu. Vreau să fac lucrurile în felul meu, fără ca mama să comande. O să fii de partea mea dacă devine urât?

– Bineînțeles, sunt cu tine.

El oftă ușurat, ceea ce n-am înțeles, pentru că Justin n-avusese niciodată nevoie de aprobarea mea sau de sprijinul meu. I-am dat una în umăr, să detensionez atmosfera.

Se auzi iar soneria.

– Merg eu, strigă Emily.

Ne-am ridicat și am mers în living. Am tras adânc aer în piept când am văzut-o pe Leah în capătul holului.

„La naiba, ce se petrece cu mine?"

Am salutat-o ca de obicei, cu un sărut pe obraz, și începu obișnuitul tărăboi. Farfurii în dreapta și în stânga, mama examinându-l pe Oliver, să fie sigură că nu căpătase vreo boală infecțioasă în săptămânile de stat în Sydney, Emily poruncindu-le gemenilor să se ducă să se spele pe mâini, tata fredonând încet cântecul de succes al momentului.

M-am așezat la locul meu obișnuit, lângă Leah.

– Vrei mazăre?

I-am oferit farfuria.

Ea scutură din cap fără să se uite la mine.

– Max, nu lua mâncarea cu mâinile! strigă Justin. La naiba! Emily, dă-mi un șervet. Sau două.

– Cum stă treaba, omule?

Tata se uită la Oliver.

– Bine, a fost o săptămână bună, de fapt, așa-i, Leah?

Ea încuviință din cap și luă o înghițitură de apă.

– Da? Ceva noutăți?

– Păi, am mers puțin la surf după-amiezile. Nu-mi aduc aminte de când n-am mai făcut asta împreună. Oliver se uită mândru la Leah. A luat un zece la ultimul examen, nu v-a spus?

– E grozav, dragă! exclamă mama.

– Mulțumesc, spuse Leah încet.

– Mai vrei garnitură?

– Nu. Leah se ridică. Mă întorc imediat.

Am făcut la fel după treizeci de secunde.

– Mă duc să iau sosul, am spus.

Am străbătut bucătăria, mergând spre baie. Am așteptat în fața ușii până când ea deschise, apoi am făcut un pas înainte, am intrat și am închis ușa după mine. Leah păru surprinsă, apoi stânjenită, când se trezi prinsă în capcană.

– Acum, nu vorbești cu mine? Vrei ca toată lumea să-și dea seama că se întâmplă ceva?

– Ah, se întâmplă ceva? Credeam că ai spus foarte clar că nu e nimic.

– Nu face mișto de mine. Știi ce vreau să zic.

– N-am făcut mișto, dar o să înceapă să creadă că e ceva dacă te găsesc aici.

Eram supărat. Dar nu știam dacă pe ea sau pe mine.

– Leah, nu-mi complica viața...

Ea se încordă. Mă săgetă cu privirea.

Și avea o privire mortală... Mortală, captivantă și electrizantă.

– N-o s-o fac. De acum încolo, n-o să complic nimic, n-o să te deranjez, poți să stai liniștit. Lasă-mă să ies, Axel. Vreau să mă duc înapoi la masă.

M-am dat deoparte, ușurat și dezamăgit în același timp. Ca și cum ar fi posibil. Ca și cum ar fi de înțeles...

Leah ieși ca o furtună. M-am spălat pe mâini și am trecut prin bucătărie, să-mi iau sosul. În sufragerie, mama îi reproșa lui Justin ceva în legătură cu furnizorii.

– Pe cuvânt, e sub control, spuse el.

– Nimeni altcineva n-ar spune asta, zise mama, plesnind din limbă.

– Băiatul face tot ce poate, Georgia, interveni tata.

– De ce îi spui fiului tău băiat?

– N-are decât 35 de ani.

– După felul în care se ocupă de treburi, aș fi crezut că-i mai tânăr.

Nu știu de ce am reacționat – dacă din cauză că o văzusem pe Emily mușcându-și limba ca să nu sară să-și apere bărbatul sau din pricină că fata de lângă mine mă enervase cu câteva minute mai înainte, dar am întrerupt-o pe mama.

– Lasă-l pe fratele meu în pace!

Replica sună sec, răstit.

Toți se uitară la mine. Toți. Chiar și Oliver ridică din sprâncene, surprins, din capătul celălalt al mesei. Mama părea perplexă, dar termină de mâncat în liniște. Când se ridică să aducă desertul, am urmat-o. M-am uitat la ea cum se sprijină de bufet înainte să înceapă a suspina.

– La naiba, mamă, n-am...

– Nu-i vina ta, dragule.

Am îmbrățișat-o și am așteptat în tăcere, în vreme ce își ștergea lacrimile cu dosul palmei. Am luat teancul de farfurii murdare pe care le adusese și le-am pus în chiuvetă.

– Ce-i cu tine?

– Nu-i momentul, dragule.

Îmi dădu cheesecake-ul și un cuțit și mă rugă să le duc eu, și am lăsat-o singură cu acele gânduri pe care încă nu

voia să le împărtășească. Fratele meu se uită recunoscător la mine din cealaltă parte a mesei. Am început să tai prăjitura în felii; i-am dat-o lui Leah pe cea mai mare, chiar dacă eram ofticat pe ea. Sau pe mine pentru felul în care mă purtam cu ea. Cine știe?!

Oricum, când am plecat în acea după-masă, după ce îmi luasem rămas-bun de la toți, și mergeam prin Byron Bay depărtându-mă de casa părinților mei, m-am simțit copleșit de toate problemele acumulate între acei pereți, cu toată lumea adunată acolo... Emily reținându-și replica. Fratele meu frustrat și nesigur. Mama și demonii ei. Tata și conformismul lui. Oliver și povara cu care se confrunta. Și Leah...

Poate că eram prea obișnuit cu viața fără griji.

Poate că petrecusem jumătate din viață evitând problemele.

Poate să fii singur și să te concentrezi doar asupra ta era cel mai ușor mod de a supraviețui.

CAPITOLUL 55

LEAH

– Vrei să cumpărăm ceva pentru cină?

– Sunt ghiftuită, i-am spus lui Oliver.

– Prea ghiftuită pentru înghețată?

– Asta-i altceva.

I-am zâmbit.

Înainte să plecăm, mi-am luat jacheta de jeans, pentru că se făcea răcoare în acele nopți de iarnă. Am mers cu fratele meu pe străzile slab luminate și m-am simțit bine. M-am simțit eu însămi. Ca înainte. M-am simțit la fel când ne-am așezat pe terasă aproape de apă și am comandat o înghețată de ciocolată cu fistic.

Teoretic, ar fi trebuit să fie pe dos.

Ar fi trebuit să mă simt prost din cauza a ceea ce se întâmplase cu Axel. Pentru că mă dezamăgise, și dezamăgirea are întotdeauna un gust amar și e greu de înghițit, dar, când reușești și o digeri, poți face mai ușor față lucrurilor, cu mintea mai limpede. Probabil că el nici măcar nu era conștient de ce eram supărată. Și conștientizarea faptului că într-un fel îmi eram credincioasă mie însămi mă făcu să mă simt mai puternică.

– Nu vreau să pleci, am spus.

Și era adevărat. Pentru prima dată, nu eram nepăsătoare în privința persoanelor pe care le aveam alături. Îl voiam pe fratele meu mai aproape de mine.

– Trei săptămâni vor trece într-o clipă.

– Da, pot să spun că arzi de nerăbdare să...

M-am uitat amuzată la el și am lins linguriţa de înghețată.

– De ce spui asta?

– Ăăă, cum o cheamă, Bega?

Fratele meu încuviinţă din cap, ușor încordat.

– Nu te ambala. E complicat.

– Îmi imaginez...

– Și tu?

– Eu?

– Ce s-a întâmplat cu tipul cu care ieșeai cu ceva vreme în urmă?

– Kevin? Nimic. E doar un prieten. Iese cu Blair acum.

– Uau! Ai vreo problemă cu asta?

– Nu. N-am fost niciodată moartă după el.

Fratele meu ridică din sprâncene.

– N-a fost iubitul tău?

Am ezitat cu linguriţa în drum spre gură. Am sfârșit prin a o băga înapoi în bol, și m-am rezemat pe spate.

– Problema e că îmi place de altcineva mai mult.

– Nu mi-ai spus niciodată...

– N-am vorbit prea mult.

Oliver rămase pe gânduri câteva clipe.

Era adevărat. Ne iubiserăm întotdeauna. Fusese fratele perfect: protector, blând și flexibil când trebuia să fie. Îl adorasem de când mă știam și îmi plăcea să fiu în preajma lui, dar cei zece ani care ne despărţeau fuseseră mereu o problemă. Nu vorbisem despre așa ceva până acum pentru că înainte avusesem prieteni în fața cărora să-mi descarc sufletul și nici nu mi-ar fi trecut prin cap să aduc în discuţie cu el astfel de chestii. Noi doar glumeam și ne distram în familie când el venea acasă să mănânce sau să stea cu mine o vreme în studioul lui tata.

– Deci... un alt tip, continuă el.

– Da, dar, cumva, nu-i accesibil.

– Asta înseamnă că nu-i cel potrivit.

– De ce spui asta?

– Pentru că tu ești specială. Și nu spun asta fiindcă ești sora mea, chiar dacă acest lucru e un punct în favoarea ta.

Se aplecă în față. Spun asta pentru că e adevărat. Ești genul de fată care ar face un tip să-și piardă mințile.

Am luat din nou din înghețată fără prea mare entuziasm.

– Mă îndoiesc că asta se va întâmpla vreodată cu tipul ăsta.

– Atunci, uită-l, pentru că, dacă nu poate vedea cât ești de minunată, e un idiot. Oliver bătu darabana pe masă. Ai vorbit vreodată cu mama despre asta?

Am zâmbit amintindu-mi, amintindu-mi-o pe ea...

Era prima dată când zâmbeam făcând asta.

– Nu puteai ascunde nimic de mama.

CAPITOLUL 56

LEAH

Curtea casei era decorată cu ghirlande, prinse între ramurile copacilor, ce luminau masa pătrată de lemn. Era aniversarea celor 17 ani ai mei. Deja sărbătorisem cu prietenii cu o săptămână înainte, dar mama voia să facem ceva doar noi și cei din familia Nguyen, pe care îi invitase la cină.

Deja se văzuseră în acea după-masă, dar, când apărură, fură îmbrățișări și sărutări înainte să meargă la bucătărie să pregătească masa. Am rămas în curte pentru că Emily venise să-mi dea un cadou din partea ei și a lui Justin, însoțit de un zâmbet. L-am despachetat repede, rupând hârtia. Erau câteva cărți despre desen. Un cadou valoros. Perfect.

– Mulțumesc, Emily!

Am îmbrățișat-o.

– Hei, eu le-am ales! se plânse Justin.

L-am îmbrățișat și pe el.

– Faceți loc regelui, spuse Axel, lăudăros. Acum, e momentul adevăratului ei cadou.

Lângă el, Oliver își dădu ochii peste cap.

– Încă nu știu de ce sunt prieten cu tine.

– Uite!

Axel îmi întinse un plic. Fără ambalaj.

L-am întors. Pe spate era un desen de-al lui sub mesajul „La mulți ani, Leah“: o fată cu o față de copil și păr lung blond pictând pe o pânză, cu hainele pătate de vopsea colorată. Eu.

– Haide, deschide-l! Cadoul e înăuntru.

Nu mă puteam opri să mă uit la desen. Era ceva intim în ideea că degetele lui mă desenaseră, acele degete lungi, masculine, după care tânjisem de atâtea ori. Că trasase fiecare linie gândindu-se doar la mine...

– Leah, ori îl desfaci tu, ori o s-o fac eu.

M-am uitat agitată la el.

– Da, scuze! L-am deschis. Și, pentru prima dată, am făcut-o încet, nevrând să stric hârtia, dorind să păstrez desenul, cel pe care aveam să-l port în portofel mult timp, uitându-mă la el până când s-a rupt. Sunt... bilete la concert! Nu pot să cred! Am sărit când am văzut logoul unei trupe pe care o urmăream de luni de zile. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

– Ce am auzit? Un concert? Mama puse farfuriile pe masă. Unde?

– În Brisbane..., am șoptit eu.

– Și credeai că te duci singură?

– Nu, sunt două bilete. O să-i dau unul lui Blair.

– La ce oră? întrebă ea îngrijorată.

– O să le duc eu, Rose. Tata o sărută pe obraz, și ea se calmă imediat, închizând ochii și încuviințând din cap.

Am zâmbit când tata îmi făcu cu ochiul.

Ne-am așezat la masă. Daniel deschise o sticlă de vin și ne povesti ceva ce se întâmplase în acea dimineață la cafenea. Cina de ziua mea fu liniștită, dar incitantă. Emily și Justin îi culcară pe gemeni în patul părinților mei până când aveau să plece. Erau morți de oboseală după ce petrecuseră toată seara alergând peste tot.

Mama aduse un tort, și toată lumea cântă în cor „La mulți ani". Îl puse în fața mea cu acel zâmbet al ei atât de plin de mândrie, ce mă făcea să mă simt atât de norocoasă și iubită.

Și apoi mi-am pus o dorință pe care aveam să mi-o amintesc pentru multă vreme. Mi-am dorit un sărut de la Axel în vreme ce suflam cu putere în lumânări.

– A pornit cronometrul, spuse tata, punând aparatul foto pe balustrada verandei. Repede! Unu, doi, trei, zâmbiți!

Blițul clipoci, și momentul fu imortalizat.

Dar momentul ce urmă fu imortalizat doar în memoria mea.

– Deci te duci la concert cu prietena ta. Axel își linse lingurița după ce luase o bucată de tort. Nu te mai întâlnești cu nici un băiat?

– Ce băiat?

Daniel se încruntă.

– Îl cheamă Kevin Jax, nu-i așa, dragă?

– Nu mai suntem împreună, am spus eu.

– Băiatul care tundea iarba? Ce s-a întâmplat? A dat-o-n bară și a lăsat un fir de iarbă mai lung decât restul, și părinții lui l-au pedepsit? glumi Axel.

– Ține-ți gura! spuse Georgia și îi luă sticla din mână. Nu-i da atenție, a băut prea mult vin. Ești încă mică, o să întâlnești destul de curând pe cineva mai bun.

– Ce-i trebuie ei e să învețe și să uite de băieți, sublinie Oliver, ridicându-se să-l ajute pe tata cu farfuriile.

Uram că toți vorbeau despre mine ca și cum eram o fetiță și aveau dreptul să spună ce voiau despre viața mea.

În fundal, îi puteam auzi pe cei de la The Beatles cântând încet. Mi-am imaginat cum discul se învârtea și se tot învârtea...

– Nu-i da atenție fratelui tău. Ochii lui Axel luceau. Ce trebuie tu să faci e să te distrezi. Sigur, și să înveți. Dar, în restul timpului, ieși, întâlnește-te cu băieți, fă se... Își mușcă limba. Distrează-te cu ei și nu te limita și nu te lega de mâini și de picioare.

– Ce-i în neregulă să fii legat? întrebă Justin.

– Păi, e exact cum sună, ești legat.

Axel și Justin petrecură următoarele douăzeci de minute certându-se, în pofida încercărilor Georgiei de a îi împăca. M-am uitat la el sub lumina ghirlandelor, în acea noapte de vară: barba nerasă de peste zi pe maxilarul lui pătrat și părul, mai ciufulit ca de obicei, vârfurile lui aproape atingându-i urechile.

Când toată lumea plecă, m-am dus în camera mea, mi-am pus pijamaua, m-am întins în pat și m-am uitat la

plicul cu biletele la concert pe care mi-l dăduse Axel. Mi-am trecut degetele peste desen, mi l-am imaginat la biroul lui concepându-l, biroul cu toate vechiturile pe el...

– Pot să intru? întrebă mama din prag.

– Bineînțeles. Ești bine-venită.

Am lăsat plicul pe noptieră.

– Te-ai distrat? Mă acoperi la loc cu cearceaful colorat pe care îl dădeam întotdeauna pe jumătate la o parte în timpul nopții. Apoi se așeză pe marginea patului.

– Da, mulțumesc, mamă! A fost minunat.

– Am venit să-ți dau ceva...

– Dar deja mi-ai dat.

– Un alt fel de cadou, Leah. Un sfat. Îmi dădu la o parte o șuviță de păr de pe față. Acordă-i timp lui Axel, dragă.

– Ce vrei să spui?

– Știi tu. În viață, totul își are momentul lui, înțelegi asta, da?

– Mamă, nu știu ce...

– Leah, nu mă aștept să vorbim despre asta ca și cum aș fi una dintre prietenele tale. Îți dau doar un sfat, pentru că nu vreau să suferi. Te cunosc. Și știu ce simți. Semănăm mai mult decât îți dai seama, OK? Poate că ești conștientă de asta, dar Axel e... complicat. Și tu ești foarte nerăbdătoare. Nu e o combinație bună.

– E în regulă. N-o să se uite niciodată la mine în felul în care vreau eu.

– Nu-l învinovăți pentru asta, Leah. Ești încă mică... Mama avea cel mai drăguț și mai dulce zâmbet din lume. Mica mea prințesă... de fiecare dată când mă uit la tine, singurul lucru la care mă pot gândi e: „Cum să fie posibil să fi trecut 17 ani de când erai un adorabil ghemotoc de fetiță?“ Avea ochii umezi. Era atât de emotivă, de fragilă... Odihnește-te, dragă. Mâine putem face ceva împreună dacă ne trezim destul de devreme, bine?

Am încuviințat din cap, și ea se aplecă să mă sărute pe frunte înainte să stingă lumina.

Iulie

IARNA

CAPITOLUL 57

AXEL

Luni, Leah venise pe bicicletă acasă de la școală. Oliver plecase cu o zi mai târziu. În aceeași dimineață, venise aici să lase valiza surorii lui. Ne îmbrățișaserăm de rămas-bun. Nu voisem să mă gândesc la nimic atunci când îl bătusem pe spate. Nici la ea, nici la nimic din ce se întâmplase luna trecută.

– Pot să te ajut? M-am oferit să-i duc rucsacul pe verandă, dar Leah scutură din cap și intră. Am urmat-o în bucătărie. Nu mă saluta cu atâta entuziasm, că s-ar putea să cadă confetti din tavan.

– Scuze! Bună!

Luă una dintre supele instant lăsate de mama și începu să citească instrucțiunile, sprijinită de bufet. Purta unul dintre tricourile alea ce se leagă la ceafă și sunt atât de scurte, că-ți lasă buricul la vedere. Mi-am ferit privirea și mi-am dres glasul.

– Am făcut deja de mâncare.

– Mulțumesc, dar vreau supă.

– Nici măcar nu ți-am spus ce e.

– Da, dar asta vreau cel mai mult.

Ne-am sfredelit reciproc din priviri.

– Cum vrei. Am deschis frigiderul, mi-am luat mâncarea și am mers în living.

N-am mai vorbit.

Nici atunci, nici marți, nici miercuri.

La început, am încercat să încep o conversație în timp ce ne pierdeam în valuri, la răsărit. Înapoi acasă, lua un măr

din frigider, îl punea în rucsac și pleca cu bicicleta la școală.

Nu puteam să decid dacă să-i cer o explicație sau să renunț, pentru că, pentru prima dată după un car de ani, Leah părea întreagă, alertă. Nu prea știam ce însemna asta, dar în restul timpului era concentrată pe treburile ei. La începutul după-amiezii își făcea temele, câteodată lângă mine la birou, câteodată stând pe podeaua din living sau întinsă în pat. Apoi își omora timpul ascultând muzică sau pictând. Picta pentru ea, într-un blocnotes pe care-l ținea adesea sub braț, întotdeauna la îndemână, ca și cum se temea să-l lase undeva și să-l găsească cineva.

Asta mă dădea peste cap.

Mă scotea din minți că îmi refuza magia ei, sentimentele pe care le portretiza, secretele din mintea ei. Știam că n-aveam dreptul să mă simt iritat, dar nu puteam să-mi înțeleg resentimentele. În mod egoist, voiam ca lucrurile să fie ca mai înainte, dar nu puteau fi, pentru că ea se lepăda de piele în fiecare lună în fața ochilor mei, alegându-și propriul drum.

Când veni ziua de vineri, eram atât de frustrat, încât nici măcar nu mă puteam concentra la cartea pe care o citeam în vreme ce greierii cântau în noapte.

Leah ieși pe verandă. Avea o rochie simplă, albastră, ce îi expunea fiecare rotunjime a trupului, împreună cu niște sandale colorate ce se asortau cu cerceii. Se rujase și se fardase cu dermatograf negru. Nu cred că o mai văzusem vreodată așa, atât... de diferită, atât... de feminină. Sau nu îi observasem latura asta până atunci. Și afurisit să fie momentul în care am făcut-o, pentru că era ceva captivant acolo: acel mister, acele sentimente, acel caracter imprevizibil. Ea.

– Ies cu Blair, nu întârzii mult.

– Hei, așteaptă! M-am ridicat înainte să se poată întoarce. De ce nu mi-ai spus mai devreme? Nu ți-a trecut prin minte că aș putea să vreau să ies și eu puțin?

– Cine te oprește? răspunse ea.

– Credeam că o să fii aici.

– Dacă-mi amintesc bine, asta n-a părut să fie o problemă pentru tine săptămâna trecută.

– Leah. Am apucat-o de mână și m-am uitat în ochii ei. Nu mă pune la încercare. Trăiești sub acoperișul meu, așa că, înainte să faci ceva, îmi spui. Te ia cineva?

– Nu, merg pe jos.

– Ba nu, nu mergi.

– Am chef de o plimbare.

– Las-o baltă! Te duc eu cu mașina.

Am văzut cum își mușcă limba în vreme ce m-am dus să iau cheile. Nu-mi păsa dacă o ofensa că o tratam ca pe un copil, pentru că, la urma urmei, asta era. Avea 19 ani, la naiba! Mi-am repetat asta cât de des am putut, dar nu știu dacă era un fel de reproș la adresa ei sau un memento pentru mine.

Nici unul din noi n-a scos o vorbă pe drumul spre Byron Bay. Am condus spre o casă mare cu două etaje de lângă plajă. Am oprit în fața ei. Dinăuntru se auzea muzică, și, nu știu de ce, am simțit dorința să apăs accelerația și s-o duc departe de aici, undeva unde să putem fi singuri. Să petrecem acea seară undeva, mergând pe nisip sau stând pe verandă, ascultând muzică, vorbind, dansând, pictând sau împărtășind clipa în tăcere.

Am strâns de volan.

– La ce oră să vin să te iau?

– Nu-i nevoie să vii, mulțumesc!

Am blocat ușa înainte ca Leah s-o poată deschide. Ea se întoarse spre mine încruntată și cu buzele strânse într-o linie fermă. O privire sfidătoare...

– Nu-mi pasă dacă stai aici până-n zori. E în regulă, distrează-te pe cinste! Dar spune-mi o afurisită de oră. Și o să fiu aici la ora aia, așteptând la ușă. Și ai face bine să fii și tu. Am fost clar?

– Nu poate să mă aducă un prieten...

– Nu, doar dacă nu cumva vrei să intru, să îi cunosc pe toți și să le spun cât de ofticat o să fiu dacă vreunuia îi trece prin cap să bea și apoi să vrea să plece cu tine în mașină. Și, crede-mă, nu vrea nimeni să mă vadă ofticat.

În orice caz, bănuiesc că nu-ți surâde ideea de a mă prezenta ca dădaca ta personală, așa că hai să simplificăm lucrurile, Leah.

– 3.00, spuse ea.

– S-a făcut. O să fiu aici. Distrează-te!

Nu știu dacă mă auzi înainte să trântească ușa.

M-am oprit pe malul mării înainte să conduc mai departe. Aș fi putut merge acasă, dar mi-am lăsat sandalele în mașină și am mers pe jos pe o potecă, spre plajă. Am auzit în apropiere vuietul valurilor. M-am întins pe nisip cu mâinile la ceafă și am privit stelele împrăștiate pe cer.

Și m-am gândit la ea. La mine. La tot.

CAPITOLUL 58

LEAH

În casă erau mulți oameni, și muzica se auzea în fundal. Vocile venind din living m-au șocat puțin. M-am oprit la ușă, încercând să mă hotărăsc dacă să intru. Îi știam pe unii dintre invitați de la școală, din anul pe care-l pierdusem și pe care îl repetam acum.

Am simțit dorința de a mă întoarce și a alerga după mașina lui Axel. Mi se uscase gura. Îi spusesem lui Blair că aveam să vin la petrecere pentru că o parte din mine voia să fiu din nou normală, să fac lucrurile pe care obișnuiam să le fac, să arăt că eram aceeași fată ca întotdeauna. Dar inima îmi bătea de să-mi spargă pieptul...

– Leah? Ai ajuns! Blair mi-a spus că vii. Kevin Jax zâmbea la mine din cealaltă parte a cadrului ușii.

– Hei.

Aveam un nod în gât.

– Haide să-ți dau ceva de băut.

– Nu. Mai bine nu.

Tremuram.

– Nici măcar un suc? Ceva fără alcool?

– Da, asta merge, am spus.

Anxietatea mea era ca o insectă scăpată de sub control ce trăia în mine. Puteau trece săptămâni fără să apară. După spusele psihologului la care mă dusese fratele meu cu un an în urmă, asta era ceva obișnuit, multă lume avea atacuri scurte de anxietate în viața de zi cu zi, chiar și cei care nu suferiseră vreo traumă. Anxietatea putea sta acolo, dormitând într-un colț, și se trezea fără de veste, își întindea brațele și picioarele și făcea ca până și rostitul a

ceva coerent să se transforme într-o sarcină insurmontabilă.

L-am urmat pe Kevin în bucătăria plină de sticle pe jumătate goale și de pahare de plastic. Ăsta era băiatul care mă sărutase prima oară și cu care îmi pierdusem virginitatea doi ani mai târziu. Și totuși, nu simțeam nimic. Nici măcar un ușor freamăt în stomac. Am luat o înghițitură din sucul pe care mi-l dăduse.

– Mulțumesc! Blair a venit?

– Da, e în living. Că veni vorba despre... Voiam să discut cu tine despre ceva. Voiam să fiu sigur că nu-i o problemă pentru tine dacă noi doi suntem împreună. Știu că ai trecut prin momente grele și nu vreau să mai adaug și eu...

Mi-am înfrânt dorința de a-l îmbrățișa.

Kevin, cu zâmbetul lui sincer și buna dispoziție. Kevin, atât de loial, atât de gata să se pună în locul altcuiva. Îmi aduc aminte cât de cinstit fusese când îi mărturisisem că eram îndrăgostită de altcineva și că nu voiam să-l fac să sufere. El încuviințase din cap, înțelesese și, după câteva săptămâni încordate în care își venise în fire, reapăruse în viața mea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, același bun prieten ca întotdeauna.

– Chiar sunt bucuroasă că voi sunteți împreună.

Am dat drumul răsuflării pe care mi-o ținusem.

– Mulțumesc, Leah!

– Vrei să mergem în living?

Erau câțiva în picioare, dar majoritatea erau așezați pe cele două canapele lungi. Blair se ridică și alergă spre mine. Ne-am îmbrățișat. Apoi îmi prezentă câțiva tipi pe care nu-i cunoșteam și făcu loc să stau jos. Agitată, i-am dat să bea din paharul meu.

– Nu ne-am văzut de mult, spuse Sam.

– Da, am fost... Nu ies prea mult.

– Nu trebuie să te explici.

Maya îi dădu un ghiont cu cotul lui Sam.

Mi-am aranjat o șuviță de păr după ureche și am reușit să spun:

– Nu vă faceți probleme. E normal.

Blair mă strânse de mână. Asta mă calmă.

Nimeni nu îmi mai dădu atenție, așa că m-am relaxat și am încercat să mă bucur de acea seară, de conversațiile banale și de acel sentiment de a nu mă gândi la nimic profund sau important, doar să stau în compania prietenilor. Mi-am terminat sucul, bând cu sorbituri mici, și, când niște tipi au început să joace un joc de băut, ceva de genul Adevăr sau Provocare, unde trebuia sau să răspunzi la o întrebare, sau să bei un shot și să-ți dai jos ceva de pe tine, nu m-am băgat, ci am rămas lângă Blair.

– Ești sigură că nu vrei să joci, Leah?

Am scuturat din cap, și Sam ridică din umeri.

– Bine. O să începem. Maya, ai făcut vreodată sex în trei?

Ea roși.

– Bea și dezbracă-te!

Blair mă întrebă dacă voiam să ies să iau o gură de aer proaspăt. Am spus da și am ieșit pe verandă. Noaptea era plăcut de răcoroasă.

– Mă bucur că ai decis să vii. Cum ți se pare?

– Bine. E totul... așa cum era înainte.

– Măcar unele lucruri. Cum e cu Axel?

– Nu prea bine, sincer.

– Vrei să vorbim despre asta?

Am rupt o frunză de pe o viță târâtoare de pe perete și am început s-o sfâșii în bucăți mici, pe care le luă vântul. Am sfârșit prin a-i spune tot ce se întâmplase cu două săptămâni în urmă. Am vorbit cu ea despre sărut, despre seara următoare, despre reuniunea de la familia Nguyen și despre cât de dificilă fusese săptămâna fără să ne vorbim. Și despre faptul că situația mă făcuse să sufăr, dar... Axel mă dezamăgise. Nu eram supărată, ci dezamăgită. Asta era mai rău.

– Atunci, ce crezi că o să faci? Blair mă frecă pe braț. M-am uitat la ea, la felul în care mâna ei se mișca și mă consola.

– Nu știu. Niciodată nu știu atunci când e vorba despre el.

– Știi ceva? Asta îmi amintește de zilele de altădată. Vorbitul despre Axel.

– Doamne, cred că sunt insuportabilă.

Am râs.

Blair făcu la fel, și am hohotit multă vreme fără vreun motiv anume, până când începu să mă doară stomacul.

– E... e uimitor, am spus încercând să-mi recapăt calmul. Mi-am petrecut jumătate din viață ancorată în același loc. El, mereu el. Doar dacă aș ști cum să-l evit și să nu simt... să nu simt totul când e vorba despre Axel. Am devenit serioasă. Ce crezi?

– Din nefericire, cred că, deși au trecut ani de când te-ai îndrăgostit de el, pentru Axel a fost diferit. Există două percepții diferite ale aceleiași povești, Leah. Poate că, până acum câteva luni, el nici măcar nu s-ar fi gândit să te privească în felul ăla, și tu cam forțezi nota.

– Știu. Dar cel puțin m-am ales cu ceva.

N-aveam nevoie să spun cu glas tare că voiam să continui. În momentul ăla, știam pe ce cale să o apuc. Înțelesese cât de greu avea să fie și că sentimentele nu înseamnă doar ceva de bine, pot fi și ceva de rău, suferință, dar, cu toate astea, aveam de gând să încerc.

– Spune-mi despre întâlnirile alea cu Kevin.

Ochii lui Blair sclipiră.

– Cele mai grozave. Îți aduci aminte când credeam că nimeni nu-i mai bun decât Frank? Trebuie să recunosc, nivelul n-a fost atât de ridicat de când am spus că-l scot în oraș și el a comandat jumătate din meniu, dar, totuși, cu Kevin totul... totul a fost perfect. Nu știu cum de nu l-am remarcat niciodată. De ce suntem atât de orbi câteodată?

– Cred că adesea chiar nu știm cum să ne uităm.

– Și e ciudat, pentru că ratezi cele mai evidente lucruri, chestiile care-s chiar sub nasul tău în fiecare zi. Sper ca totul să meargă bine cu Kevin, câteodată mă sperii...

– De ce? am întrebat.

– Pentru că m-ar putea face să sufăr.

Am încuviințat din cap, cu un nod în gât. Era ceva instinctiv, evitarea durerii.

– Totul o să fie grozav, o să vezi. Apropo, cât e ceasul?

– Trei și un sfert.

– Rahat!

– Ce-i?

N-am răspuns înainte să merg înăuntru și să cobor treptele două câte două. Așa cum mă temusem, Axel era acolo, în mijlocul sufrageriei, cu brațele încrucișate, așteptându-mă.

– Ce faci aici, înăuntru? am șuierat eu furioasă, dar el nu mușcă momeala.

– Trebuie să răspund? Se întoarse spre prietena mea. Bună, Blair! Mă bucur să te văd!

– La fel și eu.

– Te sun mâine. I-am făcu semn cu mâna de bun-rămas. Apoi i-am salutat pe toți ceilalți și l-am urmat pe Axel la mașină, mergând repede. Nu am deschis gura decât când ne depărtaserăm. Încerci să mă faci de râs?

– Nu-i vina mea dacă simți așa.

– Ar fi fost frumos dacă n-ai fi intrat așa cum ai făcut-o.

– Există un fel corect de a intra?

– Da, unul care nu spune că te porți ca fratele meu mai mare.

Axel opri la un stop.

– Mă bucur că începi să înțelegi, Leah.

Și aș fi înțeles dacă fața lui n-ar fi spus cu totul altceva.

Știam că aștepta un răspuns, dar mai știam și că nimic nu-l deranja mai mult pe Axel decât tăcerea, așa că mi-am mușcat limba și m-am uitat pe fereastră la casele pe care le lăsam în urmă. L-am auzit pufnind de câteva ori, dar n-am dat atenție.

Când am ajuns acasă, m-am dus în camera mea.

CAPITOLUL 59

AXEL

Sunt unele lucruri în viață la care te aștepți și altele care te iau prin surprindere. Habar n-aveam că acea sâmbătă urma să fie cea în care aveam să fiu blestemat să rostesc cuvinte... cuvinte pe care nu le puteam șterge.

M-am sculat devreme, ca de obicei.

N-am abordat-o pe Leah înainte să plec la plajă. Bănuiesc că mă săturasem de refuzul ei și de strâmbăturile, tăcerile, complicațiile ei. Voiam să revin la viața aia simplă pe care mă străduisem atât de mult s-o transform în realitate.

Ore mai târziu, am văzut-o mâncând unul dintre pachețelele alea de supă.

Am petrecut toată ziua evitându-ne reciproc. Dar nu mi-o puteam scoate din cap, nu puteam...

Era aproape noapte când am decis că venise momentul să rezolv problema asta, pentru că scăpase de sub control. Când ieși pe verandă, m-am ridicat de la birou, lăsând o comandă pe jumătate terminată, și am urmat-o.

– Ai de gând să stai supărată pentru totdeauna? Sper că îți dai seama că n-ai nici un motiv și că te porți ca o afurisită de fetiță.

Asta o scoase din sărite. Leah se încordă.

– La naiba, nu înțelegi absolut nimic!

– Serios? Surprinde-mă, atunci!

– Crezi că sunt supărată pentru că am crezut că sărutul ăla a însemnat ceva, dar în seara următoare ți-ai tras-o cu o altă tipă, așa-i? Însă nu-i asta, Axel. Nu e asta.

Am încercat să procesez, s-o înțeleg... dar nu puteam. Leah își păstra fiecare gând sub cheie. Sau mă blocasem la suprafață și nu puteam să văd mai departe.

– Păi, atunci, despre ce dracu' e vorba?

Ea se sprijini cu o mână de balustradă.

– Uite despre ce-i vorba, ești un laș, Axel. Și asta mă oftică. Mă oftică și mă dezamăgește. Își ridică privirea. Eu... eu am fost întotdeauna îndrăgostită de tine. Și e o prostie că ne purtăm amândoi ca și cum n-am ști.

– Leah, rahat, nu spune asta...

– Dar m-am îndrăgostit de un tip pe care credeam că-l cunosc. Un tip curajos, sincer, chiar dacă asta înseamnă să fie dureros de direct. Un tip care n-avea niciodată vreo reținere. M-a fascinat totul la tine, cum trăiești clipa... Își linse buzele uscate, și m-am uitat la ele. N-o să spun că n-am suferit din cauză că te-ai culcat cu altcineva, dar pot suporta asta. Am suportat și înainte. Ce mă oftică e faptul că te-ai purtat ca un laș, pentru că sărutul ăla a însemnat ceva, dar tu ai crezut că poți înăbuși problema în față. Asta e ce nu-ți pot ierta.

Am rămas încremenit locului în vreme ce ea intră în casă.

La dracu'! Aveam pielea de găină. O parte din mine voia să se întoarcă în timp și să nu pună afurisita aia de întrebare, pentru că să las ferestrele închise mai că era mai bine decât s-o las pe ea să mă dezgolească așa, atât de visceral, atât de agresiv.

Am coborât treptele verandei, dând bir cu fugiții.

Am plecat spre plajă, departe de casa aia ce se transforma într-un loc aproape mai mult al ei, mai mult al nostru, decât al meu. Cu fiecare lună ce trecea, apăsau tot mai multe greutăți. Nu știu cât de mult am mers. Blocat emoțional. Furios. Repetându-i cuvintele iar și iar: „Eu am fost întotdeauna îndrăgostită de tine. Ești un laș". Abordarea asta mă lovise direct în suflet. Pentru că Leah avea dreptate. Crezusem întotdeauna că trebuie să înfrunți realitatea. Dar, cu ea, nu puteam.

Se făcuse noapte când m-am întors.

Leah stătea întoarsă cu spatele în fața cuptorului cu microunde, ascultând muzică. M-am îndreptat spre ea și, când m-am aflat chiar în spatele ei, am luat-o de mijloc și am tras-o spre mine. Ea tresări. I-am scos căștile și m-am aplecat, atingându-i lobul urechii. Am simțit că tremură și înghite. Eram încordat. Foarte încordat. I-am mirosit aroma duce a pielii.

– Nu te mișca! Am ținut-o în brațe. Ai dreptate. A însemnat ceva. A însemnat că am avut erecție și a trebuit să mă înfrânez să-ți rup hainele de pe tine atunci și acolo. A însemnat că a trebuit să fac un duș rece și să stau toată noaptea fără să dorm. A însemnat că n-am știut că un sărut poate fi așa, și, de atunci, nu mă pot opri să mă uit la gura ta. Dar, Leah, nu se poate întâmpla. Nu se poate întâmpla niciodată, înțelegi, scumpo? Nu pot suporta să stau aici, cu tine așa departe, în felul ăsta. Te rog, nu îngreuna situația!

I-am dat drumul. Pentru că fie procedam astfel, fie ignoram tot ce spusesem și mă aruncam pe ea s-o sărut peste tot... Am tras adânc aer în piept și am plecat, închizând ușa camerei mele. M-am trântit pe pat, cu inima în gât. Ce făcusem? Eram ca ea. Sărisem fără să mă gândesc. Fără să mă uit mai întâi să văd dacă la fund erau stânci ascuțite sau apă.

Asta e. În viață sunt lucruri la care te aștepți și altele care te iau prin surprindere, și acele vorbe pe care tocmai i le spusesem la ureche... Acele vorbe aveau să fie pierzania mea.

O oră mai târziu, îmi bătu la ușă. I-am spus să intre, și ea deschise încet ușa. Ochii ni s-au întâlnit pentru câteva secunde, și fu ca o descărcare electrică ce lovi camera. Ceva nou. Ceva pulsând.

– Veneam... Am făcut *tacos*. Mă gândeam că am putea mânca împreună.

Am zâmbit și m-am ridicat.

M-am uitat la ea de sus și am murmurat un ușor *mulțumesc*, trecând pe lângă ea spre bucătăria ce mirosea a

condimente și a legume la grătar. Am pus mâncarea pe farfurii, am deschis pick-upul și am urmat-o pe verandă.

Și astfel, eu și Leah am redevenit prieteni.

CAPITOLUL 60

LEAH

Într-o zi m-am gândit că, de vreme ce tubul roșu era deschis, ar trebui să încep să-l folosesc înainte să se usuce. Așa că am luat vopseaua Alizarin Crimson. Era o culoare intensă, purpurie, o nuanță închisă precum ceara de sigilii a scrisorilor.

Am pus puțină vopsea pe paletă și m-am uitat cu coada ochiului la celelalte culori, toate neatinse, toate drăguțe, cu mii de combinații posibile...

Am luat o pensulă moale și, când am atins suprafața cu vârful ei, mi-am dat drumul, fără să mă gândesc la ceva. Două siluete neclare pe fundal de umbre. Două fețe respirând același aer. Două perechi de buze roșii aproape atingându-se, dar doar atât. Și un aproape sărut, înghețat în timp.

CAPITOLUL 61

AXEL

În acea după-masă a trebuit să plec într-un oraș învecinat, să discut cu câțiva clienți. Când am ajuns acasă, Leah își aduna picturile. Se uită la mine din celălalt capăt al livingului și luă piesa la care lucra.

Mi-am lăsat caietele pe birou.

– Hei, ce faci? Pot să văd?

Ea mă opri locului cu vorbele rostite.

– Nu. Asta... Nu. E a mea, spuse ea.

Afurisita. Știa că sunt curios din fire și nu pot suporta să nu știu totul. Am rămas locului, fascinat, uitându-mă la fața ei. Avea o pată de vopsea pe obrazul drept, și abia m-am abținut să nu i-o șterg cu degetele. M-am dus la bucătărie, spunându-i că o să pregătesc cina.

Trecuse o săptămână de când făcuserăm pace.

Leah nu mai adusese vorba despre sărut, dar asta nu mă făcea să mă gândesc mai puțin la el. Era complicat, pentru că ea devenea din ce în ce mai drăguță, mai completă, mai ea însăși. Ori înnebuneam eu, ori ea purta bluze și rochii tot mai scurte în fiecare zi. Mă scotea din minți. În plus, nu eram obișnuit să am rezerve, să mă abțin. Am trecut prin viață făcând ce-mi plăcea fără a mă gândi prea mult. Să pun frână era frustrant.

Necesar, dar frustrant.

M-am relaxat pregătind cina, dar nu-mi puteam scoate din minte ce anume pictase în lipsa mea. Îmi plăcea să știu că simțea nevoia să se exprime. Invidiam asta. Avea atât de mult de arătat lumii, și eu – atât de puțin. Emoțiile ei

debordau, iar mie mi-a fost greu chiar și să mi le găsesc, ca mai apoi să le țin ascunse.

– Ce gătești? întrebă ea.

– Tofu la grătar cu sos de roșii.

– Cred că se putea și mai rău, glumi ea.

Scoase farfuriile, și eu am pus mâncarea înainte să ieșim pe verandă. Ea spuse că era bună, și n-am mai vorbit mare lucru în vreme ce mâncam. Apoi am făcut ceai, am pus muzică și m-am întins în hamac, cu o carte în mână.

După o vreme, Leah rupse tăcerea.

– Ce citești? întrebă ea.

– Un eseu. Despre moarte.

Am înăbușit impulsul de a mă ridica să îngenunchez lângă ea și s-o îmbrățișez. Asta aș fi făcut în timpul primelor două sau trei luni. Acum, ideea părea atât de depărtată, aproape imposibilă.

– De ce citești așa ceva?

– De ce nu?

– Nu e ceva despre care oamenilor le place să vorbească...

– Nu crezi că e o greșeală?

Mă gândisem la asta luni în șir...

– Nu știu.

Am pus cartea jos.

– Citesc despre ce se crede despre moarte în alte culturi. Și mă întreb dacă felul în care înfruntăm ține de cum suntem crescuți sau e ceva instinctiv, înnăscut. Știi ce vreau să spun? Leah scutură din cap. Vorbesc despre felurile diferite în care oamenii canalizează și simt același lucru. Cum ar fi aborigenii, care pun trupurile morților pe o platformă, le acoperă cu frunze și ramuri și le lasă acolo. Când au niște sărbători importante, freacă lichidul din cadavru pe ei sau pictează oasele în roșu și le folosesc pentru a-și aminti veșnic de oamenii pe care-i iubesc. În Madagascar, malgașii scot trupurile din gropi la fiecare șapte ani, le înfășoară în pânză și dansează cu ele. Apoi petrec o vreme vorbind cu ele sau atingându-le, înainte să le îngroape pentru alți șapte ani.

– Doamne, Axel, e greţos, zise Leah şi strâmbă din nas.

– Aici am întrebări. De ce ceva ce nouă ni se pare oribil îi consolează pe alţi oameni şi îi face să se simtă mai bine? Nu ştiu, imaginează-ţi că de când suntem mici cineva ne învaţă că pierderea nu e tristă, e doar un rămas-bun, ceva natural, despre care trebuie să vorbim.

– Moartea e naturală, încuviinţă ea.

– Dar n-o vedem aşa. N-o acceptăm.

Buza de jos a lui Leah tremură.

– Pentru că doare. Şi e înfricoşătoare.

– Ştiu, dar e întotdeauna mai rău să ignori ceva şi să pretinzi că nu există. În special când e ceva pe care cu toţii o să-l trăim, nu-i aşa? M-am ridicat şi m-am aşezat lângă ea. I-am ridicat bărbia cu degetele. Eşti conştientă că eu o să mor?

– Nu spune asta, Axel!

– Ce? E cea mai evidentă realitate.

– Nici măcar nu mă pot gândi la asta.

Am deschis gura, gata să întind coarda, dar, când i-am văzut faţa, m-am oprit. M-am pierdut în ochii ei înspăimântaţi şi nu m-am putut abţine să nu mă aplec şi să-i sărut fruntea. Apoi m-am retras repede. M-am dus înapoi la hamac şi mi-am deschis din nou cartea. Am rămas acolo citind până târziu, după ce Leah îmi urase noapte bună, gândindu-mă, gândindu-mă la tot...

Era atât de ciudat, atât de ilogic că ani întregi ni se predaseră matematică, literatură, biologie, dar nu fuseserăm învăţaţi cum să facem faţă la ceva atât de inevitabil precum moartea...

CAPITOLUL 62

LEAH

Luasem o decizie, alesesem o cale.

Să mă întorc. Să mă găsesc. Să mă adun.

Era o vineri după-masă când am deschis dulapul din bucătărie și am căutat prin pungi până când am găsit o acadea în formă de inimă. Fuseseră slăbiciunea mea ani la rând. Tata le cumpăra întotdeauna pentru mine. Am scos ambalajul și m-am uitat la ea încet, concentrându-mă asupra culorii intense. Mi-am băgat-o în gură și am savurat gustul de căpșune. Am închis ochii. Apoi l-am văzut pe tata, întotdeauna zâmbitor și binedispus.

Amintirile sunt în felul ăsta. Scântei. Vin când te aștepți cel mai puțin. *Șșșșt!* Senzația ușor aspră pe obraz, atât de asemănătoare cu puloverul ăla din lână groasă pe care bunica l-a tricotat pentru tine, cu o imagine de Crăciun în centru. *Șșșșt!* Cuvântul folosit de tata pentru tine și numai pentru tine, pentru nimeni altcineva, acel „Scumpete, dă-mi un pupic de noapte bună". *Șșșșt!* Mirosul de emolient, mirosul dulce al trandafirilor, senzația pe care o ai când apropii hainele curate de obraz și miroși încet. *Șșșș!* Sunetul răgușit al râsului cunoscut. *Șșșșt!* O întreagă viață în imagini, texturi, mirosuri și gusturi îți trece prin fața ochilor într-o secundă.

CAPITOLUL 63

LEAH

Mi-am pregătit valiza sâmbătă după-amiază, s-o am gata când venea Oliver să mă ia a doua zi. Când am terminat, m-am îmbrăcat cu hainele pe care le lăsasem afară. O rochie de culoarea piersicii și sandale fără toc cu barete maro. Am luat o poșetă asortată și am ieșit. Axel era în living. Avea jeanși și o cămașă ridicolă ce ar fi arătat groaznic pe orice alt tip, dar pe el îl făcea să iasă și mai mult în evidență.

Mă măsură cu privirea, și m-am înfiorat.

– Văd că ești gata. Hai să mergem!

Axel spusese că ar trebui să ieșim la cină și la plimbare de data asta. Abia mă stăpânisem să nu sar în sus de bucurie și să mă arunc în brațele lui, dar reușisem să mă înfrânez. Pentru că mă rugase. De fapt, mă implorase. Nu-mi puteam scoate din cap cum îmi șoptise că nu se putea, și eu voiam să-i strig că nu era adevărat, dar nu suportam gândul de a fi din nou supărați și distanți. Acceptasem că recunoscuse că era ceva, chiar dacă asta făcea lucrurile mai dificile.

Am mers într-un oraș învecinat, la douăzeci de minute distanță cu mașina, și am mâncat într-un restaurant care-i plăcea lui Axel și care servea preparate vegetariene de tot felul. Am comandat câteva aperitive și apoi alte câteva mâncăruri pe care să le împărțim. Se uita la mine mestecând.

Arăta atât de bine în lumina portocalie.

Și eu eram atât de al naibii de dependentă de el...

– Mă gândeam că într-o zi am putea merge la Brisbane.

– Pentru ce?

Am sorbit din apă.

– Nu știu, doar să ne plimbăm, să vedem niște locuri, să vedem universitatea, poate.

Am pus paharul jos, și ne învălui tăcerea.

– Nici măcar nu știu dacă vreau să merg.

– De ce? Ia spune!

– Eu... Am sentimentul că încep să respir din nou. Și sunt îngrozită să nu mă înec, să fiu acolo singură și să trebuiască să cunosc alți oameni. Nu știu dacă pot. În urmă cu un an, era visul vieții mele, dar acum... Mi-e frică.

– Dar frica nu-i un sentiment rău, Leah.

– Azi nu vreau să vorbesc despre asta.

Axel se rezemă de spătarul scaunului.

– În regulă. Ce vrei să facem?

– Doar să fim normali pentru o seară. Fără să ne gândim la viitor. Nu vreau să vorbim nici despre moarte ori sentimente sau despre orice legat de pictură.

El înclină capul într-o parte fără a-și lua ochii de la mine.

– Doar să fim aici în clipa asta. Nu așa mi-ai spus cu mult timp în urmă?

– Da. Hai să ne distrăm!

Am lăsat niște bani pe masă și am ieșit. Am mers pe străzi slab luminate spre o zonă lângă țărm unde erau cele mai multe cocktail-baruri. Am ales unul cu mese joase și perne colorate. Am comandat o *piña colada* și Axel un pahar de rom.

– Am venit aici de câteva ori cu Oliver.

– Îmi place aici. Am zâmbit. Îmi place asta.

Axel nu-și luă ochii de la mine până când sosi chelnerul și ne servi băuturile. Am luat-o pe a mea și m-am relaxat, vorbind cu el, uitându-mă la el, dorind să fiu mai aproape, să-l am, să-i iau un alt moment din...

În fundal se auzea *Lost Stars*[5].

– Pot să te întreb ceva? am spus.

– Știindu-te, ar trebui să fiu prudent și să spun că depinde.

– Nu-i ceva chiar personal.

– Bine. Dă-i drumul!

– Ce făceai când stăteai singur?

– Înainte? Ridică din umeri. La fel ca acum. Doar că fără tine.

Ceva din tonul cu care rosti ultimele cuvinte mă făcu să mă înfior. Am pus paiul în gură și am sorbit din băutură. Am încercat să nu roșesc.

– Era mai bine?

– Nu.

Părea sigur.

– O să-ți fie dor de mine când o să plec?

– Leah...

Părea iritat.

– Haide. Fii sincer!

Axel expiră.

– Îmi e dor de tine chiar și în săptămânile când nu ești aici.

Inima îmi bătu mai tare. Am mai băut. N-ar fi trebuit... dar cuvintele îmi ieșiră din gură:

– Axel, de ce nu este posibil?

El mă înțelese fără a fi nevoie să mai spun ceva.

– Știi. Așa stau lucrurile.

– Dacă n-ar sta așa?

– Unde vrei să ajungi, Leah?

– Nu am habar. Să știu cum ar fi totul într-o realitate paralelă. Dacă nimic nu ne-ar sta în cale și am fi doi străini care abia au dat unul peste celălalt, aici, în barul ăsta, m-ai observa?

Axel încuviință încet din cap. Privirea lui intensă îmi spunea că acolo era dorință – și mai mult.

– Ce-ai face?

Axel se foi, agitat, discret.

– Câteodată, e mai bine să lași lucrurile în pace.

– Tare aș vrea să știu. Trebuie să știu, am șoptit.

Se rezemă de spătar și își lăsa garda jos. Zidul se făcu pulbere la picioarele lui, și cuvintele ieșiră din norul de praf ce ne cuprinsese.

– Aș vorbi cu tine. Te-aș întreba cum te cheamă.

– Asta-i tot?

Aveam buzele umede.

– După aia, am dansa, și eu te-aș săruta încet.

– Pare romantic, am recunoscut nesigură.

Un mușchi se încordă în maxilarul lui, iar el își sprijini antebrațele de masă între noi și veni aproape de mine.

– Apoi, fără să observe cineva, te-aș lipi de un perete, mi-aș băga mâinile sub rochia asta cu care ești îmbrăcată și mi-aș afunda degetele în tine.

– Axel.

Îmi stătu inima în loc.

– Și te-aș face să-mi spui numele în vreme ce te aduc la extaz.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu ieși nimic. Am rămas acolo în tăcere, amândoi respirând greu, fără a băga de seamă muzica sau oamenii din jur. Axel oftă și își frecă fața cu mâinile.

– Ar trebui să plecăm, spuse el.

– Deja? E devreme și...

– Leah, te rog.

– Bine.

---

[5] Cântec interpretat de Adam Levine, solistul formației Maroon 5, pentru comedia romantică *Begin Again*

CAPITOLUL 64

AXEL

Oliver își luă paharul de bere și zâmbi relaxat. Stăteam pe treptele verandei, și briza mării biciuia tufișurile din jur.

– Deci se întâmplă chestii cu Bega.

– Așa se pare. Îmi place. Îmi place prea mult.

– Văd asta...

Am luat o înghițitură de bere.

– Nu mi-am imaginat să simt vreodată așa...

– N-aș fi crezut vreodată că sunt martor la asta.

Am râs.

Oliver își trecu mâna prin păr.

– Nu știu, la început, doar mi-a plăcut, dar lucrurile s-au complicat. E... diferită. Știu că tu crezi că vorbesc aiurea, dar e adevărat, Axel. Crezi că n-o să se întâmple niciodată, și, după aia, într-o zi, apare o făptură pe care nu ți-o poți scoate din minte.

– Trebuie să trag un fum.

M-am dus în bucătărie după țigări. Când m-am întors, devenise stânjenit, ca atunci când ai o pietricică în pantof și nu te doare, dar nu poți să n-o bagi în seamă. Mi-am aprins țigara.

– Cum stau lucrurile pe aici?

Oliver mă bătu pe spate, și am tușit, dând afară un nor de fum.

– Bine. Ca întotdeauna, cred.

– N-aș zice asta. Leah s-a schimbat. Mult. În ultimele două luni, pare a fi fata pe care o știam.

Mi-am înghițit cuvintele ce-mi ardeau gâtul, pentru că, din punctul meu de vedere, nu mai era deloc fata de

dinainte. Erau lucruri care nu se schimbau niciodată, dar multe erau și noi. Leah care locuia cu mine era mai complexă, mai interesantă și, din nefericire pentru mine, mult mai femeie. Avea și latura reținută, distantă, cea care picta în negru și alb și petrecea ore întregi închisă în camera ei cu căștile sau cu o bucată de cărbune între degete. Dar mai era și cealaltă: cea imprevizibilă, care mă luase prin surprindere și îmi dăduse viața peste cap, dezbrăcându-se la pielea goală în mijlocul livingului într-o noapte oarecare. Îmi plăceau amândouă, la naiba, într-un fel ciudat cu care nu prea mă descurcam.

– Da, puțin câte puțin. Am sorbit cu sete. Hei, când ți s-a dat postul, n-ai spus că poate vei reuși să-ți scurtezi timpul acolo?

– Mă gândeam la asta, să grăbesc lucrurile...

– Încă poți?

– De ce, îți face Leah probleme?

– Nu, nu-i asta. M-am frecat pe față. Las-o baltă!

– Haide! Spune tot!

Oliver aștepta nerăbdător un răspuns. Îmi puteam simți inima cum bate mai repede. Ne petrecuserăm toată viața împreună. Până în urmă cu câțiva ani, nu știusem cum să fac ceva fără el. Era singurul prieten adevărat pe care-l avusesem vreodată, aproape un frate. Și mă purtam ca un nemernic.

– Ziceam și eu așa, din cauza datelor. Ideea e că o să trebuiască să se ducă la facultate, corect? Așa că, în funcție de data când va începe, va trebui să ne uităm de cămin. Și asta m-a făcut să mă gândesc că poate aș putea s-o iau într-o zi până la Brisbane, să-i arăt campusul... Poate că asta o s-o motiveze. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

– La naiba, mi se pare o idee strălucită.

– Mă gândeam la sfârșitul lunii viitoare.

– Crezi că o să iasă bine?

– La ce te referi?

– Că asta a meritat. Chestia cu Sydney. Că Leah o să meargă la facultate și n-o să renunțe la toate planurile pe care le avea înainte... înainte să se întâmple.

– Accidentul, am spus eu.

– Da, știi ce vreau să zic.

– De ce n-o faci pur și simplu?

– Ce?

Oliver se încruntă.

– Nu te mai învârti în jurul cozii. Tu vorbești cu Leah despre părinții tăi?

– Nu. Luă una dintre țigările mele. Nu prea mi se pare cel mai bun lucru acum. A trecut prin clipe cu adevărat grele, Axel, n-a putut face față, a fost dificil...

– Dacă n-o să se confrunte niciodată cu asta, n-o să depășească niciodată problema.

Oliver scutură din cap, puțin furios.

– Ce dracu' vrei să fac? Am petrecut trei săptămâni pe lună la sute de kilometri de aici, și acum e mai bine, și ultimul lucru pe care vreau să-l fac e s-o bag din nou în rahat. Cu luni în urmă, nici măcar nu putea suporta să fie lângă ceva ce să-i amintească de ei. Prin urmare, nu, n-am chef să îi menționez pe părinții noștri, nu vreau s-o fac să se simtă prost sau să-i accentuez suferința.

– Dar, Oliver...

– N-ai fost în mașină.

– Nici tu.

– Exact. Asta-i diferența. Ea a fost.

Se ridică, și l-am urmat pe verandă. Nu eram obișnuit să mă cert cu el. Cel puțin, nu despre ceva serios. Odată, prin facultate, ne îmbătaserăm și ajunsesem să ne batem, sfârșind amândoi cu nasul sângerând. A doua zi dimineață, nici măcar nu ne mai aminteam de ce. Cred că era ceva legat de o fată sau de unul dintre suporturile de pahare de la locul unde petrecuserăm. Oricum, nu era important, altminteri ne-am fi dat seama.

– Stai, Oliver!

L-am apucat de umăr.

– Scuze, doar că, nu știu...

– Care-i treaba?

– Totul e atât de diferit... Își trecu mâna prin păr. Nu doar Leah. Și viața mea. Nici măcar nu știu ce o să fac

atunci când îmi termin treaba la Sydney și mă întorc aici...

– Ce încerci să-mi spui?

Își mușcă buza.

– Că Bega e acolo. Și, dacă totul merge așa cum trebuie, Leah va locui în Brisbane. Nu știu dacă are sens să mă întorc în Byron Bay ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Nu știu dacă pot fi aceeași persoană care eram...

Am vrut să-i spun: „Noi suntem familia ta", dar cuvintele mi se împotmoliră în gât. Înțelegeam sentimentul ăla că poate locul tău nu-i nicăieri. Înainte să pot spune ceva, Oliver pocni din limbă, mă îmbrățișă repede și își luă rămas-bun după ce fură încă o țigară și și-o puse după ureche.

Eram încordat și la fel de iritat ca înainte. M-am așezat din nou pe trepte și mi-am mai aprins o țigară. Am privit fumul, cufundat în gânduri, amintindu-mi ce-i spusesem surorii lui cu câteva zile în urmă. Că mi-aș afunda degetele în ea. Că mă gândeam numai la gura ei. Am închis ochii și am inhalat cu putere. Îmi pierdeam controlul. Fără îndoială.

Îmi pierdeam capul din cauza ei.

CAPITOLUL 65

LEAH

Era o seară caldă de toamnă, și nu mă puteam opri să mă gândesc la discuția pe care o avusesem în acea zi la școală despre luarea deciziilor, alegerea unui drum, conturarea viitorului nostru. Aveam un an întreg înaintea mea, dar eu deja știam de ani buni ce voiam să fac.

Tata se uită la mine cu un zâmbet din scaunul lui colorat.

– Ești sigură că știi? Dacă e altceva ce ai vrea să devii...

– Cum ar fi ce?

Am râs.

– Astronaut, poate?

Am supt acadeaua din gură.

– Sau degustător de dulciuri. Asta mi s-ar potrivi.

– Instructor de scufundări. Ți-ar plăcea asta, așa-i?

– Da, îmi place să fac scufundări. Dar am decis. Vreau să pictez. Studiez arta.

Tata își scoase ochelarii și șterse lentilele cu marginea cămășii. Puteam vedea o licărire de mândrie în ochii lui mici și vioi.

– Știi mai bine ca oricine că lumea e un loc dur și complicat. Dar tu ești uimitoare, Leah, iar eu și mama ta o să te sprijinim în orice ai vrea să faci. Știi asta, așa-i?

– Știu. M-am ridicat și l-am îmbrățișat cu putere.

CAPITOLUL 66

AXEL

Liniște. Liniște deplină. Atâta liniște, încât părea o cu totul altă casă. Mă simțeam obosit, și am dat deoparte comanda la care lucram. Și, nu știu de ce, știam că-i greșit, dar totuși... totuși m-am ridicat, am deschis ușa camerei lui Leah și am căutat caietul pe care-l purtase sub braț în ultimele săptămâni. Voiam, aveam nevoie să îl văd.

Am ignorat senzația de vinovăție din piept în vreme ce-i scotoceam prin sertare. Dar n-am găsit nimic. Doar o bucată de hârtie mototolită. Am luat-o și m-am așezat pe pat, uitându-mă la desenul cu Leah pe care-l făcusem cu ani în urmă pe plicul cu biletele la concert de ziua ei. Fusese una dintre puținele dăți când desenasem ceva ce nu avea legătură cu munca. M-am uitat la obrajii rotunzi și roșii, la ochii enormi, la coada ce cădea pe umărul caricaturii și la pensula pe care o avea în mână în vreme ce zâmbea.

Uimit, l-am pus înapoi în sertar.

August

IARNA

CAPITOLUL 67

AXEL

Leah se întoarse. Și, odată cu ea, privirile fugare, tăcerile pline de cuvinte deja rostite ce păreau că țes o plasă în jurul nostru, tensiunea, distanța prudentă. Sau așa mi se părea mie. Eram neliniștit. Atent. Încercând să înțeleg ce simțeam, ce se petrecea...

Problema era că, deși îmi petrecusem jumătate din viață privind-o ca pe o fată, aproape ca pe o soră mai mică, nu puteam ignora faptul că nu mai era așa. Că, dacă aș fi dat peste ea pe stradă într-o bună zi, m-aș fi holbat la ea sau aș fi flirtat fără să-mi pese de cei zece ani ce ne despărțeau. Pentru că asta nu era adevărata barieră. Era altceva, ceva mai serios: felul în care ne cunoșteam, viața pe care o împărțiserăm până atunci, faptul că gândul că o doream mă făcea să mă simt vinovat.

Pentru că nu puteam nega. O doream. Și o iubeam. O iubisem întotdeauna, încă din ziua în care se născuse. Leah putea să-mi ceară orice, și m-aș conforma cu ochii închiși. Nu era doar ceva fizic, un impuls. Era mai mult. Îmi era dor de ea când nu era aici și voiam s-o cunosc pe fata care era acum, nu doar amintirea pe care o aveam din anii pe care-i lăsaserăm în urmă. Înnebuneam încercând să separ lucrurile: dorința mea de a-i mușca buzele față de calmul pe care-l simțeam în acele nopți petrecute pe verandă vorbind sau ascultând muzică. Silueta dezbrăcată a lui Leah și rotunjimea șoldurilor față de imaginea ei de fetiță alergând prin curte, strigându-mi numele cu vocea ascuțită de copil...

Când se schimbaseră toate astea? Când fusese clipa precisă când ea încetase să fie invizibilă pentru mine și îmi invadase fiecare colțișor din minte?

– Ești bine?

Se așezase în hamac.

Nu, nu eram bine. Nicidecum. Am inhalat cu putere.

– Da, mă întorc imediat. Mă duc să fac un ceai. Vrei și tu?

Ea îmi aruncă o privire amuzată și ridică dintr-o sprânceană.

– Când o să încetezi să mă mai întrebi? E deja o jumătate de an de-acum.

– Nu știu, poate când o să spui și tu, într-un final, da.

– Bine. Fă-mi unul! Hai să terminăm cu asta!

Am intrat în casă zâmbind și scuturând din cap. Am pus ibricul pe foc și am așteptat să fiarbă apa. Am ieșit mai calm, mai eu însumi, și m-am așezat pe jos în fața ei. Leah încreți din nas când observă distanța dintre noi. Luă o gură de ceai.

– E bun. Puțin amar.

Mi-am aprins o țigară.

– Cum e la școală?

– În regulă. La fel ca de obicei.

– Bine.

– Ce-i cu tine? Ești ciudat.

– Sunt doar puțin obosit. O să mă duc în curând la culcare. Am tras adânc din țigară și mi-am terminat ceaiul. Tu ce faci? Pari... diferită.

– Poate că sunt, răspunse ea.

– Cum așa?

– Îți aduci aminte că, în urmă cu câteva luni, ți-am spus că îmi era teamă să trăiesc din nou?

Bineînțeles că îmi aminteam, pentru că fusesem în pragul unei sinucideri emoționale spunându-i „Trăiește-mă, Leah", ca și cum asta n-ar fi adus după sine necazuri. Am încuviințat din cap.

– Ei bine, nu-mi mai este teamă. Și asta e eliberator. Ca și cum totul s-ar încadra firesc la locul lui.

M-am încruntat. Ea observă.

– Ce? Nu-ți place?

– Da și nu.

– De ce?

– Pentru că e un pas, dar nu poți rămâne acolo. Răspunde-mi la o întrebare, Leah. Ce crezi că e mai ușor? Să ignori ceva ce doare și să pretinzi că nu-i acolo, astfel încât să te poți trezi în fiecare dimineață cu un zâmbet pe față, sau să înfrunți durerea, să ți-o însușești, s-o înțelegi și totuși să poți zâmbi în cele din urmă?

Mi-am aprins o altă țigară doar ca să-mi țin mâinile ocupate și să nu merg spre ea s-o consolez, așa cum obișnuiam când o îmbrățișam.

– Ești dur, șopti ea.

– Ar fi mai rău dacă aș fi spus sigur, totul e în regulă acum...

– Ce vrei, Axel?

Ridică vocea.

– Știi...

– Nu-i adevărat.

– Ca tu să accepți.

– Ce?

– Că au murit, Leah. Dar, chiar dacă nu sunt aici, nu trebuie să ne purtăm ca și cum n-au fost niciodată cu noi. Putem continua să vorbim despre ei, să ne amintim de ei. Nu crezi asta?

Leah își stăpâni lacrimile și se ridică. Am reacționat rapid și am apucat-o de încheietura mâinii înainte să poată intra în casă.

– Îți aduci aminte de caietul unde tatăl tău a pictat un câmp plin de flori și de viață? În colț erau scarabeii ăia spintecați, cu margaretele în ei. Ani la rând, m-am întrebat de ce. Odată, l-am rugat să-mi explice, și el a început să râdă. Eram chiar acolo, știi? Pe veranda asta, bând o bere, într-una dintre nopțile alea când venea la mine și discutam.

– De ce îmi spui toate astea?

– Nu știu. Pentru că îmi aduc aminte adesea de asemenea momente, mă gândesc la ele în fiecare zi, dar nu am cu cine să vorbesc despre ele. Și aș vrea ca tu să fii persoana asta, Leah, să pot să-ți spun tot ce-mi trece prin cap fără să-mi cenzurez fiecare cuvânt.

Buza de jos îi tremură.

– De ce doare încă atât de mult?

– Vino aici, scumpo!

Apoi am îmbrățișat-o.

Am îmbrățișat-o în vreme ce ea suspina la pieptul meu. I-am spus să plângă, să scoată tot, să nu-și înghită durerea. O împărțea cu mine, strângându-mă tare de spate. Am închis ochii și m-am gândit că ăsta era unul dintre cele mai autentice momente din viața mea.

CAPITOLUL 68

LEAH

Odată, la școală, o fată cu câțiva ani mai mare a încercat să se sinucidă pentru că unii dintre colegii ei își băteau joc de ea și fosta ei cea mai bună prietenă începuse să-i spună curvă pe hol și să-i scrie asta pe bancă. Îmi aduc aminte că m-a șocat, poate din cauza vârstei ei, poate pentru că toți copiii au fost adunați în sala mare, să ni se spună ce se întâmplase. În acea zi, în vreme ce directorul vorbea despre respect, prietenie și empatie, am auzit-o pe fata din spatele meu spunând că nu-i așa o mare chestie. M-am întors și m-am încruntat la ea. Ea și-a plecat privirea, prea speriată să mă înfrunte, și asta m-a făcut să-mi dau seama că mulți oameni care își petrec vremea judecându-i pe alții fac asta pentru a compensa propriile incertitudini.

După ani, m-am gândit la asta. La felul diferit în care oamenii canalizează aceleași realități. Erau fete care răspundeau la ironii arătând degetul sau ignorându-le. Altele plângeau sau încercau să devină invizibile. Unele nu puteau să facă față și schimbau școala.

Cred că e imposibil să știi cum să te descurci cu un sentiment până când nu te lovește și îl trăiești pe propria piele. Dacă m-aș fi întrebat înainte, aș fi spus că eram rezistentă, că urma să am o etapă firească de doliu, că nu aveam să fiu niciodată una din fantomele alea care abia dacă vorbesc și bântuie prin jur, cu căștile pe urechi, văzând lumea în alb și negru.

Dar câteodată greșim. Cădem.

Câteodată, nu ne cunoaștem pe noi înșine atât de bine pe cât credem.

Câteodată... Câteodată viața e atât de imprevizibilă...

CAPITOLUL 69

AXEL

În primul weekend din august, Leah stabili să iasă cu niște prieteni la o plimbare de seară. Mă întrebă dacă pot s-o duc pe promenadă. M-am oprit în fața magazinului de înghețată spre care arătase și am văzut trei tipi așteptând-o împreună cu Blair. Doi dintre ei aveau acneea obișnuită pentru vârsta lor. M-am uitat cum se dă jos din mașină și merge pe stradă. Am rămas acolo ca un imbecil uitându-mă la ei, până când mi-am dat seama că arătam mai mult a copil decât ei, apoi am apăsat tare accelerația.

M-am oprit la cafeneaua familiei, unde mă întâmpină Justin.

– De ce ai fața asta tristă?

– Vorbești cu mine? am mormăit eu.

– Nu, cu clientul invizibil care a venit în spatele tău. Da, Axel, vorbesc cu tine. Arăți de parcă ești constipat sau așa ceva. Totul e în regulă?

– Da. Îmi dai o cafea?

– Depinde de tonul tău.

– Te rog, Justin!

– E mai bine.

Se duse spre mașină și, după un minut, îmi dădu o cafea împreună cu o felie de cheesecake. Am apucat linguriță și am dus o bucată la gură.

– Ia uite cine e aici! Mă bucur să te văd, tipule. Tata ieși din bucătărie și mă strânse de umăr. Cum merge treaba? Ai multe comenzi?

– Nu întreba, e prost dispus, zise Justin.

– Vrei să îți ții gura de data asta?

– Hei, haide, energie pozitivă.

Tata zâmbi.

Purta o bluză pe care scria: „Sunt virgin, jur pe copiii mei". A trebuit să mă străduiesc să nu râd în vreme ce el se așeză pe un scaun lângă mine și mă luă pe după umeri.

– Ai cearcăne. Ai dormit rău?

– Am avut câteva nopți proaste.

– Vrei să vorbești cu bătrânul tău?

– Tată...

Mi-am dat ochii peste cap.

– Bine, tipule. Nici o problemă.

Se ridică zâmbitor și îi spuse lui Justin că merge la cumpărături și se întoarce peste câteva ore. Clopoțeii de la ușă răsunară când el ieși.

– Mama nu-i aici?

– Din fericire, are o întâlnire legată de târgul de peste două săptămâni. Evident că s-a oferit să facă douăzeci sau treizeci de prăjituri și să le ducă acolo. Ca de obicei.

– Ai încercat să vorbești cu ea?

– Da, dar degeaba. Nu ascultă.

– Și tata?

Am terminat prăjitura.

– Tata... face doar ce spune ea.

– Nu înțeleg.

– Într-o zi, ai să înțelegi, Axel. Justin șterse barul cu o cârpă și luă farfuria goală. O iubește. O adoră. Când ești îndrăgostit de cineva, poți face lucruri pentru acea persoană chiar dacă știi că nu e în regulă, ba chiar pui dorințele ei în fața dorințelor tale. E greu.

– De ce iei asta ca de la sine înțeles?

– Ce?

– Că n-am fost niciodată îndrăgostit.

– Pentru că te știu. Și n-ai fost.

– Ce dracu' știi tu? Am ieșit cu o mulțime de gagici și...

– Și nici una nu te-a făcut să te oprești din a te pune pe tine pe primul loc, mi-o tăie el. E altceva, Axel. Să fii cu cineva, angajament, să treci prin vremuri de rahat, ce știi tu despre asta? Căsătoria e complicată. Are multe etape,

știi. Nu e totul ca în primul an, când te îndrăgostești și viața ți se pare perfectă.

– Ai probleme cu Emily?

– Nu, firește că nu. Ezită. Vreau să zic, cele obișnuite. Prea puțin timp singuri. Mult stres cu copiii. Chestiile normale, cred.

– Îi poți aduce la mine într-o zi dacă vrei.

– Ca să-i lași să picteze pereții? glumi el.

– Eu sunt unchiul cel mișto, ce poți să faci?

Justin deveni serios.

– Apropo, trebuie să fii mai atent cu tata.

– Cum așa?

– Chiar nu ți-ai dat seama? Încearcă dintotdeauna să-ți capteze atenția. Când trăia Douglas... Vreau să zic, a acceptat situația și s-a cam dat deoparte.

– Ce situație a acceptat?

– Faptul că se pare că te înțelegi mai bine cu alții. Că l-ai tratat pe Douglas ca pe tatăl pe care ți-ai dorit să-l ai.

Nu era adevărat. Nu chiar. Am simțit cum mi se ridică părul. Cu Douglas, nu era nevoie decât de o privire ca să ne înțelegem, atât de bine comunicam noi doi.

– N-o să-l înlocuiesc niciodată pe tata.

Fratele meu se încruntă și îmi spuse că se duce la bucătărie să pregătească ceva. Am mai rămas un minut, cugetând la cuvintele lui, apoi m-am dus la mașină. Mi-am frecat degetele de marginea volanului, gândindu-mă la expresia lui Justin, una pe care n-o mai văzusem până atunci. Mi-am scos-o din cap când am răsucit cheia în contact, și motorul porni.

Am condus încet pe străzile din Byron Bay și m-am întors la magazinul de înghețată unde o lăsasem pe Leah cu puțin timp în urmă. Era încă acolo, stând la una dintre mesele de pe terasă. Părea foarte atentă la cuvintele băiatului de lângă ea. M-am uitat la ea timp de un minut înainte să claxonez. Se întoarse când am făcut-o a doua oară și zâmbi. Un zâmbet larg, cel care obișnuia să-i apară pe față mai mereu. Acum, mă umplu de o emoție ciudată, de neînțeles.

– Te-ai distrat? am întrebat când urcă în mașină.

– Da, îmi place înghețata de fistic.

– Gândește-te la ce ai vrea să faci weekendul ăsta.

– Hmm, planuri... Aș zice ca de obicei. Valuri de dimineață, apoi un pui de somn. Da, ar fi bine, nu facem niciodată asta. Seara vreau să pictez cu muzica pornită, pe verandă, și să mă relaxez înainte de examenul de luni. Ce părere ai?

– Grozav! Așa o să facem.

CAPITOLUL 70

LEAH

Reflexiile soarelui mă orbiră, și a trebuit să-mi duc o mână la frunte ca să-l văd pe Axel mișcându-se printre valuri, alunecând prin ele înainte de a le părăsi și a cădea în apă. Ieși la suprafață și rămase plutind pe spate, cu ochii închiși. L-am urmărit. Îmi încălzea inima. El în mijlocul mării, sub lumina caldă a zorilor. Arăta atât de bine acolo. Era ca și cum totul fusese creat pentru el: locul ăla, casa, vegetația sălbatică ce înconjura plaja...

Am înotat într-acolo, încă pe placă.

– Ce faci? am întrebat.

– Nimic. Doar... Nu mă gândesc.

– Cum faci asta?

– Dă-te jos de pe placă și vino încoace!

M-am apropiat de Axel. Foarte mult. Mai aproape decât fusesem în acea săptămână când mă evitase și îl lăsasem în pace. Pe gene și pe buzele pe jumătate deschise îi luceau picături de apă.

– Fă pluta!

L-am ascultat și am plutit acolo, în fața lui. Cerul era senin, de un albastru intens.

– Gândește-te la tot ce te înconjoară, marea, vocea mea, mișcarea apei. Închide ochii, Leah!

I-am închis. M-am simțit ușoară, eterică.

M-am simțiți calmă, fără teamă...

Cel puțin, până când Axel mă atinse. Apoi m-am înfiorat, mi-am pierdut concentrarea și m-am mișcat în apă. Fusese doar o ușoară atingere pe obraz, dar fără motiv, neașteptată.

Axel trase adânc aer în piept.

– Vrei să mergem acasă?

Am încuviințat din cap.

N-am mai făcut mare lucru în restul zilei. Așa cum plănuisem, am tras un pui de somn după prânz, întinsă în hamac. M-am trezit când am auzit mieunatul insistent al unei pisici care stătea pe verandă și se uita la mine. M-am sculat, am căscat și m-am dus să-i aduc ceva de mâncare. Am stat cu ea în vreme ce mânca, după care ea se linse și dispăru în tufișurile din jurul casei lui Axel.

Mi-am scos uneltele de pictat pe verandă. Tuburile cu negru, gri și alb. Și roșu.

Axel se trezi nu cu mult după aceea, când eu eram deja concentrată. Mă privi o vreme, stând lângă mine, fumând o țigară și căscând, cu urme pe obraz lăsate de capul patului și de pernă. Voiam să-l sărut chiar atunci. Să-i șterg urmele alea cu buzele mele, și apoi... apoi mi-am ferit privirea pentru că el spusese că nu putea fi nimic între noi, și eu înțelesesem, dar mă temeam din ce în ce mai mult că aveam să mă ambalez și să fac ceva necugetat, pentru că voiam să... îl doream.

– Ce pictezi?

Trase un fum.

– Încă nu știu.

– Cum poți să nu știi?

– Pentru că doar... doar m-am lăsat dusă de val.

– Nu înțeleg, șopti el, uitându-se la liniile fără rost pe care le desenam încet, gândindu-mă doar la cât de frumos era să mișc vopseaua, s-o amestec, s-o simt. Își încrucișă brațele frustrat. Cum faci tu asta, Leah?

– E abstractă. Nu-i nici un secret.

Axel își frecă bărbia, și, pentru prima dată, părea că nu-i plăcea ce vedea. Nu cred că era imaginea de vină, ci propriul blocaj, pentru că nu se putea înțelege pe sine. Am stat acolo încă un timp, pictând, fără restricții și fără vreun scop, doar pictând și bucurându-mă de apus și de întunericul ce se răspândea peste cer. Când greierii

începură să cânte, mi-am curățat pensulele și am intrat să-l ajut cu pregătirea cinei.

Am lucrat unul lângă altul. O mâncare cu cartofi, soia și brânză, una dintre preferatele lui Axel. Am mâncat la masa în formă de placă de surf din living, vorbind din când în când despre chestii fără importanță, cum ar fi faptul că pisica venise în acea după-amiază sau ce trebuia să cumpărăm de la magazin în săptămâna aceea.

Am strâns farfuriile câtă vreme el făcu ceai.

În acea seară, în loc să ieșim pe verandă, cum făceam de obicei, Axel se așeză pe podea în fața pick-upului și scoase un mare teanc de discuri. M-am așezat turcește alături, desculță, cum era și el.

El puse câteva discuri deoparte, apoi zâmbi.

– E cea mai bună copertă din lume.

Ridică discul ca să-l pot vedea, și am înghițit când am văzut ilustrația colorată cu cei patru membri ai formației așezați peste titlul imprimat în galben: The Beatles, *Yellow Submarine*.

Axel îl puse, și, în vreme ce ritmul copilăresc începu, vocea auzindu-se printre sunetele valurilor, el bătea ușor cu degetele. Zâmbi binedispus și cântă o parte din refren, neștiind ce însemna acel cântec pentru mine, că, de fiecare dată când auzeam „Noi toți trăim într-un submarin galben", mi se oprea în gât un „Te iubesc".

Simțeam că îmi sare inima din piept, dar nu am putut să nu râd când el se întinse pe podea cântând tare refrenul.

– Ești un cântăreț groaznic, Axel.

Încă zâmbea când m-am întins și eu pe podea. Întoarse capul spre mine. Eram atât de aproape, încât răsuflarea lui mă gâdila. Ochii îi coborâră pe buzele mele și rămaseră ațintiți la ele câteva clipe încordate. El se ridică repede și căută printre discuri, arătându-mi unul.

– *Abbey Road?* întrebă el.

– Nu! Nu ăla! E...

– E preferatul meu.

Mă uitam cu alți ochi la coperta legendară unde cei de la The Beatles apăreau pe o trecere de pietoni. Și mie îmi

plăcea, dar cântecul numărul șapte... Nu-l mai ascultasem și nu voiam să-l ascult, nici atunci, nici altă dată. Îl săream întotdeauna, întotdeauna. În cele din urmă, am încuviințat din cap, spunând că era în regulă, și *Come Together* umplu camera, urmat de *Something.*

Am mai vorbit o vreme, stând întinși aproape unul de celălalt. Eram fascinată în vreme ce el vorbea despre Paul Gauguin, unul dintre pictorii lui preferați, cu stilul său sintetic și tușele lui de culoare. Capodopera lui era „De unde venim? Ce suntem? Unde ne îndreptăm?", și o picta chiar înainte de a încerca să se sinucidă. Îi mai plăcea Vincent van Gogh, și, în vreme ce se auzea *Oh! Darling!*, el se prostea și fredona, și mi-am dat seama că nici unul din acești pictori nu avusese succes în timpul vieții și că nebunia era cea care îi unise.

– Dar ție? Ție cine-ți place? întrebă Axel.

– Sunt atât de mulți.

– Haide, spune unul!

– Monet îmi transmite ceva special, și iubesc o frază spusă de el.

– Ce?

– Pentru mine, tema e ceva complet secundar. Ce vreau eu să reprezint e ceea ce există între temă și mine. Am redat din memorie.

– O frază frumoasă.

– Dar tu vrei să știi întotdeauna tema! O ții întruna cu „Leah, ce înseamnă asta?" I-am imitat vocea gravă. „Ce e punctul ăla roșu de aici? De ce ai tras linia aia?"

– N-am ce face, sunt curios.

N-am răspuns. Eram relaxată, ochii concentrați asupra grinzilor de lemn din tavan, gândindu-mă că era perfect să fiu lângă el, să petrec o seară de sâmbătă lângă mare, pictând, ascultând muzică, gătind împreună, făcând ce aveam chef... Voiam să țină o veșnicie.

Și chiar atunci începură primele acorduri. Se auzeau încet, suav, dar aș fi putut recunoaște oriunde în lume *Here Comes the Sun.* M-am încordat brusc. M-am sprijinit de un cot să sar iute să ridic acul de pe platan, dar Axel mi se

puse în cale. Eram speriată când el își puse mâinile pe trupul meu. Am încercat să scap, dar el mă strânse lângă el și mă opri.

– Îmi pare rău, Leah!

– Nu-mi face asta, Axel! N-o să ți-o iert.

Notele se înălțau și se învârteau în jurul nostru.

El mă îmbrățișa din ce în ce mai strâns.

M-am zbătut, încercând să scap...

CAPITOLUL 71

AXEL

O țineam jos și tremuram când o vedeam în halul ăla, atât de îndurerată, frântă, ca și cum acele sentimente mă străpungeau cumva, ca și cum o puteam simți în piele. Leah încercă să mă împingă cu toată puterea, în vreme ce cântecul părea că se învârte în jurul nostru. O parte din mine voia să-i dea drumul. Cealaltă, cea care credea că aveam dreptate și că făceam asta pentru binele ei, o strângea tare lângă mine. I-am dat părul de pe față, și ea se scutură și suspină.

– S-a terminat. Relaxează-te! am șoptit eu.

Notele înaintau spre final, și Leah plângea în hohote. N-o văzusem niciodată așa, ca și cum durerea se năștea în ea și în cele din urmă ieșea la suprafață.

– Uite, apare soarele, apare soarele.

Când cântecul se termină, am slăbit strânsoarea. Trupul ei continua să tremure sub mine, și pe obraji îi alunecau lacrimi. Le șterse și închise ochii. Nu știam cum să-i explic faptul că nu putea continua să-și ascundă amintirile dureroase în loc să le înfrunte, cum s-o conving că se poate învăța din durere și câteodată trebuie s-o faci...

M-am retras, și Leah se ridică.

Am auzit cum se închide ușa.

Am rămas acolo singur, în vreme ce discul pe care ea nu reușise să-l oprească se învârtea în continuare. Probabil ar fi trebuit să ies să fumez o țigară și să mă calmez înainte să mă duc să mă culc. Sau să stau acolo o vreme, până când îmi venea somnul.

Dar n-am făcut-o.

M-am ridicat și m-am dus în camera ei. Am intrat fără să bat la ușă. Leah era în pat, ghemuită sub cearceaful șifonat, și m-am dus acolo, băgându-mă în pat lângă ea. Mirosul ei dulce, delicat, mă tulbură. Mi-am ignorat rațiunea și am luat-o de mijloc. Am strâns-o lângă mine, urând că stătea cu spatele și nu mă lăsa s-o văd.

– Îmi pare rău, scumpo!

Ea începu din nou să plângă. Mai potolit acum.

Mâna îmi rămase pe abdomenul ei, și părul revărsat mă gâdila pe față. Voiam doar să nu mai plângă, dar, în același timp, voiam să continue, să se elibereze de tot...

Am rămas lângă ea pe întuneric până când se potoli. Când răsuflarea i se liniști, am știut că adormise și m-am gândit că ar trebui să-i dau drumul și să plec. M-am gândit la asta... Dar n-am plecat. Am rămas lângă ea, treaz, pentru ceea ce părea a fi fost ore întregi, și probabil am adormit și eu la un moment dat, pentru că, atunci când am deschis ochii, prin mica fereastră pătrundea lumina zilei.

Leah mă ținea în brațe. Picioarele ei erau împletite cu ale mele și mâinile îi erau pe pieptul meu. Inima mi se poticni. M-am uitat la ea, adormită în brațele mele. M-am uitat la fiecare detaliu al feței ei liniștite, obrajii rotunzi și pistruii îmblânziți de soare de pe nasul ei cârn.

Simțeam un nod în stomac.

Tot ce voiam era s-o sărut. Asta era tot. Și eram speriat, pentru că nu era dorință sexuală. Îmi imaginam cum o făceam. Mă aplecam peste ea, îi atingeam ușor buzele, acoperindu-le cu ale mele, lingându-le încet, savurându-le...

Leah se foi, ca și cum o deranja ceva. Clipi și deschise ochii. Nu se retrase. Doar se uită puțin la mine. Mi-am ținut răsuflarea.

– Spune-mi că nu mă urăști.

– Nu te urăsc, Axel.

Am sărutat-o pe frunte și am rămas acolo în liniștea dimineții, îmbrățișați, obrazul ei pe pieptul meu și degetele mele afundate în părul ei, în vreme ce mă străduiam să-mi păstrez stăpânirea de sine.

CAPITOLUL 72

LEAH

Era o zi însorită, în ciuda prezenței câtorva nori dezordonați. Știam, pentru că, în vreme ce mergeam cu mașina pe autostradă spre Brisbane, stăteam cu fruntea lipită de geam, pe locul din spate, gândindu-mă la frumusețea albastrului cobalt al cerului. Am încercat să-mi imaginez ce vopsele aș folosi să-l redau, care ar fi nuanțele exacte...

– Cum stai cu nervii, dragă? mă întrebă mama.

– Bine. Mi-am dus mâinile la gât și mi-am amintit că lăsasem căștile acasă. Apoi mi-am vârât degetele sub centura de siguranță. Tată, poți să sari peste asta?

El se conformă, și începu să se audă *Octopus's Garden*.

Mergeam spre galeria unui prieten al părinților mei care venise acasă la noi în urmă cu două săptămâni și manifestase interes față de una dintre picturile mele ce era atârnată în living. Spusese că avea în plan să organizeze o mică expoziție gratuită a tinerelor talente și că am putea merge la Brisbane să ne întâlnim cu el și cu partenerii lui, să vedem dacă le plăcea vreuna dintre lucrările mele.

– Putem lua masa când terminăm. Știu un loc lângă galerie unde găsești cea mai bună omletă pe care ți-o poți imagina, cu de toate: ciuperci, creveți, bacon, sparanghel...

Tata începu să râdă când mama spuse:

– Da, m-am prins, de toate...

L-am rugat să sară la următorul cântec.

– *Here comes the sun. Here comes the sun.*

– Îmi place cântecul ăsta, am zis, cântând și eu emoționată.

– Ai gusturi bune. E în genele tale, răspunse tata.

Am zâmbit când el se uită la mine în oglinda retrovizoare și îmi făcu cu ochiul. Și, o secundă mai târziu – doar o secundă –, întreaga lume îngheță și încetă să se învârtă pentru mine. Cântecul se întrerupse brusc, și sunetul asurzitor al șasiului mașinii care se rupea în bucăți îmi găuri urechile. Se întorcea și se tot întorcea și, cu un țipăt blocat în gât ce nu mai ieșise, am reușit să zăresc o fâșie verde ce îmi dădu de înțeles că ieșiserăm de pe șosea. Apoi... doar liniște. Apoi... un uriaș abis.

Mă durea tot corpul și aveam o buză crăpată și gust metalic de sânge în gură. Nu mă puteam mișca. Am înghițit. Era ca și cum aveam o piatră în gât. N-o puteam vedea pe mama, dar puteam vedea fața plină de sânge a tatălui meu, tăietura de la cap...

– Tată..., am șoptit, dar nu răspunse nimeni.

CAPITOLUL 73

AXEL

În săptămâna aceea, am lăsat-o cu durerea ei, lingându-și rănile.

Leah era tăcută. Dimineața mergea la școală, și eu stăteam aici rezemat de balustrada verandei, uitându-mă cum se îndepărta până când dispărea, la capătul drumului. După aceea, îmi beam a doua cafea a zilei, munceam și număram minutele până la întoarcerea ei. Mâncam fără să spunem prea multe: ea ușor absentă, eu concentrându-mă pe fiecare gest al ei.

Problema cu Leah era că nu era nevoie să vorbim ca s-o văd din ce în ce mai mult în fiecare zi, să văd cum se aduna, ridicând bucățile de pe jos, păstrându-le în buzunare, străduindu-se să le strângă la un loc. Aș fi ajutat-o dacă m-ar fi rugat, dar știam că sunt unele drumuri pe care trebuie să le străbați de unul singur.

CAPITOLUL 74

LEAH

Era eliberator. Și greu. Și dureros.

Să revin la acel moment, să mi-l amintesc, să-l înfrunt, să nu-l mai văd ca pe ceva ireal, ca pe ceva străin, să accept că se întâmplase. Mie. Nouă. Că, într-o zi, o femeie adormise la volan după ce terminase o tură de 12 ore la spital și intrase în mașina noastră și o scosese de pe carosabil. Și părinții mei muriseră când se întâmplase asta. Și nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Asta era realitatea. Asta era viața mea acum.

CAPITOLUL 75

LEAH

– Ai vrea să mergem la Brisbane sâmbătă?

– De ce?

– Am vorbit deja despre asta. Am putea merge la facultate, să vedem campusul, să ne plimbăm pe acolo...

– Nu știu. În plus, duminică plec.

– N-o să ne întoarcem târziu. Haide, spune da.

Am zâmbit. Nu puteam refuza, așa că, trei zile mai târziu, eram împreună în mașină, îndreptându-ne spre oraș. Drumul dură aproape două ore, prin urmare m-am relaxat, scoțându-mi sandalele și punând radioul pe un program local de știri. Axel mergea încet, cu o mână sprijinită de fereastră și cealaltă pe volan. Avea ochelari de soare negri și un tricou de bumbac cu imaginea unui palmier în centru. Mi-am amintit cum fusese să dorm rezemată de el, absorbind căldura pe care o răspândea. Doar dacă...

Am întors capul și am observat culorile pe care le lăsam în urmă: verdele frunzelor copacilor, cenușiul încețoșat al asfaltului și bucata de cer reflectată în oglinda retrovizoare. Lumea era prea frumoasă ca să nu vrei s-o pictezi...

– La ce te gândești?

Axel închise radioul.

– La nimic. Culorile... La tot.

– E destul de ambiguu.

Râse. Îmi plăcea sunetul râsului său.

N-am vorbit prea mult înainte de a ajunge la Brisbane. Orașul ne întâmpină cu străzile lui largi și vegetația bogată. Axel merse spre universitate, și am simțit ceva

ciudat în stomac, pentru că mă simțeam agitată văzând toate astea și gândindu-mă că într-o jumătate de an aș putea fi acolo și departe de tot ce știam și iubeam.

– Ești pregătită?

Abia ce parcase.

– Nu știu.

– Haide, știu că ești pregătită! Axel ieși din mașină, o ocoli și deschise ușa pasagerului. Întinse o mână. Am luat-o și am tras-o încet. Deschide-ți mintea, Leah! Gândește-te doar la tot ce abia așteptai să faci. Da? Îți datorezi asta ție însăți.

L-am urmat în tăcere. Ne-am plimbat prin campus. Ochii lui Axel luceau când începu să-și amintească anii lui de studenție acolo. Îmi arătă locul unde obișnuia să stea cu prietenii lui la prânz la cantină și locul plin de iarbă din spatele unui copac unde evada să citească o vreme, cu țigara între buze, când chiulea de la ore. Îmi spuse istorisiri nostime despre profesorii lui și ce se întâmplase în acel loc plin de povești.

Oamenii peste care am dat păreau relaxați. Erau mulți studenți cu materiale de pictură, intrând și ieșind din săli de curs și mergând pe holuri. Am înghițit amintindu-mi de vremea în care mă imaginasem acolo, învățând, vrând să fac totul, să simt revelația, să zugrăvesc lumea...

– Te simți bine, Leah?

Am încuviințat din cap.

– Hai să luăm ceva de mâncare!

Ne-am așezat într-una dintre cantine și am comandat două sendvișuri vegetariene și două ape minerale. Am mâncat în tăcere. Nu mă puteam împiedica să mă uit în jur, absorbind totul, râsul de la masa vecină, băiatul care desena într-un colț cu căștile pe cap, pierdut de restul lumii, libertatea ce părea să ne învăluie.

– Mi-ar fi plăcut să fiu aici în urmă cu zece ani, am șoptit, trăind aici cu tine, împărțind totul... De ce e viața atât de nedreaptă?

Axel zâmbi și întoarse capul.

– Nici nu-ți poți imagina cât de mult semeni cu o fetiță acum.

– Nu trebuie să râzi de mine, e doar un gând.

Axel mă luă de încheietura mâinii peste masă, și degetul lui mare îmi trasă linii pe piele. M-am înfiorat.

– Nu asta am vrut să spun. Nu ți-a zis nimeni niciodată că trebuie să ții în permanență însuflețit copilul din tine? Să nu pierzi niciodată asta, pentru că, în ziua în care se întâmplă asta, o parte din tine dispare. Privirea lui coborî la mâinile noastre împreunate. Mi-ar fi plăcut să... să împart asta cu tine. Dar ar fi existat și părți rele.

– Cum ar fi?

– Tu ai fi fost tocilara, protejata profesorului. Eu aș fi încercat să copiez de la tine la teste, după ce chiulisem o lună, și tu probabil mi-ai fi spus să mă duc dracului.

Am râs. Mi-am mișcat degetele și le-am atins pe ale lui. El răsuflă mai tare, dar nu se retrase. Pielea lui era catifelată, unghiile – scurte și masculine.

– Nu-i adevărat. Te-aș fi lăsat să copiezi.

– Ce drăguț! Asta-i tot? Ai fi fost de acord să ieșim la o întâlnire?

Mi se puse un nod în gât, și nu mă puteam opri să mă uit la el.

– Depinde care ți-ar fi fost intențiile.

– Știi că întotdeauna sunt rele, scumpo.

I se încordă un mușchi al maxilarului, și îmi dădu drumul la mână. Își băgă mâna sub masă și apoi și-o sprijini de spătarul scaunului său.

La scurt timp după asta, ne-am ridicat și am dus tăvile. Am mai mers puțin prin campus și apoi ne-am plimbat pe South Bank. Am mers de-a lungul râului, lăsând în spate Victoria Bridge, ajungând la GoMA, cea mai mare galerie de artă modernă din Australia. Clădirea era proiectată să armonizeze peisajul cu arhitectura, profitând de apropierea de râu. Era spectaculoasă.

Nu știu câte ore am petrecut înăuntru, dar timpul efectiv zbură. M-am uitat la fiecare lucrare, admirându-le pe toate, observând culorile, texturile și volumul, fiecare

mic detaliu. Axel dispărea, sau îl găseam stând într-o galerie mai îndepărtată, gânditor, răbdător. Nu mă grăbea. În cele din urmă, i-am spus că era de ajuns pentru acea zi și că era timpul să plecăm.

Ne-am înapoiat la mașină. Odată intrați, el își puse mâinile pe volan.

– Ai vrea să ne mai plimbăm sau să mergem acasă acum?

– Ce propui?

– Să ne lăsăm purtați de val.

– Nu poate ieși nimic rău din asta, așa-i?

– Sper că nu, șopti el.

Își plimbă ochii pe fața mea și apoi se opri la buze. Pulsul meu o luă razna. El scutură din cap și porni motorul. Mă gândeam la ceva ce citisem cu o vreme în urmă într-un articol despre cuvinte ce exprimă concepte pe care limba noastră nu le conține. *Mamihlapinatapai* înseamnă, în Yamana[6], „o privire între doi oameni, fiecare din ei așteptând de la celălalt să întreprindă o acțiune pe care amândoi o doresc, dar pe care nici unul din ei nu e pregătit s-o facă".

---

[6] O limbă aproape dispărută, vorbită în Țara de Foc de poporul Yaghan

CAPITOLUL 76

AXEL

Am condus în tăcere prin orașul pe care-l știam atât de bine, unde trăisem atâtea experiențe. Amintirile mă copleșiră. Oliver era în toate, cel mai bun prieten pe care mi l-aș fi putut dori, care n-a judecat niciodată aiurelile mele sau lucrurile prostești pe care le-am făcut, ignorându-le sau purtându-se de parcă n-ar fi contat.

Și iată-mă. Cu sora lui pe locul pasagerului, încercând să-mi înăbuș dorința pentru ea, pentru mai mult, pentru sentimentul pe care-l aveam când eram lângă ea.

Începuse să se lase seara când am oprit în aglomerata Stanley Street Plaza, unde în weekenduri era o piață de vechituri: standuri cu haine exclusiviste și eclectice făcute de artizani la început de drum, bijuterii lucrate manual, picturi, antichități, fotografii...

În vreme ce eu și Leah mergeam pe străzi, se auzea o trupă cântând. Ea părea fericită să se oprească la fiecare stand, uitându-se la orice flecușteț ce-i atrăgea atenția. Eu eram prea prins să mă uit la ea pentru a mă gândi la orice altceva.

Nu puteam să nu mă întreb cum de era posibil să n-o fi văzut înainte. Pe ea. Fata ce devenise. Sau, oare, nu... nu voisem s-o văd?

– Îți place?

Leah încercă un inel.

– Da, cumpără-l!

Ea plăti, și ne-am mai plimbat pe acolo o vreme, până când stomacul meu începu să facă zgomote, așa că am

hotărât să mâncăm. Am mers la un restaurant unde se făcea cel mai bun burger vegetarian din lume.

– E chiar bun, recunoscu ea mestecând.

– Bineînțeles că este. Acum, spune-mi, ce crezi despre toate astea?

– Universitatea? Brisbane?

– Da. Care-i impresia ta?

– Mi-a plăcut întotdeauna, dar...

– Încă ești speriată.

– Nu mă pot abține.

– Ascultă. Mi-am pus burgerul pe farfurie. Crezi că asta nu li se întâmplă și altor oameni, Leah? Noi toți avem problemele noastre. O să fie o mulțime de studenți la fel ca tine, care încep cursurile anul viitor, și toți vor fi speriați, pentru că vor fi departe de casă poate pentru întâia oară și vor trebui să fie independenți și să învețe să aibă grijă de ei.

Ea nu mă contrazise, doar mâncă, părând absentă, gânditoare.

– De ce obișnuiai să pictezi, Axel? Când erai student.

– Încă nu ți-ai dat seama?

M-am încordat.

– Nu, nu înțeleg. Tu... aveai talent.

– Dar asta-i. Asta a fost problema. Încă e.

– Explică, te rog!

M-am aplecat spre ea.

– În ziua în care ai să mă înțelegi, o să te vezi cu alți ochi.

Ea pufni enervată, și mie îmi veni să râd. Am așteptat răbdător până când își termină mâncarea și apoi am trecut pe lângă un bar unde se serveau băuturi uriașe. Era târziu, dar ideea de a mă urca în mașină și a pune capăt acestei zile nu-mi plăcea. Așa că nu m-am gândit prea mult, am intrat, ca și cum ea era o fată obișnuită, nu Leah. Ne-am așezat pe două scaune de la bar. Am comandat o bere, pentru că trebuia să conduc, și i-am spus să aleagă un cocktail. A ales unul cu căpșune și puțină limetă.

Pe ringul de dans, luminile erau scăzute, și becurile LED albastre de la bar nu îi luminau pe cei care dansau.

Am sorbit din bere și mi-am lins buzele. M-am uitat la ea până când începu să roșească.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea stânjenită.

– Mă gândeam...

– La ce? Surprinde-mă!

– La tine. La mine. La diferențele între noi.

– Aș zice că avem mai multe în comun decât crezi, șopti Leah.

– Se poate. Dar înțelegem lumea în mod diferit. Tu te uiți la un cer noros și vezi o furtună. Eu mă uit la un cer noros, și pentru mine e senin.

Leah înghiți. Puteam vedea cum i se mișca gâtlejul.

– Deci care din cele două variante e mai bună?

– Destul de curios, nici una, cred.

Ea râse, și îi apărură două gropițe în obraji. Voiam să le mușc. Am sorbit îndelung din bere, pentru că era ori asta, ori să cedez tentației, dorinței...

– Dansezi cu mine? întrebă ea.

– Vorbești serios?

– De ce nu? Nu mușc.

„Tu nu, dar eu da."

Leah întinse o mână, și am luat-o. Ne-am pierdut pe ringul de dans, înconjurați de străini. Era o senzație ciudată: nimeni de acolo nu știa cine eram, și anonimatul făcea să pară că nimic nu conta.

Păstrând o distanță potrivită între noi, mi-am lăsat mâinile să alunece de pe talia ei pe șolduri. Se auzea un cântec lent, unul de care-mi aveam să-mi amintesc ani mai târziu gândindu-mă la ea – *The Night We Met*[7]. Aproape că mă durea s-o mângâi doar cu privirea. Nu mai era de ajuns.

– Axel, doar dăruiește-mi clipa asta!

Leah mă luă pe după gât și mă trase lângă ea. Am ținut-o aproape de mine, mișcându-mă încet, aproape stând pe loc în mijlocul ringului, simțindu-i răsuflarea ce-mi gâdila gâtul și mâinile ei mișcându-se prin părul meu.

Mi-am lăsat încet capul în jos și i-am sărutat urechea, aproape de lob, apoi am urmat încet linia maxilarului, spre obraz. Am închis ochii, simțind pielea ei catifelată, cât de bine mirosea, căldura răsuflării ei, cât de minunate erau îmbrățișarea, clipa... totul.

Eram pe punctul s-o sărut. Chiar voiam. La naiba cu lumea!

Cânt i-am atins buzele, am știut că avea să fie o catastrofă, dar totuși cea mai bună catastrofă din viața mea.

Mi-am dus o mână la ceafa ei înainte să-mi apăs buzele peste ale ei. Era un sărut adevărat. Fără îndoieli, fără pași înapoi, doar limba mea afundându-se în gura ei și căutându-i limba, dinții mei apucându-i buza, mâinile ridicându-se spre obrajii ei, de parcă îmi era teamă că avea să se dea înapoi. Am savurat fiecare atingere, fiecare secundă și gustul de căpșune.

Clipa aia merita orice consecințe, m-am gândit.

Leah se ridică pe vârfuri și își puse capul pe umărul meu când am strâns-o lângă mine, de parcă avea nevoie să se țină de ceva solid. Mi-am apăsat din nou buzele peste ale ei. Credeam că sărutând-o aveam să mă calmez, dar se întâmpla exact contrariul, ca și cum deschideam un stăvilar. Trebuia s-o ating peste tot. Mâinile mi se duseră spre fundul ei, și am tras-o spre mine, frecându-mă de ea.

– Axel...

Vocea ei era aproape un geamăt.

Și era fix ce îmi trebuia. Acel sunet al naibii de erotic în urechea mea.

Între sărutări, mi-am ținut răsuflarea, începând să mă mișc prin încăpere fără să-i dau drumul, până când am reușit să ne deplasăm câțiva metri și am ajuns lângă ușa toaletei. Am deschis-o, ignorându-l pe tipul care ieșea, și imediat eram înăuntru. Leah își ținea închiși, încrezându-se orbește în mine – era a mea și tremura de fiecare dată când o atingeam. Ne-am închis într-una dintre cabine. Ea gemu când i-am apucat un sân în palmă și l-am strâns,

absorbindu-i răsuflarea gâfâitoare într-un sărut lung și umed.

Ce făceam? Habar n-aveam. N-aveam habar.

Știam doar că nu voiam să mă opresc. Că nu puteam.

– Îmi pierd controlul, am mormăit eu.

– E bine așa, gâfâi ea sălbatic, întinzându-se spre mine.

Dacă speram că avea să se potolească, greșeam amarnic. Sprijinindu-se de peretele de faianță, Leah mă luă de gât și mă trase la ea, din ce în ce mai aproape, până când ne frecam unul de altul prin haine. Era ca și cum ne-am fi tras-o dacă n-am fi avut haine pe noi. Nu avusesem niciodată o asemenea erecție. Am încercat să găsesc o parte din minte care să fi rămas rațională, dar am renunțat când ea mă mușcă de buza de jos până mă duru.

– La naiba, Leah! M-am dat înapoi, să-mi bag mâna între picioarele ei și s-o frec prin jeanși. Tare. Și repede. Pentru că, dintr-odată, trebuia să-i văd expresia în vreme ce avea orgasm și să păstrez amintirea pentru totdeauna.

Ea gemu, și am ținut-o de talie cu mâna liberă, în vreme ce ea se arcui pe spate și își dădu drumul, cu ochii închiși și buzele întredeschise.

Le-am închis cu un sărut. Apoi i-am dat drumul, încet...

Leah se uită la mine, încă respirând greu. Obrajii îi erau umflați și ochii plini de întrebări la care nu puteam răspunde. Am tras aer în piept, încercând să mă calmez, și am luat-o în brațe, punându-mi obrazul pe capul ei. Se auziră din nou sunetele de afară, ca și cum înaintea acelui moment muzica și vocile oamenilor din jur nu existaseră.

– Hai să mergem acasă, Leah!

Am luat-o de mână și am tras-o afară din toaletă. Vântul rece mă trezi ușor, în vreme ce mergeam pe stradă. Aveam încă erecție și inima îmi bătea tare și agitată, avertizându-mă în legătură cu ceea ce tocmai se petrecuse, cu limita pe care o încălcasem. Știam că nu mai era cale de întoarcere, că situația asta nu putea fi reparată, nici pentru ea și nici pentru mine.

Când ne-am urcat în mașină, tăcerea era apăsătoare. Mi-am pus mâinile pe volan și am inhalat cu putere.

– Regreți, șopti ea.

În voce i se auzea mâhnire.

I-am apucat obrazul cu mâinile și am sărutat-o încet, luându-i gustul lacrimilor pe buzele mele. M-am dat înapoi să-i șterg fața.

– Pe cuvânt că nu. Dar dă-mi câteva ore să-mi limpezesc gândurile.

– Bine.

Zâmbi. Doar spre mine.

Am sărutat-o din nou înainte să pornesc motorul.

Pe tot drumul de întoarcere mă însoți absența: absența luminilor pe autostradă, absența vocilor cu excepția răsuflării regulate a lui Leah lângă mine, dormind. Aveam timp să fiu singur cu gândurile mele, dar eram la fel de năuc și de terminat când am ajuns și am parcat la marginea șoselei. Singurul lucru pe care-l știam era că simțeam ceva pentru Leah, și negarea în acest moment era ridicolă.

Poate că de asta am deschis ușa casei și apoi m-am întors la mașină, i-am desfăcut centura de siguranță și am luat-o în brațe. Leah deschise ochii și întrebă unde era. I-am spus să doarmă în continuare și am întins-o pe patul meu. M-am dus înapoi la mașină, i-am luat sacul și l-am lăsat pe canapea înainte să-mi caut țigările și să ies pe verandă să fumez. M-am uitat spre cer și apoi, când am terminat, m-am dus înapoi la ea.

M-am întins lângă ea și am luat-o în brațe. Leah se trezi din nou și se întoarse să-și pună capul pe pieptul meu. Am rămas acolo timp de minute, ore, cine știe, mângâindu-i părul și uitându-mă la tavanul camerei, convingându-mă că era adevărat, că viața mea avea să se schimbe. Unele riscuri meritau. Unele...

[Z] *Noaptea când ne-am cunoscut* – melodie a trupei americane Lord Huron inclusă în serialul TV 13 Reasons Why

CAPITOLUL 77

AXEL

Bătăi. Bătăi în ușă. Am deschis ochii.

La naiba, la naiba, la naiba! Leah mă ținea în brațe. Am scuturat-o. Ea se trezi la a treia încercare. Se uită buimacă la mine, încă ametită.

– Scoală-te! Acum! Repede, am insistat, iar ea se supuse când pricepu ce spuneam. Du-te la baie!

M-am pregătit mental înainte să deschid ușa, dar n-avea nici un rost, pentru că, atunci când l-am văzut pe Oliver acolo zâmbind la mine, am simțiți că mi se face greață. M-am dat la o parte, să-l las să intre. Părea vesel. Merse la bucătărie și își turnă o cană de cafea.

– E de ieri? întrebă el.

– Da. Dormeam.

– Care-i treaba?

Căută zahărul.

– Ne-am întors târziu. Am mers la Brisbane, nu ți-am spus? M-am frecat pe bărbie, dar m-am oprit când mi-am amintit că era un gest comun al mincinoșilor: atingerea feței, gesticularea. Am mers la universitate și la muzeu.

„Și apoi am adus-o la orgasm în toaleta unui bar, la sfârșitul zilei, ca să pun cireașa pe tort."

– Bine. Și cum a fost călătoria?

– Mișto.

Leah apăru în bucătărie.

– Cum ți s-a părut facultatea?

– Interesantă. Se ridică pe vârfuri să-l sărute pe fratele ei pe obraz, și el o îmbrățișă înainte să poată pleca. Trebuie să-mi fac bagajele.

– Încă nu sunt gata? Al dracu' de incredibil. Am venit direct de la aeroport, trebuie să fac un duș, altfel o să mă transform în ceva ciudat.

– Ieri n-am avut timp. Nu durează mult.

Leah dispăru în camera ei, și eu am încercat să rămân calm, chiar dacă eram la un pas de un infarct. Oliver se rezemă de bufet, și mi-am conectat ultimii doi neuroni pe care-i mai aveam să-mi fac o cafea. Aveam nevoie de ea direct în venă.

– Cum mai e Brisbane?

– La fel ca întotdeauna. Nu s-a schimbat mult.

– Pe unde ați mers?

– Am mâncat la Getta Burger.

– Mai e deschis? Zâmbi. Ce amintiri! N-o să uit niciodată când ne-am îmbătat acolo și am încercat să intrăm în bucătărie. Proprietarul a fost drăguț cu noi.

– Nu știu dacă-i același tip...

– Sigur. Cum e campusul? La fel?

– Mai mult sau mai puțin. Ce-i cu tine?

– Sunt în regulă. A fost o lună ușoară.

– Trebuie să te bucuri de niște avantaje dacă ți-o tragi cu șefa.

Oliver încercă să-mi dea un pumn în umăr, dar m-am ferit și, pentru o secundă, am simțiți că totul era la fel între noi. Sentimentul dispăru când Leah apăru din dormitor, târând valiza. Fratele ei merse spre ea să i-o ia.

Am ținut de ușă după ce am deschis-o. Oliver plecase deja spre mașină când m-am aplecat și am sărutat-o pe obraz. Un sărut ce a durat cu câteva secunde mai mult ca de obicei. Ea se uită bănuitor la mine înainte să se întoarcă în loc și să plece.

Am închis ușa, m-am rezemat de perete și m-am frecat pe față.

Am încercat să mă pierd în rutina mea pentru a nu gândi prea mult. Surfing, stăteam puțin timp în mare până când oboseam. Apoi, muncă. Și, mai târziu, după-amiază, când simțeam că mă urc pereți tot gândindu-mă la același lucru, ieșeam să mă plimb. Am ajuns la Cavvanbah și am

băut câteva beri cu Tom, Gavin și Jake. M-am concentrat asupra cuvintelor lor ca să nu-mi mai aud propriile gânduri. Era aproape dimineață când Madison veni și mă întrebă dacă o aștept să iasă de la muncă, și am clătinat din cap, am luat cheile pe care le aruncasem pe masă și am mers pe jos până acasă.

Nu știu de ce – nu știu nici de ce am făcut-o înainte –, dar am intrat în camera lui Leah. Am rămas în ușă, paralizat. Lăsase pentru mine, așezat cu grijă pe pat, caietul de schițe care mă intrigase cu luni în urmă. Și lângă el era o foaie de hârtie, probabil la ce lucra când refuzase să-mi arate, spunând că era doar pentru ea.

Erau două siluete, două guri, două perechi de buze.

Un sărut. Al nostru. Reprezentat pentru eternitate.

Mi-am ținut răsuflarea și m-am așezat pe pat, sprijinindu-mă de tăblia de lemn a patului. Am luat caietul și am început să frunzăresc paginile. Leah era pe fiecare dintre ele. Furia ei. Suferința. Speranța. Emoția. M-am uitat la contururile câtorva desene, toate făcute în cărbune, câteva melancolice, chiar și cele care arătau prim-planuri cu buze ce respirau, mâini unite, atingeri timide.

Și, când am văzut-o, goală în acel fel profund, tot ce am putut gândi fu că dragostea avea gust de căpșune, 19 ani și ochii de culoarea mării.

CAPITOLUL 78

LEAH

Stând întinsă pe pat, am închis ochii și mi-am amintit acel sărut. Buzele lui moi, neliniștite, gura caldă, mâinile ce cutreierau pe trupul meu, trăgându-mă spre el. Era albastru, roșu și verde. Respirația mi se înteți, gustul lui, felul său morocănos de a fi, vocea lui senzuală în ureche. Și apoi, albastru precum cerul, fucsia și galben. Cumva, eram perechea perfectă, ca atunci când ceva pare haotic, dar, apoi, după un sărut, totul se stabilizează. Nu conta dacă vedeam ceruri furtunoase și el le vedea senine.

Apoi noi... totul... deveni alb. Noi.

CAPITOLUL 79

AXEL

Mi-am petrecut toată săptămâna închis în casă lucrând, încercând să-mi recapăt rutina pe care o aveam în urmă cu șase luni, înainte ca ea să pună piciorul aici și totul să se schimbe pentru totdeauna. Mi-am terminat majoritatea comenzilor. Și, chiar dacă n-aveam nimic de făcut, când Oliver mă sună vineri seară să bem ceva, am spus că nu mă simt bine. Eram laș? Probabil. Dar să-i spun ce se petrecea nu era o opțiune decât dacă voiam să mă omoare.

Exista o alternativă.

Să nu merg mai departe. Să pun capăt.

Dar nu puteam. Aș fi putut încerca dacă n-aș fi locuit cu ea, dacă nu mi-ar fi plăcut din ce în ce mai mult în fiecare zi, dacă n-aș fi început să am nevoie de ea. Pentru că, atunci când răsărea soarele și Leah nu era acolo, dispărea farmecul, și nopțile fără ea pe verandă erau reci și tăcute.

Sâmbătă l-am sunat pe tata.

N-am făcut-o dintr-un motiv anume. Poate pentru că mă tot gândeam la ce spusese fratele meu. Poate pentru că mă simțeam confuz și singur și nu eram obișnuit cu asta.

Ne-am înțeles să ne întâlnim la cină într-un local italian. Când am ajuns, era acolo, stând la o masă în colț, cu o expresie absentă, dar se lumină la față când mă văzu și mă îmbrățișă.

– Hei, tipule. Hai, stai jos!

– Ai comandat ceva de băut?

– Nu. Ai vrea un pahar de vin?

– Mai degrabă, o sticlă, am spus și am luat meniul.

– E totul în ordine? Pentru prima dată de atâta timp, tata renunță la zâmbetul său. Mama ta era îngrijorată când m-ai sunat. Spunea că pot fi doar trei motive pentru care vrei să mă vezi doar pe mine, singur.

– Serios? Hai să le auzim pe cele trei!

– Știi cum e mama ta, spuse el înainte să înceapă. Ori ai lăsat o turistă însărcinată, ori ai probleme cu legea, ori mori de vreo boală și nu vrei să-i spui, ca să nu se sperie.

– Mama e nebună, am spus și am râs.

– Da, dar trebuie să recunoști că nu mă cauți decât rar, spuse el ușor agitat.

M-am simțit puțin vinovat. Am oftat.

– Ar trebui s-o fac mai des.

Chelnerul reveni cu o sticlă de vin, și am comandat de mâncare.

– Axel, dacă s-a întâmplat ceva...

– N-am nimic, tată. Doar că, zilele trecute, Justin m-a făcut să-mi dau seama de niște lucruri. Lucruri care nu mi-au plăcut. M-am încruntat, stânjenit. Te-ai simțit vreodată... dat deoparte din cauza relației mele cu Douglas?

Tata clipi, surprins.

– Fratele tău ți-a spus asta?

– Da, mai mult sau mai puțin.

– Axel, când auzi ceva, nu lua totul ad litteram, sapă puțin mai adânc. Cuvintele te pot amăgi, acoperă lucruri. Niciodată nu m-am simțit dat la o parte din cauza relației tale cu Douglas. N-a fost el cel care a trebuit să te certe când greșeai, n-a fost el cel care a trebuit să te pedepsească. Nu era tatăl tău.

Mi-a fost adusă o farfurie cu spaghete.

– Deci de ce a spus Justin asta?

– Ți-am zis, sapă mai în adâncime... Tata se șterse la gură cu șervetul și se uită la mine înainte de a se hotărî să vorbească. Poate că nu s-a împăcat cu faptul că tu îl vezi pe Oliver ca pe fratele tău, fratele tău adevărat. Ai spus asta în repetate rânduri.

– La dracu', n-am... n-am vrut asta.

Sau poate că voisem? Am scuturat din cap.

Mi-am amintit grimasa pe care o făcuse Justin zilele trecute când îmi zisese că avea treabă și dispăruse în bucătărie. Și cât de mișcat păruse că îl sprijinisem în fața părinților cu o lună în urmă. Încercările lui eșuate de a se apropia de mine și faptul că făcusem mișto de el din cauza asta. Nu o făcusem niciodată dinadins, pur și simplu sunt relații ce capătă un anumit tipar odată cu trecerea anilor.

– Îl iubesc pe nemernicul ăla încuiat, am spus.

– Știu, fiule, știu. Lasă-mă să gust pastele tale!

Întinse mâna și luă câteva în furculiță.

– Tată, pot să te întreb ceva?

– Depinde dacă e sau nu cu tentă sexuală.

– La naiba! Nici măcar nu vreau să-mi închipui.

– Bine, pentru că nu știu dacă ai putea suporta. Ca să spunem adevărul, mama ta e ca un foc de artificii.

– Te rog, nu mai spune nici un cuvânt.

– Buzele îmi sunt pecetluite. Ce vrei să știi?

– De ce o accepți?

Tata îmi aruncă o privire serioasă.

– Axel, mama ta trece prin clipe grele. Când se întâmplă așa ceva, ceva neașteptat, e ca un domino, întregi? Cade o piesă. Sau, în cazul ăsta, două. Și asta provoacă o reacție în lanț, câteodată ceva de proporții. Dacă stai și te gândești, e o nebunie.

– De ce nu vorbește cu cineva?

– Vorbește. Cu mine. În fiecare seară.

Am încuviințat din cap, distras, și m-am uitat la mâncarea din farfurie.

– O iubești..., am șoptit.

Nu era o întrebare.

– Voi, băieții, și ea sunteți lumea mea.

În vocea tatălui meu era o nuanță de mândrie pe care n-o înțelegeam, pentru că nu cunoșteam sentimentul de a avea o familie a ta, cu regulile tale, obiceiurile tale, să alegi persoana cu care vrei să-ți petreci tot restul vieții, ani buni, ani răi și ani grei. Să-ți vezi copiii crescând, îmbătrânind...

Toate astea îmi păreau atât de ciudate, poate pentru că nu mi le imaginasem niciodată pentru mine însumi.

Dar mă gândisem la o mulțime de lucruri pe care tata le trecuse cu vederea, pentru că niciodată nu înțelegi o situație din interior așa cum o faci din afară.

Am bătut darabana în masă.

– Cred că știu cum s-o ajuți pe mama.

El se uită cu interes la mine, dar am scuturat din cap capul și i-am spus că o să-i zic în curând. Tata încuviință din cap amabil ca de obicei, și am terminat de mâncat și am vorbit câte puțin despre orice. M-am uitat la brățările din piele împletite de pe încheietura mâinii drepte, genul pe care le cumperi de la un stand de produse artizanale și pe care le purtau surferii din zonă.

– Arată bine, am spus, încercând să nu râd.

– Sunt drăguțe. Vrei și tu una?

– Nu, de fapt...

– Haide, băiete! O să fim la fel.

Am zâmbit în vreme ce el scoase una și o prinse la încheietura mea. Apoi își puse mâna lângă a mea.

– Trăsnet.

– Poftim? Ce-ai spus?

– Trăsnet. Pare că nu prea ești la curent cu ultimul argou.

– Trăsnet. Uimitor, am repetat.

– Acum, te-ai prins.

Masa în familie de duminică fu de coșmar. Nepoții mei încercară să mă convingă să mă joc cu ei, dar eram atât de obosit, încât am sfârșit prin a sta într-un fotoliu așteptându-i pe Oliver și pe Leah să ajungă. Mama mă întrebă din nou dacă se întâmplase ceva, pentru că era a doua oară în viața mea când nu întârziasem. Emily se așeză lângă mine, în vreme ce copiii ei se jucau prin cameră cu Justin.

– Cum merge treaba la cafenea? am întrebat.

– Ca de obicei. Justin e prea nerăbdător.

– Credeam că e fix invers.

– N-aș spune asta. Are și zile proaste, chiar dacă nu pare. Mi-a spus că ați vorbit despre problemă.

– Da, puțin. O să se rezolve.

M-am ridicat când se auzi soneria.

M-am uitat la Leah când am deschis ușa, holbându-mă ca un imbecil, până când Oliver se băgă și el, îmbrățișându-mă și bătându-mă pe spate atât de tare, încât aproape că mi-am scuipat un plămân.

– M-ai lăsat baltă vineri, nemernicule! strigă el.

– Șșșttt, sunt copiii aici. Fără înjurături, îl atenționă Emily.

– Am fost răcit, am mințit eu.

– Trebuia să fi luat șervețele.

– Foarte nostim, am mormăit.

Am evitat s-o salut pe Leah cu obișnuitul sărut pe obraz, ca să nu trebuiască să mă apropii de ea... Nu prea credeam că era o idee bună.

Cu coada ochiului, îi puteam vedea expresia dezamăgită.

Mama ieși cu mâncarea și ne rugă să luăm loc la masă. M-am așezat lângă Leah. Am petrecut tot prânzul ăla afurisit vrând s-o iau de mână pe sub masă. Sau, mai rău, să-mi bag mâna între picioarele ei. Era tâmpită situația asta, și nu ajuta că Oliver era chiar în fața mea, vorbind și povestind fără încetare. Abia am luat câteva îmbucături, ridicându-mă de la masă înainte de desert și anunțând că aveam să plec.

– Așa devreme? De ce? întrebă înspăimântată mama.

– Am... am o comandă pe care trebuie s-o predau mâine.

Fratele meu fu singura persoană care făcu o grimasă ca reacție la minciuna mea, ca și cum știa că nu era adevărat. Mi-am luat rămas-bun în grabă, după ce am stabilit o întâlnire cu Oliver pentru acea după-masă, ca s-o poată lăsa pe Leah înainte să plece la aeroport.

Ore. Asta era tot. Câteva ore.

Am luat placa de surf și m-am pierdut în valuri.

Septembrie

PRIMĂVARA

CAPITOLUL 80

LEAH

Oliver era în întârziere în drum spre aeroport, așa că doar ieși din mașină să scoată valiza de pe locul din spate. L-am sărutat de rămas-bun și am promis să sun cel puțin de două ori pe săptămână. Am mers pe alee spre casa lui Axel, în vreme ce mașina se îndepărta. Am sunat la ușă, dar, pentru că Axel nu a răspuns nimeni, mi-am scos cheile. Am intrat. Totul era tăcut. Am mers în camera mea și am văzut că Axel fusese acolo și frunzărise caietul de schițe pe care-l lăsasem pentru el.

Am zâmbit, dar tremuram în interior.

Tremuram pentru că mă temeam că el avea să îmi spună din nou că nu era nimic între noi. Tremuram pentru că nu mai puteam pretinde că nu eram îndrăgostită de el. Tremuram pentru că începusem să mă simt ca ființa care fusesem înainte, în toată amploarea ei, și nu puteam sta în casa aceea încă o noapte dacă el se săruta cu o altă femeie.

Mi-am lăsat valiza pe pat și am început să mă dezbrac și să-mi așez hainele în dulap. Nu terminasem, când l-am auzit.

Stomacul mi s-a revoltat de la emoții. Am ieșit și mi-am ținut răsuflarea în vreme ce îl priveam în slip, punându-și placa deoparte. Își ridică privirea, și ochii lui văzură prin mine.

– Hei, am reușit eu să șoptesc.

– Hei.

Veni spre mine.

– Eu... abia m-am întors.

– Sigur.

Se apropie și mai mult. Mă mușcă de buză.

– Vrei să vorbim?

– Să vorbim? Se opri în fața mea, și privirea îi coborî pe gura mea. Vorbitul e ultimul lucru la care mă gândesc.

– Păi, atunci, la ce...

N-am putut să termin. Buzele lui le acoperiră pe ale mele, și era un sărut implacabil, un sărut ca nici un altul în liniștea casei. Adevărat. Intens. Apăsat. Am închis ochii, memorând clipa la care visasem de atâtea ori. Pielea lui era rece, iar părul și slipul erau încă ude, dar nu-mi păsa, și l-am îmbrățișat ca și cum n-aș fi vrut să-i mai dau drumul. Voiam doar să fiu din ce în ce mai aproape de el. În pofida dificultăților, era ceva la fel de natural ca respirația, felul în care buzele lui se potriveau pe ale mele...

Axel mă ridică, și mi-am înfășurat picioarele pe după mijlocul lui. Merse în camera lui, și ne-am lovit de tocul ușii. Știam că nimeni nu avea să mă mai poată săruta așa, atât de sălbatic, de intens, fără nici un alt gând în minte.

Mă lăsă încet jos pe podea, trecându-și mâinile pe toate rotunjimile trupului meu. Am tresărit. Din pasiune. Din felul în care îl stăpâneam. Din dragoste. Și apoi m-am simțit destul de curajoasă încât să îmi scot bluza. Axel trase adânc aer în piept pe nas când bluza căzu la pământ. Rămase nemișcat, fără să mă atingă, în vreme ce mi-am scos sutienul.

Privirea i se pierdu în pielea mea...

Mi se înmuiară genunchii. Aproape că l-am rugat să facă sau să spună ceva, dar privirea lui se uni cu a mea, și n-am mai avut nevoie de alte cuvinte. Puteam vedea tot. Am văzut teamă, dar și hotărâre. Dorință.

El se dădu un pas înapoi. Trupurile noastre se întâlniră când el își lipi fruntea pe a mea. Mâinile lui îmi mângâiară abdomenul, ridicându-se spre piept. Degetul lui mare îmi frecă sfârcul cu o mișcare blândă, și a trebuit să-l apuc de umeri, atât de zdruncinată eram.

– Deschide ochii, Leah! Deschide-i!

M-am supus. Axel îmi desfăcu pantalonii și îi lăsă să cadă. Își vârî degetul arătător în betelia chiloților,

omorându-mă încet, și îi trase în jos până când au ajuns la glezne. Poate că nu era prima dată când mă vedea goală, căci oricum mergeam mereu în bikini prin casă, dar niciodată nu mă simțisem atât de expusă în fața lui, atât de descoperită. Dacă ar fi vrut, Axel ar fi putut să întindă mâna și să ia tot ce voia de la mine. Aș fi fost incapabilă să-i refuz ceva, pentru că ar fi fost ca și cum mi-aș fi refuzat mie însămi.

– Acum, tu. Te rog, i-am cerut.

El îmi aruncă o privire intensă înainte să mă îmbrățișeze. Îmi luă cu blândețe mâinile și le ghidă în jos spre șnurul înnodat al slipului. Aveam un nod în stomac în clipa când l-am desfăcut. El mă privea cu capul coborât, strângând din dinți. Când i-am dat jos, am rămas acolo goi, unul în fața celuilalt.

Axel mă sărută. Limba lui se îngemănă cu a mea când am atins patul și m-am lăsat să cad pe spate. El se aplecă ușor, cu mâinile de o parte și de alta a trupului meu, și se uită la mine preț de clipe ce păreau o eternitate.

– Vreau să te ating, i-am spus.

– Vreau să rezist mai mult decât un minut.

Am râs, și el mă sărută, înăbușind acel sunet.

– Axel, te rog, dă-mi voie!

I-am căutat erecția și l-am mângâiat. Totul la el era perfect în ochii mei. Axel respiră printre dinți în vreme ce eu îl pipăiam. Apoi închise strâns ochii și se îndepărtă. Mâna lui îmi atinse ușor abdomenul, gâdilându-mă, înainte de a se pierde între picioarele mele. Mă sărută și își băgă un deget în mine. M-am încordat. El vorbi aproape de gura mea:

– Vrei să știi la ce mă gândeam adineauri?

Am încuviințat din cap. Îl doream atât de tare, că inima avea să-mi sară din piept.

– Am ieșit cu placa să mă calmez, pentru că voiam să-ți pot vorbi ca o persoană normală. Dar, când am ajuns acasă, când te-am văzut, am făcut scurtcircuit. Atunci, nu m-am putut gândi decât că voiam să ți-o trag încet, să te

ling și tu să mă lingi pe mine, și că nu mai puteam sta nici o secundă fără să te ating.

– Fă-o, Axel! i-am spus, cu gura uscată.

El își întinse mâna spre noptieră să ia un prezervativ și se urcă pe mine. Buzele lui le găsiră pe ale mele și se uniră cu ele într-un sărut profund, umed. Puteam simți că se controla. Încercând să fie delicat. Făcând-o blând. Voiam să-i spun să se dezlănțuie, dar cuvintele îmi rămaseră în gât când se afundă în mine, alunecând până când șoldurile lui se lipiră de ale mele, și am rămas fără suflare.

Mă sărută peste tot: pe obraji, pe pleoape, pe nas... apoi începu să se miște încet, și l-am apucat de umeri și l-am ținut atât de strâns, încât mă gândeam că l-aș putea răni. Începusem să mă obișnuiesc cu ideea că nu avea să mă vadă niciodată așa cum eram. Aproape că renunțasem. Acum, știam cum era să-i simt mâinile pe piele, și mi-am dat seama că meritase să aștept toți acești ani, simțindu-mă invizibilă.

Am luat o gură de aer când am fost străbătută de un fior de plăcere. Axel simți încordarea mea și intensifică ritmul, mușcându-mă de buze, suflându-mi pe gât, apucându-mă de fund, ca și cum fiecare împingere trebuia să fie mai adâncă, mai rapidă, mai intensă. Totul mai mult. Nu știam că a face dragoste putea fi așa. Devastator. Mai mult.

– Axel...

În cele din urmă, i-am șoptit numele.

El gemu și se împinse încă o dată înainte să-și dea drumul, și mi-am înfipt unghiile în șoldurile lui. Apoi am rămas acolo ținându-ne în brațe în tăcere, gâfâind. Axel mă mușcă de lobul urechii, și m-am cutremurat, încă excitată.

– Al naibii să fie dacă tu n-o să mă omori cu zile, șopti el.

CAPITOLUL 81

AXEL

Am deschis încet ochii. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră și părul lui Leah mă gâdila. Mi-am frecat nasul de obrazul ei înainte de a o săruta. Ea se întinse încet, atât de adorabil, încât a trebuit să mă abțin să nu iau aparatul foto.

– Haide, trezește-te! Am adormit.

– Hmm.

Se întoarse.

– Leah, o să întârzii la școală.

Ea se întoarse și își împleti picioarele cu ale mele. Încă eram goi. Eu aveam erecție. Pielea ei era atât de catifelată. Voiam s-o sărut peste tot.

– Aș putea chiuli, șopti ea.

– Se presupune că eu sunt cel care are gânduri păcătoase și tu trebuie să mă oprești.

– Nu se termină lumea dacă chiulesc o zi.

– Îmi pare rău! Micul-dejun și pleci.

– Micul-dejun?

Ea râse când am întors-o și m-am urcat peste ea. I-am apucat un sfârc în gură și am tras ușor până când ea scoase un geamăt înfundat.

– Axel, ce...

Înainte să poată termina întrebarea, am răspuns desfăcându-i genunchii și coborând din ce în ce mai mult. Mi-am cufundat limba în sexul ei și am lins-o și am mângâiat-o, devorând-o.

I-am ținut picioarele când deveni excitată și începu să tremure. Și am continuat să-mi frec buzele de ea cu o intensitate sporită. Avea ochii închiși și nu se uita la mine

când trupul i se încordă, mâinile se agățară de cearceaful șifonat... și am sărutat-o cu limba, gâfâind deasupra trupului ei. Nu cred că am vrut vreodată să ofer atât de mult plăcere altcuiva, s-o fac să se topească în brațele mele.

Ea se scutură și strigă când o cuprinse orgasmul.

I-am savurat gustul în gură ridicându-mă pe trupul ei și, când se uită la mine, mi-am lins buzele încet. Leah roși. Asta mă amuză, și am zâmbit.

– Te stânjenește?

I-am mângâiat obrazul cu degetul mare.

– Nu. Da. Eu niciodată...

– Rahat!

Leah își feri privirea, dar am apucat-o de bărbie, forțând-o să se uite la mine. Am sărutat-o încet.

– Ei bine, o să fii micul meu dejun în fiecare zi. Și, data viitoare când o s-o fac, tu o să te uiți la mine. Ea încuviință din cap, cu obrajii strălucind. Haide, scoală-te și mergi să înveți ceva bun și folositor, înainte să te întorci acasă și să te învăț eu toate chestiile rele pe care le știu. Am ciupit-o de fund când se ridică, și mă plesni râzând, mergând spre duș.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă duce după ea, căci în ritmul ăsta risca să nu mai apuce să ajungă nici măcar la ultima oră. Aveam senzația nefamiliară de plenitudine în piept și m-am sculat să fac cafea. Când ieși de la baie, deja îmbrăcată și cu părul strâns în coadă de cal, i-am dat o cană de cafea, pe care a băut-o dintr-o înghițitură, și un sendviș cu avocado.

– Nu vrei să te duc eu?

– Nu. Îmi place să merg cu bicicleta.

– Stai, prânzul tău. I-am dat un măr. Nu uiți ceva?

– Rucsacul! strigă ea.

– Și un sărut, la dracu'! Vino-ncoace!

Ea roși din nou. Am apucat-o de ceafă, să-i dau un sărut lung și lent, înainte s-o las să plece și să ies pe verandă să-i spun la revedere. M-am uitat după ea cum pedala pe bicicletă, cu coada de cal legănându-se în soarele dimineții. Am inhalat cu putere, calm și neliniștit în

același timp, dacă asta e posibil. Pentru că eram fericit, chiar al naibii de fericit, dar nu puteam ignora faptul că păşeam pe nisipuri mişcătoare, dar, chiar şi aşa, nu mă puteam opri să nu merg înainte...

Mi-am aprins o ţigară şi am mai făcut o cafea.

După o dimineaţă leneşă plină de gânduri încâlcite, Leah se întoarse, şi, când urcă scările verandei cu un zâmbet pe buze, am simţiţi că totul era la locul lui din nou. Îndoielile şi greşelile dispărură cu primul sărut, şi eram chiar acolo, în prezent, cu ea.

Când se lăsă noaptea, după cină, m-am întins în hamac, şi ea veni să mi se alăture, cuibărindu-se lângă mine în vreme ce ne legănam uşor. Nu eram nimic altceva decât muzica venind încet din living, stelele sclipitoare şi mirosul mării născut de briză.

– Ştii că trebuie să vorbim, da?

– Nu trebuie, am spus eu.

– Vreau să ştiu ce te îngrijorează cel mai mult. Se uită la mine, întinse mâna şi îmi netezi spaţiul dintre sprâncene. Vezi? Nu-mi place asta. Eşti atât de încordat.

Mi-am băgat mâna sub rochia ei şi am strâns-o de fesa dreaptă înainte s-o sărut.

– Ştiu eu un mod de a scăpa de încordare.

– Axel, te rog! Fără glume acum.

Faţa îi deveni tristă, şi am vrut să mor. Pentru că nu mă gândisem niciodată că aş putea să ajung atât de dependent de altcineva, atât de repede. Pentru că nu eram obişnuit cu astfel de simţăminte sau cu gesturi prosteşti care să-mi topească inima. Pentru că fusesem convins că nu-mi plăceau aiurelile romantice, dar chiar atunci aş fi putut scrie un cântec de dragoste despre ea. Ultima fată din lume pentru care credeam că aveam să îmi pierd capul. Cea pe care o cunoşteam de-o viaţă. Cea care fusese mereu acolo, invizibilă, chiar în faţa ochilor mei.

Mi-am frecat bărbia şi am oftat.

– Bine, hai să vorbim!

– Ce-o să facem?

– N-am nici o nenorocită de idee.

– Tu... trebuie să te fi gândit la ceva.

– Stai așa. Îmi trebuie o țigară.

Am mers în bucătărie să iau pachetul. Când m-am întors, Leah stătea în hamac, legănându-se ușor și uitându-se la mine. Mi-am aprins țigara și am tras cu sete un fum înainte să găsesc cuvintele potrivite, dacă chiar ar exista.

– Cred că ar trebui să avem răbdare. Știi, să vedem cum merge totul. Și, după aia, nu știu, n-am un plan, nu-i ca și cum mă așteptam la asta. Îl concep pe măsură ce merg înainte și încerc să nu mă gândesc prea mult, ca să nu înnebunesc.

– Bine. N-o să ne gândim la asta.

Ea rosti cuvintele încruntându-se.

– Hai, nu face figura asta! Mi-am stins țigara și am mers spre ea. M-am așezat între picioarele ei și i-am desenat o inimă cu degetele pe față, înainte s-o ciupesc de obraji. A funcționat: începu să râdă. Leah, știi cât de aiurea e toată situația asta pentru mine, da? Mă face să mă simt vinovat. Rău. Nu-i o situație normală. E dificil.

– Îmi pare rău! șopti ea și își puse capul pe pieptul meu.

Am rămas așa o vreme, sărutându-ne încet. Nu știu cum de n-am observat mai înainte cât de magic putea fi un sărut. Cât de intim. Ceva atât de mic, de drăguț. Cu ea tot ce voiam să fac era să închid ochii și să simt fiecare atingere și fiecare respirație.

CAPITOLUL 82

LEAH

Înainte de asta, credeam că dragostea era ca un chibrit ce se aprinde si apoi pâlpâie şi se stinge. Dar nu. Dragostea e acea serie de mici sclipiri înainte de izbucnirea focului de artificii. Era obrazul lui lipit de bărbia mea când mă trezeam, când soarele încă nu răsărise. Era acel sentiment pe care-l aveam în stomac când îl atingeam. Era mişcările lui lente când făceam dragoste şi vocea lui profundă şoptindu-mi numele. Era gustul mării pe pielea lui. Era dorința mea să opresc în loc fiecare clipă pe care o petreceam împreună. Era privirea lui intensă, veselă.

Dragostea era să simți totul într-un singur sărut.

CAPITOLUL 83

LEAH

Blair izbucni în râs când i-am spus ultimele noutăți. Stăteam întinse pe pat în camera ei, uitându-ne la stelele fluorescente de pe tavan ce luceau în întuneric.

I-am dat un ghiont.

– De ce râzi?

– Nu știu. De tine, de situație.

– Foarte nostim. M-am întors, am luat un ursuleț de pluș și m-am ghemuit lângă el. Mi-e teamă, Blair.

– Să nu-ți fie! Ar trebui să te bucuri de clipa asta. E tot ce ți-ai dorit, nu-i așa? Și acum, ai. Băiatul pe veci inaccesibil, cel despre care spuneai tot timpul că nu te băga în seamă.

– Credeam că așa va fi mereu.

– Viața e imprevizibilă în felul ăsta.

– Corect. Dar... Mi-am dat o șuviță de păr după ureche și m-am gândit la ce voiam să spun. Eram extrem de agitată. E prea bine ca să fie adevărat. Și prea complicat. Nimeni nu știe, doar tu. Nu-mi place asta, să trebuiască să ne ascundem, dar înțeleg... Înțeleg că s-ar putea să fie o problemă. Nici nu-mi pot imagina cum ar reacționa fratele meu dacă ar afla.

– Ești adult, Leah.

– Cred că da.

– Dă-o naibii! Poate că are dreptate să aștepte și să vadă cum evoluează treburile înainte să implice familiile voastre. Nu te gândi prea mult, o să-ți dai seama când o să vină momentul.

Se auzi soneria, și Blair se ridică să răspundă. După câteva minute, reveni în cameră cu Kevin. Am zâmbit și l-am salutat.

– E seara fetelor? Am pierdut niște bârfe bune?

Se așeză pe scaunul de la biroul ei.

– Dacă ți-am spune, ar trebui să te omorâm. Blair îl sărută înainte să se așeze turcește pe pat lângă mine.

Am râs, mulțumită să îi văd atât de fericiți împreună. Și pentru că părea ca oricare altă după-masă de pe vremuri.

Mi-am luat rămas-bun după un timp și am plecat acasă. M-am oprit la cafeneaua familiei Nguyen și l-am salutat pe Justin din ușă. El fu mirat să mă vadă.

– Măi, măi, ia uite cine-i aici!

– Eram doar în trecere.

– Cine e? Georgia apăru din bucătărie și zâmbi când mă văzu. Își șterse de șorț mâinile acoperite de făină și mă îmbrățișă atât de tare, încât îmi scoase aerul din plămâni. Ești drăguță, scumpo.

– Vrei ceva? întrebă Justin.

– Nu pentru aici, dar mă gândeam să iau o bucată de cheesecake pentru acasă.

– Sigur, ți-o pun acum la pachet.

Georgia își trecu degetele prin părul meu și mă frecă pe obraz ca și cum aveam o pată.

– E ceva în neregulă? am întrebat, îngrijorată.

– Nu, doar o zgârietură.

Am îmbrățișat-o fără de veste, prinzând-o nepregătită. Și pe ea, și pe mine. Fusese un impuls. Nu știu dacă era din cauza felului în care își făcuse mereu griji pentru mine, pentru noi toți. Chiar dacă uneori greșea procedând astfel, îmi plăceau căldura și familiaritatea acelea. Când i-am dat drumul, am văzut că avea lacrimi în ochi și încerca să le șteargă.

– Îmi pare rău, eu doar... nu știu...

– Nu spune că-ți pare rău, dragă. Știi ceva? Chiar aveam nevoie de o îmbrățișare. În special una de la tine, atât de dulce cum ești tu mereu. Hai, mai dă-mi una!

Mă lăsă s-o îmbrățișez din nou și închise ochii, mulțumită. Ne-am despărțit când intră un client.

– Hai, vino cu mine la bucătărie!

Am stat acolo pentru o vreme cu mama lui Axel, doar ținându-i de urât, deși n-am vorbit prea mult. Mă făcu să-mi amintesc de după-amiezile pe care obișnuiam să mi le petrec cu ea și cu mama în bucătărie acasă, stând pe un scaun, în vreme ce ele găteau, și ascultându-le vorbind despre treburile lor, viața de zi cu zi, prostiile pe care le făceau câteodată bărbații lor și planurile de weekend. Îmi plăcea că mă lăsau să ascult conversațiile lor de adult, pentru că era ca și cum se deschidea o fereastră spre o lume diferită de cea pe care eu și cu Blair o împărtășeam la școală.

CAPITOLUL 84

AXEL

Am știut după sunetul ușii că Leah ajunsese acasă, dar nu m-am mișcat. Am rămas acolo pe verandă, cu coatele pe balustradă, o țigară în gură, uitându-mă la rotocoalele de fum înainte că vântul să le împrăștie.

Apoi i-am simțit brațele ce mă cuprindeau de la spate. Am închis ochii. Mă simțeam ca dracu' în zilele alea când ea pleca de acasă și povara vinovăției mă copleșea. Dar eram fericit din nou când ea revenea și mă saluta cu unul dintre acele zâmbete uriașe ce îi acopereau întreaga față.

– Cum a fost după-amiaza ta? am întrebat.

– Bine, am stat cu Blair și cu Kevin pentru o vreme. După aia, m-am dus la cafenea și ți-am luat o felie de cheesecake, spuse ea stând lângă mine și sărutându-mă. Prăjitura ta preferată.

Am tras-o la mine, devorând-o până când am rămas fără aer. I-am mângâiat încet limba cu a mea, ca și cum ar fi fost primul nostru sărut, deoarece cu Leah totul era așa, de parcă fiecare sărut de care avusesem parte vreodată era doar o repetiție pentru clipa sosirii ei. Nu voiam să mă gândesc de ce, sau când, sau cum, pentru că îmi era teamă de ce aș putea descoperi, că poate dintotdeauna simțisem ceva pentru ea. Nu dragoste. Nu dorință. Ci o legătură, ca și cum acel halo din picturile ei ce mă atrăgea era un fir invizibil ce cumva mă legase de ea.

– Ce s-a întâmplat?

Se uită la mine cu îngrijorare când ne-am separat.

– Nimic. Mi-a fost dor de tine!

– Și mie.

– Hai să pregătim cina!

Am încetat să mă gândesc la orice altceva în afară de prezența ei aici, gropițele de pe față când zâmbea, degetul pe care-l ducea la gură când gusta sosul, ceea ce mă făcu să am pe loc erecție, lucirea din ochii ei de fiecare dată când se uita la mine.

Am mâncat relaxați pe verandă, și ea spălă vasele în vreme ce eu am încălzit apa pentru ceai. M-am așezat pe perne, și Leah se culcuși între picioarele mele, cu spatele pe abdomenul meu. Am aprins o țigară și mi-am ținut mâna la distanță, ca fumul să n-o deranjeze. Muzica se auzea dinspre living. Era perfect, și am avut sentimentul că nu era prima noapte în care eram atât de apropiați, că fuseseră multe altele, dar cu diferite forme, culori și texturi. Am simțit că era firesc s-o iau de talie și s-o trag spre mine. Ea inspiră adânc, calm.

– Îți pot auzi inima de aici, spuse ea.

– Cum sună?

Am tras un fum.

– Nu știu. Tu. Lucruri. Mi-aș dori s-o pot picta.

– Să pictezi un sunet..., am șoptit. Succes cu asta!

Leah râse încet, și am tăcut din nou. N-aveam nevoie să vorbesc atunci când o aveam aproape. Am închis ochii în vreme ce se auzea *Pepperland*. Mă gândeam că noaptea asta era la fel cu cele pe care le petrecusem singur pe verandă de-a lungul anilor, doar mai mult... mai mult, punct.

– Ce-ți place la mine?

– Tot.

Am zâmbit, pentru că nu-mi amintesc să mă fi întrebat cineva vreodată ceva atât de copilăresc. Dar îmi plăcea.

– Hai, nu fi timid!

– Fundul tău, sânii și...

Mă ciupi de braț, mormăind, apoi am rostit pe buzele ei:

– Îmi place sunetul râsului tău. Mi-au plăcut contradicțiile tale. Cât de intensă ești, aproape copleșitoare. Îmi place felul în care te simt și încerc să

ghicesc ce ai de gând să spui, chiar dacă greșesc întotdeauna. Îmi place casa asta când ești tu în ea...

Ea îmi astupă gura cu un sărut. I-am desfăcut picioarele, am așezat-o călare peste mine și mi-am vârât limba în gura ei. Leah își afundă degetele în părul meu în vreme ce ne frecam unul de altul, îmbrăcați. Mă trecu un val de căldură, și nu puteam să mă gândesc decât să fiu în ea, ca și cum acolo era locul meu pentru vecie.

– Mă omori, am gâfâit.

– Tu mă omori. Ai făcut-o de ani.

Eram orbit. Tot ce puteam percepe era cât de bine mirosea, cât de catifelată îi era pielea, cât de dulce îmi șoptea numele vocea ei. Am apucat-o de haine și am tras jos pantalonii de bumbac și chiloții înainte să fac la fel cu ai mei și am intrat în ea. Fără prezervativ. Mi-am ținut răsuflarea și am strâns din dinți, încercând să nu mă mișc. Am gemut când ea o făcu, dansând peste mine, afundându-și unghiile în spatele meu.

– Stai... la naiba... stai...

Dar părea că nu mă aude, și am pierdut orice fărâmă de rațiune când privi în ochii mei în vreme ce mă călărea pe veranda aia unde începusem să mă îndrăgostesc de ea. Am ținut-o de șolduri, ascultându-i respirația, vrând să rup de pe ea restul hainelor, să-i mângâi fiecare părticică din trup.

Îmi pierdusem răsuflarea chiar când i-am văzut orgasmul sub stele. Atât de puternică peste mine, atât de dedicată acelei clipe, fără să se gândească la nimic altceva. Mi-am încleștat dinții când mă izbi un val de plăcere și m-am retras pentru a termina în mâini, cu un geamăt.

Ea mă îmbrățișă. Am încercat să-mi recapăt suflul.

– Leah, asta nu-i... Niciodată..., am reușit să îngaim.

– Mi-am luat măsuri de precauție, spuse ea tremurând.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Eu... n-am putut să mă gândesc la nimic altceva.

M-am calmat și am sărutat-o pe obraz.

– Trebuie să facem duș, am spus, ridicând-o.

Mi-am scos hainele murdare în vreme ce înaintam prin living și am dezbrăcat-o și pe ea după ce am pus dopul la

cadă și am dat drumul la apă caldă. M-am uitat la ea din fiecare unghi, observând fiecare contur, fiecare rotunjime, fiecare urmă pe pielea ei. Leah roși.

– Ce faci?

– Nimic. Hai, intră în cadă!

„Te memorez ca să te desenez", mi-am spus în sinea mea, dar mi-am scos gândul ăla din minte, pentru că n-aș face niciodată asta, n-aș picta-o niciodată, n-aveam cum s-o prind.

Am stat în spatele ei, îmbrățișând-o, și am oprit apa când ajunse aproape de margine. Eram acolo, încă se auzea muzica în living, și mi-am sprijinit bărbia de umărul ei și am închis ochii.

Începu să cânte *Yellow Submarine*. Ea se mișcă.

– Îți amintești de noaptea în care m-ai întrebat dacă am auzit un cântec în minte când mi-am întâlnit sufletul-pereche și eu am spus că da?

Am încuviințat din cap pe obrazul ei.

– Era cu tine. Și ăsta era cântecul. Cu ani în urmă.

Notele se roteau în jurul nostru.

– Povestește-mi! am șoptit eu.

– Abia împlinisem 16 ani. Tu n-ai venit la ziua mea de naștere pentru că fuseseși în Melbourne cu niște prieteni, și mi-ai dat un stilou cu peniță. Ai spus că era ca să pot continua să creez magie.

– Îmi amintesc de asta.

Am sărutat-o pe tâmplă.

– Am început să aud cântecul ăsta în minte chiar atunci. Și am simțit... am simțit impulsul de a-ți spune ceva important, dar n-am putut. Mi se pusese un nod în gât.

– Scumpo...

Am îmbrățișat-o și mai tare.

– Tot ce ai auzit tu a fost „Cu toții trăim într-un submarin galben", dar pentru mine va fi întotdeauna prima dată când am spus *te iubesc* uitându-mă în ochii tăi, chiar dacă am folosit alte cuvinte.

Mi-a stat inima în loc. Și mi-am dat seama că noi eram un puzzle ce fusese pus cap la cap odată cu trecerea anilor.

Diferența era că Leah avusese întotdeauna toate piesele, iar mie îmi trebuiseră ani să le găsesc.

CAPITOLUL 85

LEAH

Îl iubisem dintotdeauna. Dar îl iubeam de la distanță, uitându-mă la el urcat pe un piedestal, neputând să-l ating. Lucrurile pe care nu le putem atinge sau pe care nu le putem avea dobândesc întotdeauna un plus de valoare, ca acele picturi cărora nimeni nu le acordă atenție până când se află că sunt realizate de un pictor celebru și că valorează o avere. Ani la rând, îl idealizasem pe Axel, știam asta. Că mă vrăjise. Că adoram pământul pe care călca. Că aprobarea lui de fiecare dată când apucam o pensulă însemna totul pentru mine.

Se terminase cu asta. Acum, îl aveam în față, și, într-un fel ciudat, doar acum era în carne și oase pentru mine. Real. Atât de real. Cu defectele, umbrele, toată măreția lui, de o mie de ori mai bun și de o mie de ori mai interesant decât Axel cel perfect care trăise în mintea mea.

Și iubirea pentru el adăugase noi dimensiuni.

Mai multe umbre. Mai multe culori. Mai mult din tot.

CAPITOLUL 86

AXEL

Poate, dacă sentimentele pe care Leah le stârnise în mine ar fi fost călduțe, aș fi putut să le evit, punând capăt la tot înainte de a se fi întâmplat, ridicând o barieră. Dar nu, erau ca un uragan ce mătură și întoarce totul pe dos în cale. Precum ceva ce dormise multă vreme și brusc se trezise. Ca mărul despre care se spune că nu trebuie să-l guști, dar e atât de lucios, tentant și perfect. Precum ceva neașteptat.

Aș putea spune că a fost o întâmplare. Că Leah a ajuns la mine acasă. Că m-am străduit s-o dezbrac strat după strat. Că m-am îndrăgostit de ea după ce am aflat ce am aflat, când tot ce a mai rămas a fost pielea ei sub degetele mele...

As putea spune asta...

Dar aș minți.

CAPITOLUL 87

LEAH

Am luat doi de nouă și un zece la ultimele mele trei examene, și eram emoționată când am ajuns acasă. Axel mă îmbrățișă și spuse că trebuie să sărbătorim. Era vineri, o zi de primăvară caldă. Mi-am pus o rochie lejeră și sandale. Am mers la Nimbim, o suburbie la vest de Byron Bay, un refugiu al artiștilor și al ecologiștilor, cel mai altfel oraș din Australia, unde se adunau toți hipioții.

Am mers pe străzi și ne-am uitat la fațadele colorate acoperite de desene. Mergeam de câteva minute, când degetele lui Axel începură să le frece pe ale mele, și în curând ne țineam de mână. Văzându-i expresia, am înțeles: se hotărâse să mă ducă să mâncăm undeva unde să nu trebuiască să ne facem vreo grijă. Și îmi plăcea sentimentul de a putea merge mână în mână cu el, ca un cuplu obișnuit, ceea ce și voiam să fim. Am deschis gura să-i spun, dar el ghici.

– Încă nu, Leah.

– Bine.

Soarele de amiază ne însoți când ne-am așezat la o terasă, să mâncăm de prânz. Eram relaxați și am petrecut drumul înapoi cu mașina discutând tot felul de prostii. Axel îmi zise că era imposibil să-ți atingi nasul cu vârful limbii. M-am străduit s-o fac.

– Las-o baltă!

Își dădu ochii peste cap.

– Asta vine de la un tip care încearcă mereu să găsească o logică în tot sau o oarecare dovadă a contrariului. Verificam doar, am glumit eu.

– Eu nu fac asta, spuse el, apărându-se.

– Bineînțeles că o faci. Nu poți suporta să nu înțelegi ceva.

– Cum ar fi?

– Scarabeii lui tata, de exemplu.

– Au, cumva, vreun sens?

Nu eram obișnuită să vorbesc despre el, despre ei, fără să mă forțeze cineva s-o fac. Fără ca Axel să facă asta anume. Mă întristă să-mi dau seama că îmi era dor de părinții mei și nici măcar nu-mi permiteam să mi-i amintesc, să-i țin aproape și să-i port cu mine.

– Au sens, am spus. A făcut-o pentru mama. Ea iubea scarabeii, pentru că avea o amuletă cu unul, pe care i-o dăduse bunicul când era mică. În vechiul Egipt, erau considerați un simbol al protecției, al înțelepciunii și al renașterii. Când s-a îndrăgostit de tata, înainte ca ei să înceapă să iasă împreună, spunea că obișnuia să petreacă zilele culegând margarete din grădina casei și să smulgă petalele spunând: „Mă iubește, mă iubește..."

– Nu ar trebui să fie „mă iubește, nu mă iubește"?

– Exact, dar nu voia să-și imagineze o altă posibilitate, așa că a schimbat regulile, și gata. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc atunci când m-am gândit la mama. I-a spus la a treia întâlnire. Așa că, pentru el, scarabeul era al ei, norocul, plin de *te iubesc*.

Axel începu să râdă.

– Doamne, al naibii Douglas, încă îmi amintesc ziua aia în care l-am întrebat, și el mi-a spus că ar trebui să continui să mă gândesc la asta. Aș fi putut petrece toată viața încercând să înțeleg și n-aș fi ajuns la nici un rezultat. Știi ceva? Îi plăcea asta, să râdă de mine.

Am tăcut vreme de câteva minute.

– E minunat, am spus.

– El pictând lucruri pe care doar ei doi să le înțeleagă. Restul oamenilor vedeau scarabeii ăia spintecați pe mijloc și își închipuiau că-i doar o ciudățenie. Dar pentru el era dragoste, unul dintre multele feluri în care o aborda.

Axel oftă, și expresia i se întunecă, dar nu l-am întrebat la ce se gândea, pentru că știam că nu avea să îmi spună. Ajunși înapoi în Byron Bay, făcu un ocol.

– Unde mergem?

– Vreau să-ți arăt ceva.

Se opri în fața unei galerii de artă contemporană. Erau câteva în oraș, dar asta era cea mai mică și era specială, poate datorită fațadei rustice sau farmecului ei. El părea agitat.

– Nu ți-am spus niciodată până acum, pentru că... nu voiam să te sperii sau să bați în retragere, dar, cândva, i-am promis lui Douglas ceva. I-am spus tatălui tău că nu știu cum, dar o să... te fac să-ți expui lucrările într-o galerie.

– De ce ai face asta?

– Pentru că nu am reușit să-mi țin o altă promisiune.

– Care? Nu trebuie să mă minți.

– Că o s-o fac. Să-ți arăt lucrările mele aici. Pentru că ăsta era visul meu, dar cu atât de mult timp în urmă, încât nici măcar nu-mi amintesc sentimentul de a dori un astfel de lucru. Când ți-am spus că trebuia să discut cu cineva despre ele, ție ți-am părut a vorbi serios. Nu doar pentru că îmi e dor de ei, Leah, ci și pentru că tatăl tău... dacă-l scot din istoria vieții mele, n-o să mă cunoști în întregime, înțelegi? Îi datorez mult pentru ceea ce sunt.

Mi-am reținut lacrimile, și degetele lui alunecară încet pe obrazul meu, dar el se retrase când observă ceva afară din mașină. M-am întors. Tot ce am văzut era o fată tunsă scurt care își întoarse capul când dădu cu ochii de mine.

– Ce e, Axel?

– Nimic. Nu-i nimic.

– O știi?

– E o prietenă.

Porni motorul, și am plecat acasă. M-am uitat în oglinda retrovizoare la ușa galeriei de artă pe care o lăsam în urmă și n-am mai vorbit despre asta pe tot parcursul zilei. Am pregătit cina împreună. Am pus un disc. Am făcut dragoste în patul lui și ne-am îmbrățișat după aceea în liniștea nopții.

Nu puteam adormi. Îmi ardeau vârfurile degetelor de la picioare, și cunoșteam bine senzația aia, foarte bine, dar era ora 3.00 dimineața, nu voiam să-l trezesc. M-am sculat când n-am mai putut suporta. Am mers desculță pe vârfuri prin living, lăsând întredeschisă ușa dormitorului. Am aprins lampa de pe masă ce dădea o slabă lumină portocalie și m-am dus după materialele de pictură. Am întins o foaie de hârtie pe podea și am îngenuncheat pe lemnul cald. Am tras adânc aer în piept, simțind solitudinea clipei, păstrând-o intactă înainte de a deschide cutia de vopsele și a-mi plimba degetele peste tuburi, mângâindu-le, amintindu-mi de ele...

Am luat un galben. Apoi, un roșu carmin.

După aceea, un albastru petrol, un mov, un purpuriu, un roz somon, un maro ciocolatiu, turcoaz, chihlimbariu-închis, caisă, verde mentă...

Le-am amestecat pe toate. Le-am simțit pe toate. M-am regăsit în toate.

CAPITOLUL 88

AXEL

Douglas apăru acasă la mine cu o pungă de mâncare gata preparată și două beri în mâini. Nu zise un cuvințel înainte de a merge în bucătărie și a scoate totul. Eram puțin supărat uitându-mă la el. Nu pe el. Poate pe mine. Nu știu. Am pus după ureche țigara pe care tocmai voiam să mi-o aprind când apăruse el.

– O zi proastă, nu? O mulțime din astea în ultima vreme.

– Nu mai spune! am șuierat eu. De ce ai venit?

– Ce mai gazdă ești și tu...

– Nu e din cauza ta, doar că... nu-ți face griji de asta.

Am deschis o bere și am luat o înghițitură. Douglas se uită în jur la dezordinea din casă. Nu mai făcusem ordine de zile întregi. Podeaua era plină de picturi neterminate, schițe, pete de vopsea pe care nu mă ostenisem să le curăț.

Tot ce simțeam era frustrare.

– Pur și simplu, nu pot să fac asta. Nu pot.

– Nu-i adevărat, Axel. Haide, uită-te la mine!

– Ai dreptate, e mai rău. Nu vreau s-o fac.

Își răsuci berea în mână uitându-se la mine. Am văzut dezamăgirea din ochii lui. A trebuit să mă abțin să nu mă plâng ca un nenorocit de băiat în fața lui despre tot ce mi-aș fi dorit să fiu și n-am reușit niciodată.

– Dacă-mi spui, o să înțeleg.

M-am ridicat și mi-am trecut mâna prin păr.

– E tot. Casa asta, locul ăsta. Ce mi-am închipuit că ar putea fi, dar nu-i. Mă sufoc. E ca și cum aș avea un laț de gât, la naiba, toată ziua. Mergeam de colo colo, călcând

peste picturi, dar nu-mi păsa. Nici măcar nu știu de ce am vrut să fac asta. Să pictez. Am uitat. Cum să poți uita ceva ce se presupune că era visul tău, Douglas?

– Spune-mi un singur lucru: ce intervine între tine și pânzele tale?

– Eu, la dracu'! Eu. Nu simt nimic. Nu am nimic de reprezentat, nimic ce să vreau să păstrez. Nu vreau să fac doar de dragul de a face. Dacă așa o să fie, aș prefera să nu mă mai ating niciodată de o afurisită de pensulă. Și, cu cât încerc mai mult să găsesc ceva ce e destul de important pentru mine încât să mă dăruiesc cu totul, cu atât e mai rău, cu atât mai frustrat devin. Nu pot. Am încercat luni întregi și... nu pot. Se presupune că pentru asta am studiat, și ți-am promis că o s-o fac și o să-ți arăt lucrările mele într-o galerie, dar...

Mi-am dus o mână la piept, și Douglas se ridică și mă îmbrățișă. L-am ținut strâns, aveam nevoie de asta, aveam nevoie să știu că, chiar dacă nu făceam asta, chiar dacă nu puteam marca acel obiectiv de pe listă ca fiind îndeplinit, el tot avea să fie acolo cu mine, pentru că pictura era unul dintre lucrurile cele mai puternice care ne apropiaseră încă de când eram copil, și îmi era teamă că, dacă renunțam, el avea să se îndepărteze de mine sau ceva avea să se schimbe.

– Ajunge, băiete! Ajunge. Mă bătu pe spate. Nu mai trebuie s-o faci, mă auzi? Nimeni nu te forțează. Ai pornit un război, și te lupți doar cu tine însuți și n-o să câștigi niciodată. Dă-o dracului de pictură! La naiba cu tot, mă auzi? Primul lucru e să fii fericit, să te simți relaxat când te trezești în fiecare dimineață.

Voiam să plâng de ușurare.

Am tras adânc aer în piept, am respirat, am respirat, am respirat...

Douglas mă strânse de umăr, și dezamăgirea de pe fața lui se transformă în mândrie. Nu știam de ce, dar nici n-am întrebat, pentru că doar să văd era de ajuns. Făcu să dispară încordarea, luând mâncarea și cele două cutii cu tăieței pe verandă. Am mâncat în liniște, fiecare pierdut în

propriile gânduri. Eram pe cale să mă duc să fac ceai, când el mă opri cu un zâmbet.

– Stai, am ceva mai bun.

– Nu se poate. Am început să râd când el scoase o pungă și o scutură în fața mea. Arată bine. Dă-mi-o!

Râse în hohote acolo în noapte când i-am luat iarba și am mers după hârtie de țigară. După o jumătate de oră, amândoi eram drogați și stăteam pe treptele verandei cu o sticlă de rom, cu picioarele în iarba ce creștea pe nisip. Trase o dată și tuși.

– Sunt prea bătrân pentru asta.

– N-o să fii niciodată prea bătrân pentru nimic, Douglas. Un gând poate îmbătrâni? Nu cred. Poți fi întotdeauna ce vrei să fii.

– Ia nu face tu filosofii cu mine la ora asta, băiete!

I-am luat țigara din mână. El se uită strâmb la mine când am suflat fumul și am observat inelele de fum dispărând în întuneric.

– Așa că, s-o ia dracu' de pictură.

– Dracu' s-o ia de pictură! am repetat euforic.

– Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, felul în care înșfaci viața și o modelezi după bunul tău plac. Îmi aduci aminte de mine. Știi, câteodată, există doar două opțiuni: în sus sau în jos, te miști înainte sau te miști înapoi, apuci sau renunți, închis sau deschis... Nuanțele de cenușiu sunt în regulă, dar nu sunt totul. Câteodată, trebuie să mergi până la capăt, să-ți asumi riscuri. Ca în dragoste.

– S-o ia dracu' de dragoste! am mormăit eu.

– Nu cred asta din partea ta. Să știi, tu ești o pradă ușoară. Spune-mi că știi asta, Axel. Trebuie să te păzești.

M-am uitat la el cu coada ochiului și am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ai fumat prea mult.

– Nu, vorbesc despre tine, cum ești tu. Crede-mă, știu ce spun. Duse o mână la piept, arătând vesel. Axel, pictezi sau nu, și într-o zi o să iubești sau nu, pentru că n-o să știi cum să faci lucrurile altfel.

M-am întins pe spate și m-am uitat la stele.

– Păi, se pare că dragostea nu se prea grăbește...

– Există lucruri pentru care merită să aștepți.

– Cum ai știut că Rose era aleasa?

– Cum să nu fi știut? Se încruntă, descumpănit. La dracu', o singură privire spre ea, și lumea s-a oprit locului chiar când am auzit notele de la *I Will* în minte. N-am avut nici un dubiu.

– Ești un norocos, am șoptit, și apoi îmi veniră în minte două idei deodată. Poate că era o coincidență că ea îmi apăruse în minte în vreme ce vorbeam despre dragoste. Sau poate că nu. Nu aveam să știu niciodată. În ce privește promisiunea pe care ți-am făcut-o, pentru că tocmai ce am urlat s-o ia dracu' de pictură...

– Nu-mi datorezi nici o explicație, Axel.

– Nu-i o explicație, e o revelație. M-am așezat jos repede, puțin amețit. Ea o s-o facă. Leah. Fata ta. Are sens, nu-i așa? Acum, înțeleg, era limpede de la început. Ai văzut ce face? O să umple galeriile. Și cred... cred că-i destinul ei, nu al meu. Asta-i tot, la naiba.

– E chiar bună, da. E specială.

– Știi ce, cred că o să mă țin de promisiune. O să am o expoziție într-o zi, toată chestia e că o s-o fac cu ea. O să fiu organizatorul. E același lucru, corect?

Douglas râse, și am râs și eu.

Aproape de ivirea zorilor, am decis să intru în casă și să-mi caut telefonul pe birou, pentru că, dacă nu greșeam, îl lăsasem acolo cu o zi sau două în urmă. L-am găsit și am sunat-o pe Rose. I-am spus să nu-și facă griji, că soțul ei avea să doarmă la mine acasă. Dar, douăzeci de minute mai târziu, ea își făcu apariția.

– Nu pot să cred, spuse ea când am deschis ușa și îl văzu pe Douglas pe canapea.

– E vina mea, pe cuvânt. Am lăsat-o să intre. Cafea?

– Da, ori asta, ori îl scot afară de urechi.

– Ți-am mai spus, pierde noțiunea timpului, nu-și dă seama de asta.

– Axel, ne cunoaștem unul pe altul. Fă-mi cafeaua aia!

Mi-am înăbușit un zâmbet și i-am turnat o cană. Avea niște jeanși lăbărțați, și câteva fire de păr blond ieșiseră din coada de cal zbârlită.

– Scuze că te-am sunat la ora asta.

– Nu contează, trebuia să-mi spui. Ce tot făceați voi? Încercați să salvați lumea, ca întotdeauna?

– Încercam să mă salvez pe mine, dacă poți crede, am mărturisit eu.

– Nu fi prostuț! Ești perfect așa cum ești, Axel Nguyen. Se înmuie și mă ciupi de obraz. Într-o zi, o să-ți dai seama, și atunci o să-ți accepți toate defectele și o să te deschizi și în fața altcuiva care o să ți le accepte.

– Sună tare bine, am spus ironic.

– O să fie. Se uită la mine cu ochi strălucitori, apoi mi-am ferit privirea, stânjenit, pentru că simțeam că știa despre mine ceva de care încă nu-mi dădeam seama, și era o senzație ciudată și enervantă.

– Ar trebui să-l trezim.

Rose încuviință din cap, și amândoi am reușit să-l urcăm pe Douglas în mașină, pe locul pasagerului. Ea mă sărută pe obraz.

Mai târziu, am început să adun toate picturile, desenele și accesoriile de pictură împrăștiate peste tot pe podeaua livingului. Când am terminat, le-am dus pe toate în dormitor și am căutat o scară. Am pus lucrurile pe dulapul de lemn, fără să-mi fac griji de praful pe care l-ar aduna. Era ușurare. Fericire. Pace.

Am mers din nou pe verandă, simțindu-mă mai ușor, fără acea povară în spate. Am aprins o țigară și am luat o înghițitură din sticla de rom. Am hotărât ca de a doua zi să încep să fac ceea ce îmi plăcea cel mai mult pe lume: să mă pierd în valuri. Știam că de acum încolo aveam să încerc să fiu fericit, că aveam să iau tot ce voiam de la viață, lucrurile care mă împlinesc, și aveam să las deoparte restul fără să mă simt vinovat din cauza asta.

Și așa am început o nouă etapă.

CAPITOLUL 89

LEAH

Încă pictam când primele raze de soare apărură la orizont. Era cât pe ce să mă prăbușesc de oboseală, dar nu mă puteam opri: de fiecare dată când terminam o linie, trebuia să încep următoarea, de fiecare dată când adăugam o altă nuanță, trebuia să mai amestec...

M-am întors când am auzit un zgomot în spatele meu.

Axel era acolo, cu părul ciufulit, atât de chipeș, că mi se tăie răsuflarea când i-am văzut ochii concentrați asupra bucății de hârtie de pe podeaua livingului. N-aș fi putut să-i descifrez expresia nici într-un milion de ani: era plină și, în același timp, dezolant de goală.

– Axel.

M-am ridicat încet.

– Să nu spui un cuvânt, șopti el și din doi pași mari fu lângă mine.

Mă apucă de obraji și mă sărută. Un sărut lent, blând, etern. Mă trase la pieptul lui în vreme ce contempla desenul: explozia de culori, liniile delicate, dar ferme, întregul.

Era el. Inima lui. Inima lui plină de culori vii, vibrând în mijlocul hârtiei. Dintr-una din arterele ce luceau în partea de sus se iveau stele. Mai jos, era apa unde plutea. Și mai erau luciri de lumină și stropi de fiecare parte.

– E pentru tine.

Mi-am ridicat privirea.

L-am strâns tare în brațe când l-am simțit cum tremură.

CAPITOLUL 90

AXEL

Mi-am luat rămas-bun de la ea pentru ultima săptămână a lunii, cu inima zdrobită, ca și cum mă temeam că nu avea să se mai întoarcă. Pentru că nu mai aveam de ales. Există lucruri pe care le poți alege la un moment dat și după aceea nu mai sunt în posesia ta, nu mai poți da înapoi. Ea era unul din ele. Dacă mă întorceam, dădeam de un zid.

Dar și să nu mă întorc era complicat.

Oliver. De fiecare dată când mă gândeam la el, mă sufocam și mai mult. Poate că de asta îl evitam. Am făcut așa la sfârșitul lui august și am respectat aceeași rețetă la sfârșitul lui septembrie. Nu voiam să-l văd. Nu voiam să-mi dau și mai mult viața peste cap. Am respins fiecare plan pe care-l propunea, invocând un milion de scuze, și am petrecut săptămâna închis în casă, pe mare, croindu-mi drum prin pânzele de suferință lăsată de Leah în lipsa ei. Cineva îți poate schimba percepția asupra situațiilor, indiferent de cât de obișnuit ai fi cu ele. Lucrurilor care-mi plăceau înainte îmi părea acum că le lipsea ceva.

Ar fi trebuit să știu că era o idee proastă să nu mă duc la un prânz în familie și să pretind că îmi era rău, pentru că, evident, mama își făcu apariția la mine acasă în acea dimineață cu o grămadă de mâncare și o pungă de la farmacie.

– Rahat! am mormăit deschizând ușa.

– Ce gură spurcată ai!

– Crede-mă, unora le place

Mama îmi dădu una peste ceafă înainte să meargă la bucătărie și să lase totul pe bufet. Începu să pună alimentele proaspete în frigider și apoi îmi puse o mână pe frunte. Se încruntă așa cum doar ea putea.

– N-ai febră.

– E o gripă de tip nou.

– Te doare burta? Ești obosit?

– Mamă, sunt bine. Nu trebuia să vii.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tine dacă ești bolnav, dragule. Îmi examină fața, ridicându-mi pleoapele și ciupindu-mă de obraji. Nu arăți rău.

– Sunt arătos, de aia.

– Credeam că o să fii o epavă.

– Să nu vin la prânz e așa o mare problemă? Lasă-mă să respir puțin.

– Să respiri? Trăiești ca un pustnic aici, rupt de lume...

Mi-am dat ochii peste cap și m-am trântit pe canapea.

– Nu-mi place că încerci să te fofilezi! Știi câți ar da orice să fie cu familia lor? Îți amintești de domnișoara Marguerite? Fiica ei trăiește în Dublin, și se pot vedea o dată pe an. Îți poți imagina?

– Da, și îmi place.

Ea azvârli cu o pernă spre mine.

– Trebuie să începi să-ți reexaminezi viața.

– E nostim că tocmai tu îmi spui asta.

– Ce insinuezi?

Se încruntă, aranjându-și manșetele puloverului pe care-l purta. Se așeză lângă mine pe un fotoliu.

– Știi tu. Vine o vreme când trebuie să iei anumite decizii, corect? Cât timp a trecut de când ați spus că o să vă retrageți și o să-i lăsați cafeneaua lui Justin? Pare să fi trecut o eternitate.

– Nu-i treaba ta, șuieră ea.

– Mamă. M-am ridicat, deși fără tragere de inimă, pentru că ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să am o discuție dificilă, cu atât mai puțin când viața mea era un total haos și habar n-aveam cum să mă descurc și să descâlcesc toate nodurile ce apăruseră în ultimele câteva

luni. Justin o să sfârșească prin a pleca, și bine ar face. I-ai promis că o să se ocupe el de afacere, că poate s-o facă așa cum crede el de cuviință, și nu te ții de cuvânt. Care-i problema? Ar trebui să fii gata să încetezi să muncești și să te bucuri de viață împreună cu tata.

Buza de jos a mamei zvâcni.

– Nu-i chiar atât de ușor, Axel.

– Atunci, explică-mi! Spune-mi.

Ea cedă. Se uită la mine cu lacrimi în ochi și trase adânc aer în piept.

– Totul trebuia să fie altfel. Trebuia să ne retragem, Leah mergea la facultate în acel an, iar noi și familia Jones călătoream în toată lumea, fără nici o grijă, știind că voi toți vă vedeați de viață, și apoi... s-a întâmplat. Și nimic nu va mai fi ca înainte.

Oamenii sunt în felul ăsta: facem planuri, avem visuri, idei, scopuri, ne concentrăm să le transformăm în realitate fără să ne întrebăm ce se va întâmpla dacă nu reușim. Cu ani în urmă, decisesem că voiam să mă dedic picturii, și nu îmi imaginasem un alt stil de viață până când nu mă afundasem adânc în gaura neagră. E mai ușor să ignori părțile negative și să mergi direct spre ce îți dorești. Problema... problema e că atunci e mai greu să accepți lovitura.

Am întins o mână spre mama.

– Înțeleg. Și știu ce simți. Dar nu poți rămâne ancorată acolo, mamă. E greu, dar viața merge înainte.

– Nu-i același lucru. Tu ești tânăr, Axel, vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Eu ce mai am? Eu și Rose obișnuiam să visăm la cum o să ne petrecem după-amiezile gătind, bând vin și pălăvrăgind în curtea din spate, dar acum... cafeneaua e singurul lucru pe care-l mai am. Să stau acasă e de nesuportat, trebuie să mă țin ocupată ca să nu mă mai gândesc.

– O să mă îmbrac, am spus, ridicându-mă.

– Mulțumesc, dragule! zise mama zâmbind printre lacrimi.

Așa că, o oră mai târziu, eram acasă la părinții mei, stând în fața lui Oliver și lângă Leah la masă, înconjurat de mâncare, voci și râsete, deși nu mă puteam gândi decât la cât de al naibii de bine mirosea ea, cât voiam să mă aplec și s-o sărut, cum făceau Emily și Justin, și că singurul lucru care mă împiedica s-o apuc, s-o târăsc spre baie și s-o dezbrac era ultimul dram de rațiune.

Cine mi-ar fi putut spune că lucrurile aveau să ajungă așa?

Am fost străfulgerat de dorință când i-am simțit piciorul atingându-l pe al meu pe sub masă. Se uită la mine când observă că mă încordasem, și m-am pierdut pentru o clipă în acei ochi turcoaz, afundându-mă, găsindu-mă în ei.

– Revin într-o clipă, mă duc să fumez.

M-am ridicat brusc.

– Așteaptă, vin cu tine, spuse Oliver urmându-mă.

M-am sprijinit de balustrada de beton cu câteva plante cățărându-se pe ea și mi-am aprins țigara înainte să-i dau și lui una. Strada era liniștită. Soarele după-amiezii se reflecta în parbrizele mașinilor parcate în față. Am tras adânc din țigară.

– Totul e bine la Sydney?

Era un chin să rostesc fiecare cuvânt.

– Mai bine decât aici, aș spune. Ce se întâmplă, mai nou?

Am ridicat din umeri. Voiam s-o iau la goană.

– Vremuri ciudate, am reușit să spun. O să treacă.

– Sper, pentru că e nasol să vin aici pentru o săptămână și să nu te văd, la naiba. Nu ești dat peste cap din nou cu pictatul, da? Hei, Axel, uită-te la mine!

Am scuturat din cap și am dat fumul afară. Mă simțeam atât de vinovat...

– Îți aduci aminte ce mi-ai spus în urmă cu câteva luni? Despre tipa aia a ta, Bega. Cum uneori nu cauți ceva, și pur și simplu îți apare în cale. Mi-am frecat bărbia și am stins țigara. Las-o baltă, nu-i nimic!

– La naiba! Spune-mi! Ascult.

M-am uitat la mâna pe care tocmai o pusese pe umărul meu și am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Aș fi putut să dau totul pe față. Să trec peste asta. Îl știam pe Oliver, știam cum reacționa în conflicte, dar nimic din ce trăisem nu fusese vreodată de genul: „Hei, i-o trag surorii tale mai mici, bine?“ Și în stomac mi se amestecară nesiguranța și lașitatea. Dar am făcut un pas în față – sau în spate, nu știu.

– Am cunoscut pe cineva special.

În teorie, o știam de 19 ani, de când se născuse, dar n-am menționat asta. Am analizat expresia neîncrezătoare a lui Oliver.

– Tu? Rahat... vreau să spun... mișto. Nu știu ce să-ți zic. Singurul sfat pe care ți-l pot da e s-o iei încet și să nu înnebunești în primele luni, pentru că asta e ceva ce ai face tu. Rahat, nu te uita așa la mine...

Pentru prima dată după un car de ani, îmi venea să-i trag un pumn celui mai bun prieten al meu.

– Știi exact ce vreau să zic. Te entuziasmezi și după aia te plictisești. Te plictisești de propriile visuri, Axel.

– Nu-i chiar adevărat.

Vocea îmi suna rece, ciudată. Oliver se uită la mine și scutură din cap. Aruncă țigara pe jos, înaintă și mă îmbrățișă. Naiba să-l ia pe Oliver! O parte din mine voia să fiu furios pe el, pentru că ar fi mai ușor.

– Încercam să îmbunătățesc, nu să înrăutățesc lucrurile. Îmi pare rău că am fost plecat în lunile astea, omule, dar, nu știu, sună-mă dacă ai nevoie de ceva sau dacă vrei să vorbești. Se dădu înapoi și se uită la mine nu ca un prieten, ci ca un frate. Haide, să intrăm înainte să iasă mama ta și să ne tragă una cu primul lucru care-i cade în mână.

Am zâmbit și l-am urmat înăuntru.

Octombrie

PRIMĂVARA

CAPITOLUL 91

LEAH

– Era să mor dacă mai stăteam încă un minut fără să te văd.

Axel începu să râdă, mă luă în brațe și mă sărută. Când am ajuns în camera lui, mă lăsă pe pat și îmi ridică bluza să mă sărute pe abdomen, lângă buric. Am tremurat.

– Exagerezi.

Râse.

– Tu nu mori de dorința de a fi cu mine?

– De a te săruta. A te atinge. A ți-o trage.

– Același lucru, am spus, apărându-mă, cu o grimasă.

– Nu-i așa, dar tu știi asta, scumpo, corect?

Am încuviințat din cap, dar, de fapt, nu știam, nu înțelegeam. Nu încă.

CAPITOLUL 92

LEAH

Petrecusem luni întregi cu un puzzle de cinci sute de piese în fața nasului fără să știu cum să-l rezolv, unde se potriveau toate piesele. Dar, puțin câte puțin, totul începu să se așeze. Cred că nu era doar un singur moment, ci erau toate discuțiile mele cu Axel, faptul că mă privisem în oglindă, că luasem decizii. Odată cu trecerea timpului, mă vedeam mai deslușit, mi-am scos pelerina, și, deși rănile încă dureau, le-am lăsat să se aerisească și să se vindece. Sosi el, dragostea trăgând de acel fir invizibil ce îmi trezise sentimente despre care credeam că nu mai există. Și, în cele din urmă, m-am surprins discutând pe verandă cu Axel despre părinții mei, amintindu-mi de ei și scoțându-i din acel loc plin de praf unde-i ținusem ascunși timp de un an.

Totul reveni la... normal. Viața mergea înainte.

CAPITOLUL 93

AXEL

Era prima zi de octombrie, și Leah nu se dusese la școală, avea vacanță câteva zile. Așa că ne-am umplut timpul sărutându-ne peste tot, discutând, stând până noaptea târziu sau încercând noi rețete în mica mea bucătărie. După-amiaza, studia puțin sau desena, și îmi plăcea sentimentul pe care-l încercam când o vedeam stând la birou pe când lucra, atât de concentrată, de pierdută în gânduri.

În acea zi, am mers singur să fac surf pentru o vreme, și, când m-am întors, ea stătea turcește pe verandă pictând cu niște acuarele pe care le cumpărase miercuri cu Blair. Îmi plăcea asta: să iasă cu prietena ei, să-și petreacă timpul cu oameni, să fie din nou fata care fusese înainte, dar mai complexă.

M-am așezat lângă ea, încă ud. După-amiaza colora cerul în portocaliu.

– Ce faci?

– Doar amestec niște culori.

Scoase din gură acadeaua în formă de inimă și se aplecă să mă sărute. Am ținut-o acolo, primind gustul ei de căpșune pe limbă. Ea continuă să picteze. Am oftat și am rămas acolo, relaxat. Am închis ochii, și la un moment dat m-a cuprins somnul. Când m-am trezit, ea stătea lângă mine cu picioarele încrucișate și trăgea o pensulă fină peste mâinile mele.

– Ce faci? am întrebat amețit.

– Pictez. Îți place?

– Sigur. Cărui tip nu-i place să aibă margarete pe mână? Leah râse. Era lumină. Era fericire. Îmi place dacă te face să râzi.

Curbura buzelor ei deveni mai pronunțată. Leah își trecu pensula peste pielea încheieturilor, desenând o mică inimă exact acolo unde pulsul îmi bătea din ce în ce mai tare. Am înghițit și m-am uitat la ea.

– Îți amintești de ziua în care te-am întrebat dacă ești conștientă că am să mor? Când Leah încuviință din cap și continuă să picteze în tăcere, eu am reluat: Nu puteam să explic ce voiam să zic. Chestia e că noi toți o s-o facem. Să murim, adică. Dar tu știi asta? Te-ai gândit la asta, ești convinsă de acest lucru? Cred că, dacă ne-am gândi cu adevărat mai mult, dacă chiar acum ne-am opri și ne-am repeta nouă înșine adevărul absolut cum că o să dăm ortul popii, poate că asta ar schimba lucrurile în viața noastră, poate că am scăpa de lucrurile care nu ne fac fericiți, am fi mai conștienți că fiecare zi ar putea fi ultima noastră zi. Și pariez că nu ghicești la ce mă face asta să mă gândesc mereu.

Ea se uită la mine. Pensula îi tremură în mână.

– Că n-aș schimba nimic. Dacă cineva m-ar întreba unde aș vrea să fiu în clipa asta, aș spune că exact aici, uitându-mă la tine, întins pe verandă.

Am văzut cum ochii ei devin umezi înainte să mă îmbrățișeze.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că simt la fel? Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. La a fi cu tine. La faptul că nu vreau să merg la facultate și să mă despart de tine.

M-am ridicat repede. Momentul se stricase.

– Ce tot spui? Glumești?

E se încruntă și inspiră adânc.

– Nu vreau să fiu departe de tine.

– La naiba, Leah, să nu mai gândești niciodată în felul ăsta! Și niciodată... niciodată să nu renunți la ceva de-al tău pentru altcineva. Ai 19 ani. O să mergi la facultate și o să trăiești etapa aia, așa cum am făcut-o și eu. Nu plec nicăieri, mă auzi? Am apucat-o de bărbie, și ea încuviință

din cap. Am sărutat-o dulce. O să fie distractiv, o să vezi. O să mergi la petreceri, o să cunoști lume, o să-ți faci noi prieteni. De fapt, știi ce? Noi doi o să ieșim azi. Ar trebui s-o facem mai des. Am întins mâna și am ajutat-o să se ridice.

Nu zise nimic, dar privirea îi era grăitoare. Am văzut îndoielile, întrebările, temerile. De data asta, nu voiam să mă confrunt cu ele, doar să le ascund și să merg mai departe. N-am mai vorbit înainte să ne îmbrăcăm și să ieșim la masă. Am mers la localul italian unde mâncasem cu tata cu săptămâni în urmă. Leah se relaxă și începu să glumească pe când ne erau aduse aperitivele. Îmi plăcea s-o văd zâmbind. Îmi umplea pieptul de un sentiment unic și cald. Așa că m-am dedicat acestei idei toată noaptea: s-o fac să zâmbească și să râdă, să spun chestii prostești doar ca să trăiesc acele clipe cu ea.

Apoi ne-am dus la o plimbare pe plajă și am ajuns la Cavvanbah fără să ne dăm seama. Mi-am salutat prietenii puțin cam agitat. Curând, își dădură seama că Leah era sora lui Oliver și o incluseră în discuția lor. Am încetat să fiu încordat cam după a treia băutură.

– Nu pleca înainte să ne spui cum de reușești să stai cu el fără să te arunci în râu cu buzunarele pline de pietre, spuse Tom, deja beat.

– Are și părți bune.

Se uită la mine cu coada ochiului.

– Rahat! Nu le-am văzut niciodată, spuse Gavin și râse.

– Păi, nu gătește rău, răspunse ea zâmbind.

– Își pune șorț și restul, glumi Jake, înghiontind-o cu putere.

– Da, unul roz cu Hello Kitty.

Leah începu să râdă.

Băuse două beri și părea la fel de beată ca mine. Mi-am terminat băutura dintr-o înghițitură în vreme ce Madison se apropie de masă. O săgetă cu privirea pe Leah, și m-am foit stânjenit când mi-am adus aminte de ziua când ne văzuse în mașină la galeria de artă. Nu fusese nimic, corect? Doar îi atinsesem colțul gurii, un gest afectuos...

– Mai vreți ceva?

– Încă o bere, spuse Leah.

– Mai bine nu, am intervenit. Adu-ne nota!

Madison își linse buza de jos și se uită la mine.

– Să te aștept când mi se termină tura?

Poate doar mi se părea, dar tăcerea ce se așternu la masă era deasă, și din expresia lui Leah am putut citi că înțelesese. M-am rugat să nu fie la fel de evident și pentru ceilalți.

– Nu, plecăm, am spus.

Madison se uită din nou la Leah când aduse nota, apoi dispăru printre mese. Am plătit pentru ultimul rând, ne-am luat rămas-bun de la prietenii mei și ne-am îndreptat spre casă pe drumul ce mergea pe lângă mal și trecea prin vegetația tropicală. Am apucat-o pe Leah de mână când ne depărtaserăm. Ea era distantă, tăcută, gânditoare.

– Ce-i cu tine?

– Nimic. Doar că... Scutură din cap. Las-o baltă!

M-am oprit pe marginea drumului când casa începu să se vadă. Am luat-o ușor de șolduri. Liniștea nu era perturbată decât de cântecul greierilor.

– Spune-mi ce e. Nu te ascunde niciodată de mine.

– E doar... A fost incomod. Să te văd cu ea.

– E doar o prietenă, am răspuns.

– Una cu care ți-ai tras-o, ghici ea.

– Exact. Doar ne-am tras-o. Atâta tot.

– Ce avem noi e diferit, îndrăzni ea.

– Complet diferit.

M-am aplecat și am sărutat-o.

Mi-am plimbat buzele peste limba ei până când începu să gâfâie, apoi mi-am băgat mâinile sub fustă și m-am jucat cu marginea chiloților până când am împins țesătura la o parte și am simțit umezeală pe degete, pe piele. Nu-mi păsa că eram afară, nu era nimeni prin preajmă. Doar întuneric. Doar noi. Mi-am băgat încet un deget în ea, și ea se arcui, sprijinindu-se de pieptul meu. Am ținut-o pe după talie.

– Uită-te la mine, scumpo! Cu tine, e întotdeauna mai mult, mult mai mult. Diferit. Un alt mod de a trăi. Credeam că știam înainte, dar totul e diferit. Nu simți asta? am șoptit și, când ea încuviință din cap și scoase un oftat, m-am simțit îndemnat să-mi mișc degetele mai repede, să împing mai adânc; voiam s-o marchez cu mâinile, s-o desenez: pe ea, plăcerea, cele două concepte unite. Hai să mergem acasă!

Ne-am poticnit pe drum până când am ajuns la ușă. Am închis-o în vreme ce Leah îmi deschidea cămașa și o trăgea peste umeri. I-am scos tricoul și l-am lăsat să cadă în mijlocul livingului înainte să-i dau jos fusta. Ne-am sărutat mergând spre dormitor, împiedicându-ne, îmbrățișați, gâfâind, ea atârnată de gâtul meu și lipindu-mi-se de piept.

– Ce naiba mi-ai făcut? am șoptit.

Pentru că asta era întrebarea ce mă consuma la orice oră din zi sau din noapte. Când anume îmi pierdusem mințile după ea, care era faza sau gestul care făcuse să se întâmple asta, când începusem să-i aparțin – pentru că îi aparțineam, chiar dacă mândria nu mi-ar fi permis niciodată să afirm asta cu glas tare.

– Vreau să-ți dau totul. Se uită la mine și tremură.

– Mi-ai dat.

Când buzele noastre se ciocniră cu putere, ea îngenunche în fața mea. Mi-am ținut răsuflarea. M-a luat în gură, și am crezut că o să mor. Am respirat adânc, încet, aproape în același timp cu mișcările ei, care la început erau lente și blânde, apoi deveniră mai intense. La naiba, chiar intense. Mi-am afundat degetele în părul ei. La dracu'! Buzele ei. Limba ei. Înnebuneam. Am încercat să mă controlez, să mă rețin mai mult, dar am fost străbătut de un fior de plăcere când ochii ei priviră în ai mei în vreme ce mă dezmierda cu gura.

– Scumpo... O să termin...

Am încercat să mă retrag, dar ea continuă. Mi-am pus mâinile pe peretele din fața mea și am scos un strigăt răgușit când m-am golit între buzele ei. A fost devastator. De pe altă planetă. Am închis ochii și mi-am ținut

răsuflarea, tremurând ca un băiețel. Un minut mai târziu, voiam să vină de la baie ca să îi cuprind fața în palme și s-o sărut iar și iar. Leah râse îmbrățișându-mă.

– Doamne, cred că ți-a plăcut.

– Nu-i asta...

Am luat-o în brațe și am dus-o în pat.

– Atunci, ce e?

– Dragoste, am șoptit.

Știam ce erau pofta, plăcerea, dorința de a avea orgasm. Dar până să intre ea în viața mea, nu știusem nimic despre dragoste, dorința de a satisface o altă persoană, de a-i da totul, de a te gândi la ea înainte de a te gândi la tine.

– Axel, ce crezi despre dragoste? întrebă ea întinzându-se pe așternutul alb.

– Nu știu. Nimic în special.

– Tu ai întotdeauna un răspuns la tot.

– Cred că mă gândesc la tine.

– Asta nu se pune.

– Păi, e singurul adevăr pe care-l am. Tot ce știu e că mi-aș petrece bucuros toată viața așa. Vorbind cu tine. Trăgându-ți-o. Visând la tine. Totul cu tine. Crezi că asta-i dragoste?

Leah zâmbi, cu obrajii îmbujorați.

Era atât de desăvârșită, că voiam s-o desenez.

CAPITOLUL 94

LEAH

Aproape niciodată nu ne dăm seama de cât de fericiți suntem atunci când trăim fericirea. De obicei, ne amintim de ea și o prețuim după aceea: masa aceea luată cu familia despre care credeai că avea să fie plicticoasă și se dovedise a fi o reușită, lucruri ce se întâmplă și n-ai idee că se vor transforma în povești pe care ți le vei aminti mereu, acea după-amiază când ai sfârșit prin a râde în hohote cu prietena ta cea mai bună până când vă durea stomacul, ziua când stăteai întinsă pe nisip și soarele fierbinte te sărută și credeai că ai tot. Acele genuri de clipe de care te bucuri atât de mult, încât nu te oprești să le prețuiești pentru că sunt acolo, chiar acolo, le trăiești, le simți, în prezent.

Dar, cu el, nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la asta. *Fericire* – cuvântul era pe buzele mele în fiecare dimineață, chiar înainte să mă trezesc și să-l sărut încet. Cred că era pentru că o parte din mine știa deja că nu se putea sfârși cu bine, că aveam nevoie să mă agăț de toate aceste clipe pe care le trăiam împreună pentru că aveam să mi le amintesc de-a lungul anilor și aveau să fie singurul lucru de care să mă agăț.

CAPITOLUL 95

AXEL

Am observat ceva. Un trosnet ușor, dar nu i-am dat atenție până când n-am auzit zgomotul unor pași pe lemnul podelei din living. Am deschis larg ochii. Nu știu cum naiba am reușit să mă dau jos din pat și să-mi pun un slip de pe raftul de sus, simțindu-mi dintr-odată inima în gât. Leah murmură ceva ininteligibil, încă pe jumătate adormită, dar abia dacă i-am dat atenție. Am traversat camera din doi pași mari și m-am prins de tocul ușii. Rahat! La dracu'! Rahat!

Justin se uita la mine, cu cheile în mână și o expresie neîncrezătoare pe față. Ochii lui se îndreptară spre hainele pe care le lăsasem împrăștiate pe jos în drumul nostru spre dormitor și apoi spre camera goală a lui Leah, înainte ca el să se uite din nou la mine.

– Ce dracu' ai făcut, Axel? Ce dracu'...

Își duse mâinile la cap, și am închis ușa, ca Leah să nu iasă exact acum, chiar dacă situația nu se putea înrăutăți și mai mult. Expresia lui Justin era grăitoare: nu era nimic de explicat, înțelesese tot.

Am înghițit încet. Abia puteam să respir.

– Ți-am spus că ai cheia doar pentru urgențe.

– Lua-m-ar dracu'! Asta-i tot ce ai să-mi spui? Ți-ai ieșit din minți? Unde naiba ți-e capul? Din toate lucrurile pe care le-ai făcut, pe cuvânt că ăsta e... ai întrecut măsura de data asta. Dar nu înțelegi, așa-i? Crezi că ești mai presus de toți ceilalți, te gândești doar la tine și toți ceilalți pot să se ducă dracului.

– Vorbește naibii mai încet. O s-o trezești.

Justin se uită la mine șocat. Și eu eram în aceeași stare, pentru că era departe de cel mai potrivit lucru pe care l-aș fi putut spune atunci, dar eram furios, speriat și mai derutat decât fusesem vreodată. Mi-am mușcat limba să mă abțin să mai spun ceva tâmpit și am ieșit pe ușa din spate. Fratele meu a venit după mine. Soarele dimineții ardea sus pe cer. Am mers pe potecă până când iarba făcu loc nisipului. Atunci, m-am oprit și am inspirat adânc de câteva ori, cu ochii ațintiți asupra mării.

– Nu-i ce crezi, nu e o aventură...

Vântul zbârli părul castaniu al fratelui meu.

– Explică, atunci. Fă-mă să înțeleg, pentru că acum nu știu ce să fac cu asta, Axel. Nu mi-a trecut niciodată prin minte...

– Nici mie. Ce pot să-ți spun, Justin? S-a întâmplat. Ce vrei să-ți spun? M-am îndrăgostit de ea. N-am vrut, dar nici nu știu ce-i în neregulă cu asta. Nu simt că e greșit.

– La naiba, Axel!

Se îndepărtă puțin.

I-am acordat timp și l-am lăsat o vreme în pace. Am așteptat în mijlocul plajei în vreme ce el se plimba încolo și încoace, încruntat, mormăind din când în când câte o înjurătură. În orice altă situație, aș fi râs, dar în ziua aia eram pe cale să fac un infarct. M-am îndreptat spre el când am ajuns la capătul răbdării.

– Justin, spune ceva. Spune orice.

– Ești îndrăgostit de ea?

Mă privi cu cruzime.

– Nu mă face să mă repet.

– Azi nu-i cea mai bună zi să faci glume, Axel. Bine, s-a întâmplat, hai să acceptăm asta, lucruri ca astea se întâmplă, dar nu schimbă treaba care contează cu adevărat: trebuie să vorbești cu Oliver. Acum.

– Nu pot. Nu acum.

– De ce?

Își încrucișă brațele.

„Pentru că, la naiba, o să-l pierd. Pentru că urăsc cuvântul *consecințe*. Pentru că sunt speriat de ce se va

întâmpla."

– Trebuie să găsesc un mod potrivit de a-i spune. Când o să-l găsesc, am nevoie ca el să înțeleagă. Nu-i atât de ușor, OK? La început, voiam doar să văd încotro merge, dar acum... e chiar mai aiurea.

– De data asta, chiar ai dat-o-n bară.

– La naiba, Justin, știu! am strigat.

Dar apoi, în loc să-mi răspundă cu una dintre replicile lui rigide, veni spre mine și mă îmbrățișă. Am rămas acolo simțindu-mă indiferent și rece, pentru că nu-mi puteam aminti ultima dată când îmi îmbrățișasem fratele. L-am bătut pe spate, încă surprins, și m-am dat înapoi când mi-am amintit de tata vorbind despre gelozia lui Justin când ieșiserăm la cină. Fratele meu se uită la mine și mă bătu pe umăr.

– Totul va fi în regulă, o să vezi. Cine mai știe?

– Nimeni.

Ridică din sprâncene.

– La ce te așteptai?

– E în regulă... vreau să zic... ei bine... nu știu.

– Nu trebuie să faci nimic, am spus.

– Dacă vrei să vorbim sau ceva...

– O să te sun. Mulțumesc, Justin! Ne-am întors acasă. Apropo, de ce ai venit? Ah, și dă-mi înapoi cheia. Ai încălcat regulile.

– Păstrez cheia. Aveam niște timp liber, am presupus doar că ești la surf și m-am gândit că puteam să vin și eu, că-mi puteai da niște lecții rapide. Te-am sunat, dar, evident, n-ai răspuns.

– De ce ai vrea lecții de surfing?

– De ce nu?

Se uită drept în ochii mei.

– Pentru că n-ai făcut asta de douăzeci de ani.

– Niciodată nu-i prea târziu. Ieri am auzit-o pe Emily spunând că turiștii care fac surf arată super. Cred că vorbea la telefon cu o prietenă. Și acum, nu-mi mai pot scoate asta din cap. În ultima vreme, o facem mai puțin din cauza copiilor, e imposibil, și uită-te la mine, acum am

burtă și, dacă sunt optimist, mai am încă cinci ani înainte să încep să chelesc.

Am râs, și el îmi dădu una în umăr.

– Ești un ticălos ghinionist. Totuși, nu fi și idiot. Ce-are a face că ea crede că turiștii sunt atrăgători cu ceea ce aveți voi? Sunt două lucruri diferite, Justin. Și tu cumva ai fost destul de norocos încât să ai o soție care te adoră, care-i distractivă, deșteaptă și foarte sexy.

– Încetează să vorbești așa despre Emily!

– Mai scoate-ți bățul din fund!

Justin rămase nemișcat pentru o clipă când o văzu pe Leah în bucătărie, făcând cafea. Îi zâmbi.

– Vrei și tu?

– Mulțumesc, tocmai plecam.

Se uită la noi doi ca și cum încerca pentru prima dată să ne vadă împreună, apoi pufni, spuse la revedere și plecă. Am dat afară aerul reținut în vreme ce mă apropiam de Leah. Am îmbrățișat-o din spate și am sărutat-o pe ceafă.

– Trebuie să vorbim, scumpo.

CAPITOLUL 96

LEAH

Am căzut de acord să-i spunem lui Oliver pe întâi noiembrie. Aș fi dat orice s-o fac eu însămi, pentru că mă simțeam pregătită, puternică, sigură pe mine, mă simțeam plină de culoare, și o parte din mine voia să împărtășească asta cu fratele meu. Axel zâmbi când mă auzi și scutură din cap. Mă sărută pe marginea buzelor. Spuse că trebuia să facă asta el însuși, Oliver era prietenul lui, îl iubea... și am respectat asta. Apoi îmi ceru o favoare, ceva ce amânase de luni în șir, zicând că trebuia să facem mai întâi asta. Îmi spuse încet, vorbind rar, nesigur. Știu că se temea de ce aș spune. Știu că era îngrijorat că aveam să izbucnesc în lacrimi și să mă închid în mine, dar, când l-am auzit, tot ce am simțit fu o furnicătură incomodă în stomac, urmată de curiozitate. Și de... nevoie.

CAPITOLUL 97

LEAH

Observam culorile neclare pe care le lăsam în urmă în timp ce mergeam cu mașina. Era însorit, fără nori. Mi-am întors capul să mă uit la chipul lui Axel și am încercat să memorez imaginea: el conducând, relaxat, cu o mână atârnând afară pe fereastră, mica cicatrice de pe sprânceana stângă, de când se lovise cu placa de surf, când avea 16 ani, maxilarul, bărbierit în acea dimineață, când am insistat să-și treacă aparatul de ras peste locurile unde își lăsase barbă, era neglijent cu asta ca și cu toate celelalte...

Își întinse o mână și o puse pe genunchiul meu. Eram nervoasă.

– Adu-ți aminte, Leah, nu trebuie să faci asta, e doar dacă vrei. Dacă-ți pierzi curajul, spune-mi și întorc în clipa asta, și o să facem altceva, o să petrecem ziua în aer liber sau să mâncăm pe plajă. Am vrut doar să-ți ofer toate opțiunile.

– Știu. Dar mai bine m-aș ține de plan.

Nu știu cât am rămas în mașină, pentru că gândurile mele erau în altă parte, într-un loc plin de amintiri pe care-l curățam încet de praf. Poate că o oră. Sau poate două. Când ne-am oprit în mijlocul unui cartier de case albe, nodul din gât era atât mare, că abia mai puteam respira.

El îmi dădu mâna. Am luat-o.

– Ești gata? întrebă el, calm.

– Nu cred că voi fi vreodată, am recunoscut, așa că mai bine să terminăm cu asta.

Am deschis ușa și am ieșit. Umiditatea umplea aerul, și nu se auzea nimic în afară de cântecul păsărilor și de șuieratul ramurilor copacilor scuturate de vânt. Locul era plin de un sentiment de pace. M-am uitat la cutia poștală cu numărul 13 și la casa cu două niveluri și gard alb în jurul unei curți mici cu covor de iarbă și câteva jucării împrăștiate pe acolo.

Am mers spre intrare. Axel mă urmă.

Am apăsat pe sonerie. Stomacul mi se strânse când ea deschise ușa. Era o femeie de vreo 40 de ani, cu o privire dulce, ten palid, obraji ușor căzuți. Ne cuprinse neliniștea.

– Vă așteptam. Intrați!

Îi puteam vedea mâna tremurând când se sprijini de tocul ușii. Era greu pentru mine să spun cuvintele, dar știam că trebuia s-o fac eu singură, pentru mine, căci el fusese lângă mine de la început, sprijinindu-mă și ridicându-mi moralul, ajutându-mă să merg înainte, să devin mai puternică. Am încercat să-mi controlez teama.

– E în regulă... nu intra..., am șoptit.

Axel păru surprins, dar se dădu înapoi și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Nu-ți face griji, o să fiu aici să te aștept. Nu te grăbi!

Am urmat-o pe femeie înăuntru, și inima începu să-mi bubuie când ea închise ușa. M-am uitat la livingul ei, la fotografiile înrămate a doi copii zâmbitori, cu strungăreață, la canapeaua confortabilă cu aspect familiar, unde am ajuns să mă așez.

Mă întrebă dacă voiam ceva de băut și, când am clătinat din cap, se așeză pe un scaun în fața mea și începu să-și frece mâinile.

– Sunt puțin nervoasă, zise ea.

– Și eu, am recunoscut într-o șoaptă răgușită.

M-am uitat la ea. M-am uitat la femeia care îmi schimbase viața, care într-o zi, după o tură de 12 ore la un spital, aflându-se la volan, închisese ochii pentru câteva și intrase pe contrasens, unde mergeam noi, în vreme ce se auzeau primele acorduri ale cântecului *Here Comes the Sun*. Credeam că aveam să simt ură și furie și mai multă

durere, dar, când m-am cercetat în sinea mea, nu am găsit acolo decât compasiune și puțină teamă de cât de imprevizibilă putea fi viața. Pentru că în acea zi fusesem de cealaltă parte, dar, în oricare altă zi, mă puteam găsi în pielea ei, căci există lucruri pe care nu le poți prevedea și aproape că nu le poți uita. Și, când îmi spuse înlăcrimată cât de rău îi părea, mi-am dat seama că treaba mea în casa aceea luase sfârșit.

CAPITOLUL 98

LEAH

Ciudat cum se schimbă lucrurile. Unele schimbări durează ani, o viață întreagă, altele se întâmplă în câteva minute. Când am păşit în casa aceea, eram o altă persoană față de cea care ieși o jumătate de oră mai târziu. Fu nevoie doar de câteva cuvinte. Adesea, vedem totul prin filtre, și într-o zi începem să le înlăturăm, și ceea ce rămâne e realitatea.

Când am ieşit şi l-am văzut pe Axel rezemat de maşină, cu brațele încrucișate, mi se înmuiară genunchii. Pentru că l-am văzut mai limpede. Mai al meu. Mai mult el. Mai perfect. Mai mult totul. Și am alergat spre el cu inima în gât, ca și cum era singurul lucru concret în lume, lumea mea, punctul în jurul căruia se învârtea totul.

L-am îmbrățișat. I-am apucat trupul, tremurând, dar conștientă de fiecare detaliu: moliciunea pielii, cât de bine mirosea, cât de mult îl iubeam, cât de important avea să fie mereu pentru mine. Mi-am ascuns capul în adâncitura gâtului său și am rămas acolo, îmbrățișați și legănându-ne în mijlocul străzii, închizând un cufăr care fusese plin de durere, dar în care acum erau doar amintiri frumoase pe care nu voiam să le mai ascund niciodată.

– Cu luni în urmă, ai zis că te credeam un ticălos insensibil întrucât continuai să torni sare pe rană. Și aveai dreptate. M-am gândit la asta. Am tras adânc aer în piept, pierzându-mă în ochii lui albaștri. Dar ai mai spus... că într-o zi o să-ți mulțumesc, că ar trebui să-mi amintesc acea discuție...

– Scumpo...

Vocea îi era răgușită.

– Mulțumesc, Axel! Pentru tot. Mulțumesc mulțumesc mulțumesc mulțumesc.

L-am îmbrățișat din nou, de data asta mai tare, aproape izbindu-l de mașină, și am rămas acolo pentru câteva minute în liniște, strângându-ne unul pe altul.

CAPITOLUL 99

AXEL

Am dat radioul mai tare când începu să se audă *1000 Times*[8] și mi-am pus ochelarii de soare în vreme ce ne îndepărtam de acel cartier, îndreptându-ne spre țărm. M-am uitat la Leah cu coada ochiului preț de o secundă, păstrând acea imagine pentru mine, ea cu ochii închiși, fredonând încet, soarele amiezii mângâindu-i genele, vârful nasului și zâmbetul. Și mi-am amintit unul dintre primele lucruri învățate de la Douglas când eram mic: că lumina e culoare, că fără ea nu există nimic.

Ne-am oprit să cumpărăm niște sendvișuri și am ajuns pe plajă. Nu era nimeni acolo, doar câțiva surferi în depărtare. Am scos un prosop mare din portbagaj și l-am întins pe nisip. Leah se așeză jos, întinzându-și brațele, și a trebuit să-mi înăbuș dorința de a o acoperi cu trupul meu și de a o mângâia peste tot. M-am așezat lângă ea și am așteptat până când se ridică în capul oaselor să-i dau niște mâncare. Când termină ultima îmbucătură, se ridică și merse către mal, și apa îi stropi picioarele. Eram absorbit de imaginea ei, cum se armoniza cu peisajul, cât de minunată era priveliștea, pacea ce îmi încălzea pieptul când o vedeam acolo, atât de întreagă, de fericită, atât de ea însăși.

Alergă spre mine zâmbind și se trânti pe prosop, cu ochii mijiți de la soare. Leah mă sărută pe gât, linia maxilarului, pleoape, buze. Am scos un ușor geamăt și m-am trezit cu o erecție. Am strâns-o tare lângă mine.

– Ești persoana mea preferată din toată lumea.

Am râs.

– Și tu o să mă termini pe mine, am șoptit eu.

Leah desenă spirale cu vârfurile degetelor peste umărul meu și coborî încet pe braț. Îmi ceru să închid ochii și să încerc să ghicesc ce desena pe pielea mea. Am tras adânc aer în piept când am înțeles că scria *te iubesc, dragoste, submarin*. Am fost încântată că asta avea sens doar pentru noi și pentru nimeni altcineva.

– Axel, crezi... crezi că m-ai putea desena?

Am deschis ochii, și pulsul mi-o luă razna.

– Nu știu. Nu, n-aș putea.

Fața ei era foarte aproape de a mea.

– De ce? Spune-mi, te rog!

– Pentru că mi-ar fi frică să încerc și să nu reușesc. Am așezat-o lângă mine. Cu o mână, i-am dat la o parte părul de pe față înainte să-i mângâi obrazul cu degetul mare. O să-ți spun despre noaptea când am hotărât să nu mai pictez niciodată.

Și i-am spus totul, nelăsând la o parte nimic, și nu mai trebui de atunci să fiu extrem de prudent când menționam familia Jones. I-am arătat cât de important a fost tatăl ei pentru mine, cât de distrus am fost, cât de nefericit fusesem în acele zile.

– N-ai încercat niciodată să te apuci din nou?

– Nu, totul e încă acolo, deasupra dulapului.

– Dar, Axel, cum e posibil...

– Pentru că nu simt așa cum simți tu. Și, dacă nu simt, dacă doar fac *ceva*, atunci e mai bine să nu mă obosesc să-mi murdăresc mâinile. Ți-am spus, în ziua în care ai să mă înțelegi, ai să te vezi cu alți ochi. Pentru că tu ai magie, scumpo. O ai pe toată.

– Dar e atât de trist, Axel.

– N-are importanță.

M-am aplecat și am sărutat-o încet.

– O să-mi petrec toată viața întrebându-mă cum arăt în ochii tăi, cum m-ar desena mâinile tale..., oftă ea îmbrățișându-mă.

Nu puteam răspunde, pentru că aveam un nod în gât și cuvintele ei treziseră o datorie pe care credeam că o

uitasem. Una pe care o îngropasem. Nu foarte adânc. Doar o abandonasem. Asta era tot.

– Stai. Știu. Am o idee!

Îmi zâmbi.

După o jumătate de oră, eram în mașină discutând detaliile. Când Leah știu cu certitudine, am ieșit și am mers la salonul de tatuaje de la capătul străzii. I-am explicat amănuntele tipului din spatele tejghelei care citea un ziar. Fu de acord, și am intrat în studio.

Tipul îmi dădu un marker. Am mers spre Leah încet, în vreme ce ea își ridica bluza, lăsând la vedere marginea sânului și coastele. Am tras adânc aer în piept. M-am așezat în fața ei și mi-am lunecat degetele peste pielea ce-i acoperea coastele și partea dreaptă a trunchiului.

– Nu te gândi prea mult, Axel!

– E pentru totdeauna...

– Nu-mi pasă, e scrisul tău.

Mi-am ținut răsuflarea trecând vârful markerului peste pielea ei, ceea ce o făcu să se înfioare.

Am trasat din nou ușor sus și jos, scriind fiecare silabă, fiecare vocală, doar pentru ea.

M-am dat înapoi când am terminat. Am citit:

– *Let it be.*

Melodia pe care dansaserăm pe verandă în prima noapte când o sărutasem. Noaptea când totul începuse să se schimbe pentru noi.

– Îți place? am întrebat.

– E perfect.

Tipul își pregăti materialele și se apropie. M-am uitat gânditor în vreme ce literele mele erau gravate pe pielea ei, cum fiecare urmă, fiecare picătură de cerneală părea că ne unește pentru totdeauna într-o amintire ce era numai a noastră.

---

[8] Cântec de Hamilton Leithauser și Rostam Batmanglij – interpreți americani de rock indie

CAPITOLUL 100

AXEL

Era penultima sâmbătă din octombrie când am intrat în casa părinților mei cu un dar de aniversare în mână. Nu aveau să sărbătorească până în următoarea vineri, când Oliver se întorcea și urma să mergem cu toții la cină acasă la Justin și Emily. Planificaseră în așa fel încât mama să nu trebuiască să gătească în acea zi. La șase după-amiaza, am sunat la ușă.

Tata deschise și mă îmbrățișă.

– Cum merge, tipule? Arăți bine.

– Și tu. Îmi place pandantivul ăla.

– E copacul vieții din Kabbalah, spuse el mândru.

L-am însoțit înăuntru. Mama ieși să mă întâmpine și mă întrebă dacă voiam ceva. Când am spus că nu, se încruntă.

– Nimic? Nici măcar un ceiuț?

– Nu, e în regulă.

– Suc de portocale?

Mi-am dat ochii peste cap și am oftat.

– Bine, un suc de portocale.

– Știam eu că vrei unul.

Îmi făcu cu ochiul.

Tata se așeză pe fotoliu și mă întrebă la ce mai lucrez. Mama îmi aduse sucul după câteva minute și se așeză cu mâinile încrucișate peste picioare și cu o expresie curioasă.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dragule, dar de ce ai venit? Mă îngrijorezi.

– De ce totul te face să te gândești la ceva rău?

– Crede-mă, de fiecare dată când mă sunau de la școală, mă rugam să fie dintr-un motiv bun, un trofeu sau un zece

neașteptat, dar nu s-a întâmplat niciodată. Mi-am dat seama că aveam dreptate când mă gândeam că era ceva de rău. Știi că te ador, dar...

– Ce mama dracului, asta a fost acum 100 de ani?!

– Gura aia a ta!

– Voiam doar să vă aduc azi cadoul de aniversare.

M-am ridicat să scot plicul ușor îndoit din buzunarul pantalonilor. Buza de jos a mamei zvâcni când i l-am dat. Am așteptat stresat în vreme ce îl deschise, încercând să-i descifrez expresia feței, dar era aproape imposibil, pentru că era emoționată, surprinsă, dar și speriată, cu o față încordată.

– O excursie la Roma... Se uită la mine. Ne dăruiești o excursie la Roma?

– Da.

Am ridicat din umeri.

– Dar asta... costa atâția bani...

– E visul vostru, nu-i așa?

Tata se uită la mine cu recunoștință.

– Nu știu... nu știu dacă putem să mergem... Mama puse biletele de avion în poală și își duse mâinile la gură. E cafeneaua și... alte lucruri, am concursul de prăjituri...

Tata trase adânc aer în piept, și în ochii lui am văzut hotărâre când se întoarse spre ea și îi cuprinse fața în palme. Voiam să mă ridic și să plec, să-i las să-și aibă clipa de intimitate, dar nu mă puteam mișca.

– Iubito, uită-te la mine! Mergem. Și o să fie prima călătorie din multe. O să intrăm în contul de economii, o să ne urcăm în avion și o să începem o nouă etapă. Mă asculți? E vremea să depășești momentul ăsta, Georgia.

Ea încuviință încet din cap, aproape ca o fetiță. Câteodată, emoțiile și felul în care le asimilăm nu au prea mult de-a face cu vârsta. M-am gândit la asta și la felurile diferite în care noi acceptăm același lucru, pierderea. Cred că, într-un fel, viața constă în încercarea de a sări peste gropi ce apar de-a lungul drumului și de a petrece cât de puțin timp posibil întins la pământ, nesigur de cum să te ridici.

M-am ridicat. Părinții insistară să mai stau, dar i-am sărutat și am spus că aveam să ne vedem vineri seară. Știam că aveau nevoie să fie singuri, iar eu... voiam să mă întorc la ea.

Poate pentru că îmi era dor de ea. Poate pentru că mă obișnuisem să-mi petrec fiecare clipă lângă ea. Poate pentru că știam că în câteva zile totul urma să se schimbe.

CAPITOLUL 101

AXEL

Am intrat pe ușa din spate și am văzut placa de surf a lui Leah pe verandă. Am zâmbit la gândul că ea simțea nevoia să se piardă în valuri în lipsa mea. Am văzut-o prin ușă. Stătea cu spatele, îngenuncheată pe podea în fața unei pânze uriașe, cu o paletă plină de guguloaie proaspete de vopsea. Avea pe ea doar un bikini pe care îl purta și mai devreme, și am avut parte de o vedere spectaculoasă a fundului ei.

Mi-am scos cămașa și m-am îndreptat spre ea. Se uită la mine peste umăr și zâmbi.

– Nu te mișca, am spus înainte să îngenunchez lângă ea. Am îmbrățișat-o, mi-am strecurat mâinile sub țesătura care-i acoperea sânii și mi-am trecut degetul mare peste sfârc, până când începu să gâfâie și scăpă pensula. Mi-a fost dor de tine!

Am închis ochii și am atins-o peste tot, i-am sărutat tatuajul, mi-am afundat un deget în ea, și spatele i s-a încordat la pieptul meu. Am sărutat-o pe gât. Am apucat-o de păr. Am mirosit marea pe pielea ei, și tot ce voiam era s-o ling. Mi-am plimbat limba pe șira spinării ei și i-am simțit fiecare tremur din trup. Am încetat să mă gândesc la ceva. Doar la ea. La mine. La noi. La cât de desăvârșită era, plină de culoare...

Nu m-am gândit când mi-am întins mâna spre paleta de lângă noi și mi-am afundat degetele în vopsea. Apoi le-am plimbat pe trupul ei: pe spate, pe fund, pe picioare. Am colorat-o cu mâinile pe deasupra pânzei. Ea oftă.

– Axel...

În vocea ei era atâta dor, că aproape am avut orgasm când am auzit-o rostindu-mi numele în felul ăla. Mi-am ținut răsuflarea și i-am scos bikini dintr-o mișcare. Mi-am desfăcut pantalonii și i-am dat jos întinzându-mă lângă ea și ținând-o în brațe pe deasupra pânzei, cu mâinile mânjite de vopsea.

M-am împins în ea. Am închis ochii.

Nu-i puteam vedea fața, dar îi puteam auzi respirația sacadată. M-am afundat din nou în ea, ținând-o strâns de șolduri. Mai tare. Mai adânc. Leah gemu, strigă. Mi-am încleștat dinții și am mai luat vopsea, mâinile mele acoperind-o cu ea în vreme ce mă împingeam în ea iar și iar, și niciodată nu era de ajuns, nimic nu-mi umplea golul din piept al incertitudinii dacă asta era sau nu pentru totdeauna. Când pielea i se umplu de vopsea și transpirație, m-am retras și am întors-o, pentru că voiam să i-o trag și cu ochii, cu mâinile, cu fiecare gest.

Leah respira agitat, și sânii ei goi se ridicau și coborau ritmic. Ochii îi străluceau și erau ațintiți asupra mea. Plini de tot. Dragoste. Dorință. Nevoie. Privirile noastre se întâlniră în vreme ce eu îi trasam o linie albastră de pe obraz spre buric, încet, atât de încet, că fiecare atingere între pielea ei și a mea era plăcere și tortură în aceleași timp. Buzele ei moi se deschiseră când mă strânse lângă ea, mânjindu-mă cu vopseaua ce o acoperea, în vreme ce mă uitam la ea, vrăjit.

– Sunt înnebunit după tine...

– Sărută-mă!

Își afundă degetele în părul meu și mă trase lângă ea până când buzele ni se întâlniră.

Avea gust de căpșune. Din nou, avea gust de căpșune.

Își roti șoldurile. Am expirat și mi-am încleștat dinții.

– Aș putea să-mi petrec toată viața așa, să ți-o trag, și să mă uit la tine, și să te sărut. Am gemut și am înșfăcat-o de fund, să mă înfig și mai adânc în ea.

Leah mă mușcă de buză când i-am ținut încheieturile peste pânză și mi-am mișcat șoldurile pe ale ei, posedând-o, pierzându-mă în ea, dându-i tot.

– La naiba, scumpo... la naiba...

Ea termină. Spatele i se arcui, îmi gemu în gură.

Ochii îi erau sticloși când îi deschise din nou.

Am continuat să mă afund în ea. Din ce în ce mai mult și mai mult...

– Spune-mi că mă iubești, zise ea.

Mi-am lipit fruntea de a ei. Inima îmi bătea mai repede, izbind tare, și mi-am plimbat buzele încet peste ea, gustând-o, gustându-i încordarea, aproape să explodez. Am tras adânc aer în piept când ea mă sărută în dreptul inimii, în mijlocul pieptului, apoi mi-am pierdut controlul și am explodat cu un geamăt înăbușit pe carnea ei caldă.

Am îmbrățișat-o. Tăcere. Mi-am pus gura la urechea ei.

– Toți trăim într-un submarin galben.

Nu m-am mișcat pentru ceea ce părea a fi o eternitate. Pentru că nu puteam. Eram încă în ea, peste trupul ei, și tot ce puteam gândi era că era perfect, că existau lucruri pentru care se părea că eram destinați și care doar trebuiau să se întâmple. Am respirat pe gâtul ei până când își mișcă brațele să mă îmbrățișeze, și atingerea pielii ei mă făcu să deschid ochii. M-am încruntat și m-am dat înapoi. M-am ridicat. M-am uitat la ea întinsă acolo peste acea suprafață ce fusese albă și acum era plină de culoare, de noi făcând dragoste, de imaginea făcută de trupul ei lângă al meu.

Mi-am ținut răsuflarea. Ceva îmi zvâcni în piept.

– Ce e? La ce te uiți?

– La cea mai măreață operă a vieții mele.

Am apucat-o de încheieturi și am tras-o în sus.

Și iat-o acolo. O pictură. A mea. A ei. A noastră.

Leah mă îmbrățișă. Eram incapabil să-mi feresc privirea de la vârtejul de culori, de linii întâmplătoare, de povestea noastră transformată în artă. În acea zi, am înțeles că nu trebuie să gândești să reprezinți ceva, că ceea ce pentru toți ceilalți erau mâzgăleli și pete putea fi pentru noi cea mai frumoasă pictură din lume.

M-am lăsat pe vine, am luat-o și am mers în dormitor.

– Axel, ce faci?

Leah mă urmă.

Mi-am luat cutia cu scule și am scos un ciocan și dibluri. După zece minute, pictura era acolo, acoperind tot peretele de deasupra patului meu. Și am știut că avea să rămână acolo pentru totdeauna. M-am întors spre Leah, cu răsuflarea încă agitată.

– Încă nu-i uscată, șopti ea.

– O să se usuce. Vino încoace, scumpo!.

Ea se urcă în pat. Era încă goală. Am strâns-o lângă mine, piele pe piele, inimă lângă inimă, și am sărutat-o ușor, încet, punând totul în sărut... tot ce îmi umplea pieptul în acea clipă.

CAPITOLUL 102

AXEL

Viața e imprevizibilă.

Într-o zi crezi că te cunoști bine și în următoarea te surprinzi uitându-te mirat în oglindă. Într-o zi crezi că nimic nu ți se poate întâmpla... și apoi ți se întâmplă. Într-o zi ești convins că n-o să te îndrăgostești niciodată de fata aceea pe care ai văzut-o crescând în curtea din spate a casei tale și apoi îți pierzi capul după ea ca și cum ai așteptat toată viața ta să descoperi sensul deplin al cuvântului dragoste. Într-o zi îți dai seama că l-ai lăsat deoparte pe fratele care a fost întotdeauna acolo, în umbră, temându-se să se apropie de tine și să fie respins. Într-o zi ești sigur că știi cum va reacționa cel mai bun prieten al tău la orice situație și... te înșeli.

CAPITOLUL 103

LEAH

Nu dormeam de câteva nopți, de când se întorsese Oliver duminică și mersesem acasă știind că la sfârșitul săptămânii Axel avea să discute cu el și să îi spună totul. O parte din mine voia să se termine odată cu asta, în felul în care tragi bandajul de pe o rană dintr-o singură mișcare. O alta era speriată, și nesiguranța mă sufoca.

M-am uitat la rochia pe care o lăsasem pe scaunul de la birou și pe care plănuiam s-o îmbrac în acea seară la cină acasă la Emily și Justin. Era neagră, discretă, dar mă făcea să arăt sexy, credeam eu; însă poate că avea mai mult de-a face cu felul în care mă simțeam când mâinile lui Axel mă atingeau decât cu rochia în sine.

M-am dat jos din pat chiar când Oliver intră în camera mea.

– Mă duc la Cavvanbah să beau ceva cu niște prieteni. Își băgă cămașa în pantaloni. Să vin să te iau sau vrei să ne întâlnim la familia Nguyen?

– Ne vedem acolo.

– Super! Pupă-mă, micuțo!

Nu l-aș fi lăsat să plece dacă aș fi știut ce avea să se întâmple peste doar câteva ore...

CAPITOLUL 104

AXEL

Era o seară caldă de primăvară, așa că am mers pe jos spre casa pe care Justin și Emily o cumpăraseră în suburbii cu câțiva ani în urmă. Am înaintat pe alee, și nepoții mei ieșiră alergând din spatele unor tufișuri unde se ascunseseră. Am râs când mă atacară cu două puști cu apă. Am reușit să iau una din ele de la Max și să-l împușc în față până când fugi.

Am salutat-o pe Emily și apoi am mers în curtea din spate, unde masa era pusă în mijlocul peluzei. Justin stătea mai departe, ocupat cu grătarul. Am venit în spatele lui și l-am bătut pe umăr în vreme ce păzea carnea de pe grătar.

– Ai fost un frate bun? Te-ai gândit la mine?

– Ai o lasagna vegetariană înăuntru.

– Te iubesc al naibii de mult, am zis eu râzând.

Justin scutură din cap înainte să întoarcă hamburgerii, în vreme ce copiii lui alergau de colo colo.

– Cum mai e treaba? întrebă el.

– E așa cum e.

M-am uitat în spate când am auzit ușa deschizându-se și am văzut-o pe Leah ieșind. Inima mi se opri. Era o scumpă cu zâmbetul ăla... cu rochia pe care voiam s-o rup de pe ea în clipa aia. Am mers spre ea și am sărutat-o pe obraz. Justin se încordă când o salută și o întrebă dacă prefera carnea bine făcută.

Am petrecut o vreme prostindu-ne cu Max și Connor, care nu conteniseră nici măcar pentru o secundă, și apoi am dus farfuriile la masă. Părinții mei își făcură apariția când puneam o farfurie, și am mers să-i salut.

Oliver era la câțiva pași în spatele lor.

Era încruntat și avea buzele strânse într-o linie subțire, încordată. Când am văzut asta, cred că ar fi trebuit să știu ce avea să se întâmple. După ce își făcu loc printre oamenii din fața lui și ajunse la mine, n-am putut evita primul pumn. Nici pe al doilea. În jur, familia mea începu să strige, dar nu mă puteam gândi decât la durerea sfâșietoare și la ce o cauzase, pentru că știam că o parte din mine o merita și pentru că, în felul acela, îi puteam da lui Oliver o oarecare satisfacție.

La a treia lovitură, m-am clătinat, dar am reușit să nu cad. Am auzit cum Leah țipa la fratele ei, dar nici unul din noi nu-și lua ochii de la celălalt, ca și cum toate firele ce ne legaseră încă de când aveam opt ani se rupeau unul după altul. În gură aveam gust metalic de sânge. Am scuipat pe jos. Oliver veni din nou către mine. Nu părea nici pe departe gata să termine, dar Justin îl apucă din spate înainte să mă poată lovi. Cred că își dăduse seama că nu aveam să mă apăr.

– Cum dracu'... cum de-ai putut?

N-am răspuns. Ce naiba aveam să răspund? Eram gata să spun „S-a întâmplat", dar știam că nu ar fi de ajuns. Am văzut asta în ochii lui. Ura, lipsa de înțelegere, dezamăgirea.

– Ce se petrece aici? Băieți...

Mama avea vocea tremurândă și ochii larg deschiși.

Connor începu să plângă, și Emily îi luă pe el și pe fratele lui geamăn și îi duse înăuntru, în vreme ce eu îmi frecam falca dureroasă încercând să nu mă uit la părinții mei.

– Trebuie să vorbim...

– O să te omor, Axel!

Justin îl ținu și mai strâns.

– În seara asta. La mine acasă, am continuat, și nu știu de ce naiba suna atât de rece și calm, pentru că în interior muream. Totuși, întotdeauna fusesem așa. Întotdeauna fusese greu pentru mine să-mi expun emoțiile în situații tensionate. Într-o oră. O să te aștept.

– Ești un gunoi împuțit! șuieră el.

Dacă e să fiu cinstit, nu greșea întru totul.

– Axel, pleacă odată de aici! spuse Justin.

Am decis că asta ar fi cel mai bine și am plecat fără să mă uit la Leah, pentru că, dacă m-aș fi uitat... dacă m-aș fi uitat, aș fi știut cu siguranță cum avea să se termine asta. Încă îl puteam auzi pe Oliver țipând la sora lui să-și ia lucrurile, ignorând întrebările părinților mei și încercările lui Justin de a-l potoli. În mașină, am izbit volanul, apoi am răsucit cheia în contact și am plecat.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă fu să iau sticla de rom. Am luat câteva guri direct din sticlă, mergând spre baie să mă uit în oglindă. Am scuipat ultima sorbitură în chiuvetă, pentru că încă aveam sânge în gură. Puteam să pun lucrurile cap la cap. Nu trebuia să mă gândesc prea mult, știind că Oliver mersese la Cavvanbah în acea după-amiază. Probabil că Madison văzuse destul – mult mai mult decât crezusem eu. Am încercat să mă calmez. Am mai băut puțin, și, după câteva minute, am auzit bătaia la ușă. Aproape că o dărâmă. Am deschis.

– Nenorocitul dracului...

Oliver intră ca un uragan.

Mă lovi din nou. Nu puteam să evit asta, dar după aceea l-am apucat de spate și l-am împins la perete. Era atâta tensiune între noi, încât îmi era greu să respir. Am rostit printre dinții încleștați:

– Încă nu m-am apărat, dar te asigur că, dacă mai încerci să mă lovești, o să ripostez. Crede-mă, Oliver, nu asta vreau, dar m-ai încolțit. Așa că te implor, ascultă-mă dracului odată!

I-am dat drumul și m-am îndepărtat cu câțiva pași.

Umerii îi zvâcniră, și gemu ca un animal, mergând dintr-o parte în alta a livingului. Dădu un pumn în peretele cel mai aproape de mine, apoi își trecu mâinile prin păr înainte să-și ridice în cele din urmă capul și să se uite de data asta la mine.

– Cum ai putut, Axel? Cum dracu'...

– Nu știu. Doar că...

– Nu știi? Ce rahat de răspuns e ăsta? Conștientizezi ce ai făcut?

– S-a întâmplat. În gât aveam un bolovan ce continua să crească, sufocându-mă. N-am vrut, dar... am nevoie de ea.

Ieșise... nechibzuit. Cel mai puțin potrivit lucru pe care îl puteam spune.

– Ai nevoie de ea? Sigur. Cum rămâne cu nevoile ei?

N-am răspuns, nu eram în stare să-i spun că ea avea nevoie de mine, nu eram sigur că era adevărat.

– Nu contează, nu-i așa?

Voiam să-i șterg zâmbetul ăla sardonic de pe față.

– Ba da, contează. E singurul lucru care contează pentru mine.

Oliver dădu din nou un pumn în perete, și am văzut cum pielea i se jupoaie de pe încheieturi. Când se uită iar încruntat la mine, un mușchi al maxilarului i se încordă.

– Nu vezi? E doar o fată! Are 19 ani.

– Nu. N-o văd în felul ăsta. Și e adult.

– Adult? Ah, asta face ca totul să fie OK, nu-i așa? Spune-mi atunci un lucru, Axel: Când ai încetat s-o vezi ca pe sora mai mică? Cât de mult ai așteptat să se întâmple asta?

Am devenit furios. Acum, eu eram cel care își pierduse controlul. Am mers spre el și l-am izbit de ușa din față, apucându-l de gât.

– Să nu mai insinuezi niciodată așa ceva!

– Care-i problema? Adevărul doare? Ai spălat-o naibii pe creier. Știi ce mi-a spus când am târât-o în mașină? Că nu vrea să meargă la facultate. Că vrea să rămână aici cu tine. Chiar drăguț, nu-i așa? Ca ea să-și petreacă toată viața închisă în blestemata ta de cabană de pustnic. Strălucit, un viitor promițător, așa-i? Chiar motivul pentru care am petrecut un afurisit de an întreg muncind pe rupte.

– Nu-i adevărat. Asta nu-i adevărat.

Nu putea fi. I-am dat drumul.

– N-ai fi permis niciodată să se întâmple asta dacă o iubeai cu adevărat. Spune-mi un lucru, Axel: Știi măcar ce

înseamnă să-i pui pe alții înaintea ta? Nu, așa-i? Nu știi ce înseamnă asta, ești incapabil să-ți reprimi dorințele, pentru că întotdeauna tu trebuia să fii primul, și al doilea, și al treilea. Întotdeauna e despre tine. Își duse o mână la piept. Înaintea mea. Înaintea oricui.

Doar dacă aș putea respira... Dar nu puteam, nu puteam...

– Nu trebuia să fie așa. Voiam să-ți spun, dar n-am știut cum...

Ochii lui Oliver erau sticloși. Rahat. M-am întors, am mers în bucătărie și am luat sticla de rom. Când m-am întors, el era pe jos, respirând adânc, încercând să se calmeze. M-am așezat în celălalt capăt al peretelui și am băut. Între noi se lăsă tăcerea. Cea mai ciudată tăcere din toată viața mea, pentru că efectiv era plină de zgomote. Inima îmi bubuia să iasă din piept. Am sorbit îndelung înainte să vorbesc, pentru că aveam gura uscată, și cuvintele se învălmășeau unul peste altul și nu voiau să iasă.

– Îmi pare rău! Doamne, îmi pare rău, am șoptit. Știu că am dat-o în bară, știu că n-am procedat corect, dar... o iubesc. Nici măcar n-am știut că puteam simți în felul ăsta pentru cineva. Nu știu cum de s-a întâmplat sau când, n-a existat un anume moment. Dar s-a întâmplat, și aș face orice pentru ea.

Oliver își băgă capul între genunchi. Nu era un semn bun. Am mai luat o înghițitură, chiar dacă îmi era greață, și am așteptat, am așteptat, am așteptat...

– Atunci, n-o lega de tine.

Mi-am ținut răsuflarea și m-am uitat la el.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că n-ar fi trebuit să se întâmple, că are 19 ani și a trecut printr-o situație nenorocită. Trebuie să meargă la facultate, să se distreze și să iasă, să-și trăiască viața, la fel cum am făcut și noi doi la vremea noastră. Nu-i lua asta!

Am devenit încordat, am ezitat... Am ezitat pentru că mă gândisem exact la același lucru de mult prea multe ori

și mă frustra că era adevărat. Că ea nu avusese ocazia să fie cu mai mulți tipi înaintea mea, că experiența ei era atât de limitată. O alesesem după ce învățasem, încercând, culcându-mă cu fete, înțelegând multe lucruri. Ea mă alesese pentru că eu eram tot ce știa. „Ești persoana mea preferată din toată lumea", spusese ea. M-am întrebat câți oameni cunoscuse Leah dacă nici măcar nu plecase vreodată din Byron Bay.

Uram ideea că era posibil ca Oliver să aibă dreptate.

– Nu știu dacă pot face asta, am mărturisit eu.

El întinse mâna, luă sticla și sorbi o înghițitură.

– Poți. Și mi-o datorezi. Își frecă fața de oboseală. Am avut încredere în tine, Axel. Ți-am spus să ai grijă de ea. Ți-am zis că ea era tot ce mai aveam, lucrul care conta cel mai mult pentru mine, și tu...

– Îmi pare rău!

Cuvintele îmi ieșiră din tot sufletul.

Oliver scutură din cap. Ochii îi luceau. Mai luă o înghițitură.

– Știi ce? Problema nu e că ai sentimente pentru ea. Problema e că nu te-ai oprit, că ai făcut lucruri în felul în care le-ai făcut, că m-ai mințit, că n-ai vorbit cu mine, tocmai ai aruncat o prietenie de o viață pentru că ești un nenorocit de laș.

Se sprijini de perete și se sili să se ridice. Am făcut și eu la fel, și ne-am uitat unul la altul în tăcere.

– Cum pot să repar asta?

– Deja știi, Axel.

Vocea îi suna hotărât.

Îmi venea să vomit, dar am încuviințat încet din cap. Am rămas acolo în mijlocul livingului, în vreme ce Oliver se întoarse și se îndreptă spre ușă. Înainte să pună mâna pe clanță, se uită la mine peste umăr. În acea ultimă privire, am văzut o întreagă viață împreună.

M-am uitat și eu la el, dar n-am scos o vorbă.

Și Oliver ieși din casa mea. Din viața mea.

CAPITOLUL 105

AXEL

– Nu mai pot suporta, la naiba!,

Oliver își puse mâinile pe genunchi și pufni, stors de puteri. Eram la Cape Byron, și mai aveam multe scări înainte să ajungem la cea mai izolată zonă. M-am întors și l-am tras, ajutându-l să stea drept. Era cald și umed, și ochii lui Oliver erau încă roșii și umflați la trei zile după înmormântarea părinților lui.

Trebuia să fie și Leah aici, dar, ținând cont de cantitatea de tranchilizante pe care o lua și de refuzul categoric de a veni, familia mea spusese că avea să vină ea în loc. Dar Oliver se împotrivise, nu voia să împartă momentul acesta cu altcineva, era problema lui, așa că eu eram singurul care-l însoțea. Pentru că între noi nu existau secrete. Eram mai mult decât frați.

Am continuat să urcăm sub soarele dimineții și un cer senin. Era o zi frumoasă. Calmă. Îmi amintesc pentru că mă gândeam că familiei Jones i-ar fi plăcut asta, serenitatea fiecărui pas pe care îl făceam, urcând tot mai sus.

Briza mării ne întâmpină când am ajuns în vârf. M-am uitat la priveliște: imensitatea oceanului, valurile ce loveau stâncile, verdele intens al ierbii pe care călcam și, în depărtare, un grup de delfini țâșnind de pe suprafața calmă a apei.

Oliver își strânse șaua nasului.

– Nu știu dacă o pot face.

– Bineînțeles că poți. Lasă-mă pe mine!

Am luat rucsacul pe care tocmai îl aruncase pe jos și l-am deschis încet, în vreme ce el se îndepărtă cu câțiva pași, încercând să se calmeze. Am scos cele două urne și le-am pus pe iarba umedă, încercând să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Oliver se întoarse, cu privirea în pământ. Am înaintat, l-am îmbrățișat și l-am bătut pe spate.

– Ești gata? am întrebat.

Îmi dădu urna lui Douglas și o luă pe cea a lui Rose. Mă așteptasem s-o facă singur, așa că am stat acolo o clipă înainte să pot reacționa. Am mers spre marginea falezei, lângă el. Ne-am uitat unul la altul. Oliver inhală adânc. Și le-am dat drumul fără vreun alt cuvânt. Am rămas acolo, în fața mării, împreună. Luându-ne rămas-bun.

Noiembrie

PRIMĂVARA

CAPITOLUL 106

LEAH

Mi-am îngropat fața în pernă când l-am auzit pe Oliver, care îmi vorbea din ușa camerei mele. Dur. Furios. Dezamăgit. Nevrând să înțeleagă.

Vorbea despre facultate, despre cum avea să se mute înapoi în curând, cum avea să meargă la Sydney să aranjeze totul și apoi să se întoarcă pentru totdeauna. După aceea, aveam să facem planuri. Aveam să găsim un cămin în Brisbane, eu aveam să-mi dau examenele finale, el avea să mă ajute să mă mut și aveam să petrecem câteva zile împreună în oraș, astfel încât să-l pot cunoaște.

Tot ce voiam era să urlu. Dar ce i-am oferit fu tăcerea. O tăcere ce îl exaspera, și asta mă ajută să rămân întreagă.

Când nu mai putu suporta în acea zi, veni lângă patul meu și mă făcu să mă întorc să mă uit la el. Se așeză acolo pe margine, mânios. Nu voiam să mă uit în ochii lui.

– Îți dai seama de tot ce am făcut pentru tine, Leah?

Vocea îi tremura. Începu să mă gâdile nasul, și îmi venea să plâng.

– O să petreci următoarele câteva zile cu Justin și Emily și n-o să le faci necazuri, bine? Hei, uită-te la mine! Îmi dădu la o parte părul de pe față. Știi deja că e spre binele tău. Toate astea sunt din vina mea, n-ar fi trebuit niciodată să te las acolo, nu în starea în care erai.

– Tu nu mă asculți. Ți-am spus. L-am iubit dintotdeauna, asta e real...

– Nu-l cunoști pe Axel. Nu știi cum e când intră într-o relație, cum dă la o parte toate lucrurile care încetează să-l intereseze. Ți-a spus vreodată cum a încetat să mai

picteze? Ți-a spus că, atunci când ceva devine complicat, refuză să lupte pentru asta? Are și el abisul lui.

Îmi scăpă o lacrimă – doar una.

– Tu ești cel care nu-l cunoaște, am șoptit.

Se uită la mine cu durere, și am vrut să-i șterg de pe față expresia aia, mă înfuria să-l văd cum îl judeca pe Axel și cum nu se obosea să înțeleagă un singur cuvânt din tot ce-i spusesem în aceste ultime zile, cum nu mă respecta, cum credea că se putea interpune între noi, și, purtându-se în felul ăsta, făcea o greșeală.

I-am trimis un ultim mesaj lui Blair înainte de a mă ridica de pe canapeaua lui Justin și Emily și a merge pe vârfuri spre ușă. Nu mai auzisem de Axel de o săptămână. O săptămână de tăcere, de nesiguranță, de mers la culcare plânsă în fiecare seară, pentru că nu înțelegeam ce se întâmpla. Trebuia să-l văd și să fiu sigură că era bine, ăsta era doar un obstacol pe care aveam să îl uităm, lăsându-l în urmă odată cu trecerea timpului. Oliver avea să înțeleagă până la urmă.

Așa că am rugat-o pe cea mai bună prietenă a mea să-mi facă o favoare, și tot ce trebuia să fac era să ies pe ușă fără să fac zgomot și să mă întorc puțin mai târziu, la miezul nopții. Dar am dat-o în bară și mi-am lovit genunchiul de o masă din living, ducându-mi mâna la gură să nu țip. Se aprinseră luminile.

Justin se uita la mine. Avea pe el o pijama albastră.

– Leah. Ce faci?

– Trebuie să-l văd. Te rog!

El se frecă pe față și se uită la ceasul de pe etajeră.

– E o idee proastă.

– N-o să întârzii, promit.

– Două ore. Dacă nu ești înapoi în două ore, o să vin după tine.

I-am mulțumit din priviri, pentru că era singura persoană care părea să ne înțeleagă. Am plecat, trecând de gard, și am văzut mașina roșie parcată lângă el. Kevin era la volan, lângă Blair. M-am așezat pe bancheta din spate,

mi-am îmbrățișat prietena cum am putut, și Kevin plecă spre casa în care locuisem în ultimele opt luni, un loc devenit brusc străin mie, ca și cum nu mai pusesem piciorul acolo de ani întregi.

– Mulțumesc pentru asta! am șoptit.

Blair întinse mâna s-o ia pe a mea. Am strâns-o între degetele mele, ca pe timpuri, ca și cum ieșisem împreună într-una dintre aventurile noastre nebunești târziu în noapte. Îmi venea să râd, mai mult de nervii care îmi dădeau peste cap stomacul decât de altceva. Am tras adânc aer în piept când Kevin parcă în față.

– Nu te grăbi! O să te așteptăm.

Le-am spus la revedere și am ocolit casa spre veranda din spate. L-am văzut înainte să ajung acolo. Când i-am văzut ochii, m-am încordat, pentru că nu era privirea pe care o știam din ultimele zile petrecute împreună. Era diferită, mai distantă, mai vagă. Am urcat treptele. Axel era sprijinit de balustradă, cu o țigară în mână. O stinse înainte să mă măsoare cu privirea, încet, din cap până-n picioare. M-am înfiorat.

CAPITOLUL 107

AXEL

Leah ezită, dar, o secundă mai târziu, o luă din loc alergând spre mine și mă îmbrățișă, strângându-mă, îndurerându-mi puțin sufletul. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, dar fu o greșeală, pentru că asta făcu doar ca parfumul ei să mă învăluie. Am făcut cel mai mare efort din viața mea când am apucat-o de umeri și am împins-o încet.

– Ce se întâmplă? De ce nu răspunzi la telefon?

Mi-am frecat bărbia. Nu știam ce naiba să spun, nu știam cum să mă descurc cu asta, și tot ce am putut face fu să evit să mă uit la ea, concentrându-mă pe orice altceva pe verandă, pentru că ideea că asta urma să fie ultima noastră amintire împreună era extrem de tristă și părea că murdărea orice altceva.

– Axel, de ce nu te uiți la mine?

„Pentru că nu pot!“ Voiam să urlu, dar știam că nu puteam fugi. Încercasem, așa cum făcusem cu alte lucruri care erau prea mult pentru mine, ca și cum o parte din mine era hotărâtă să ignore sfatul pe care îl dădeam oricui altcuiva. În cele din urmă, m-am uitat. Dar era desăvârșită... furioasă, dar plină de emoții ce păreau să i se reverse din ochi. Tremurând, dar stând acolo în fața mea, nedându-se înapoi. Curajoasă.

– Îmi pare rău! am șoptit.

– Nu, nu, nu...

M-am uitat în jos. Ea își plimbă degetele peste maxilarul meu și îmi ridică ușor capul. Dacă a existat vreun moment în viața mea în care mi s-a frânt inima, acela era, clipa în

care Leah își alunecă degetele peste vânătăile de pe obrazul meu drept și peste buza spartă. Am închis ochii. Și am dat-o din nou în bară. Am lăsat-o să se ridice pe vârfuri și să-mi acopere gura cu a ei într-un sărut tremurat și temător. Am gemut când se strânse lângă mine. Își apăsă buzele pe ale mele. Șoldurile ei lipite de ale mele. Brațele ei prinse de gâtul meu. Limba ei cu gustul de căpșune și tot ce reprezentase ea în viața mea: spargerea rutinei, deschiderea față de o altă persoană, culori intense, vibrante, nopți sub stele, momente pe care le trăisem în acea casă ce aveau să fie doar ale noastre pentru totdeauna...

– Leah, stai!

Am împins-o încet.

La naiba! Nu voiam s-o fac să sufere. Nu voiam...

– Nu te mai uita așa la mine! Încetează să te mai uiți ca și cum ar fi un rămas-bun. Nu mă iubești? Mi-ai spus... mi-ai spus că toți trăim într-un submarin galben.

Vocea i se frânse, și mi-am mușcat buza, reținându-mă.

– Bineînțeles că te iubesc. Dar asta nu poate fi.

– Nu vorbești serios. Își duse o mână la gură, și am văzut cum ștergea sărutul pe care tocmai îl împărtășisem, luându-l pe degete.

M-am apropiat de ea. Fiecare centimetru ce separa trupul ei de al meu era o tortură blestemată. Și, când m-am gândit la cât de departe aveam să fim după asta, am vrut s-o iau în brațe până când ea avea să mă roage să încetez.

Într-o altă viață, într-un alt timp, aș fi...

– Ascultă-mă, Leah! Nu vreau să mă pun între tine și fratele tău, pentru că te știu și știu că vei sfârși prin a regreta.

– Asta n-o să se întâmple. O să rezolv eu cu el, am nevoie doar de timp, Axel.

Am continuat, pentru că nu aveam de ales decât să continui:

– Și ești tânără, o să mergi la facultate, și trebuie să te bucuri de timpul ăsta fără cineva care să te lege, fără mine,

fără situația asta de rahat. Mă sufocam când i-am văzut ochii cum se umezesc. Să crești, să trăiești așa cum am făcut și eu în acele zile. Întâlnește tipi, distrează-te, fii fericită, scumpo. Eu nu-ți pot da toate astea.

– Sugerezi să ies cu alții?

Se uită în ochii mei, tremurând, plângând, cu o grimasă de neîncredere.

Și eu... eu voiam să mor, pentru că însăși ideea ca buzele altcuiva să le atingă pe ale ei, alte mâini s-o îmbrățișeze...

– Axel, spune-mi că nu vorbești serios! Spune-mi că a fost o greșeală și că o să începem de la zero. Haide, uită-te la mine, te rog!

M-am dat cu un pas înapoi când ea încercă să mă atingă.

– A fost o greșeală, Leah. Asta vreau să spun.

Ea își duse o mână la piept. Obrajii îi erau acoperiți de lacrimi, și, de data asta, nu puteam să i le șterg. Mă obișnuisem s-o strâng în brațe când suferise în acele luni, ajutând-o să-și canalizeze durerea, să-i facă față, s-o accepte... și acum, eram sursa suferinței ei.

– De ce faci asta?

– Pentru că te iubesc, chiar dacă tu nu înțelegi.

– Nu mă iubi în felul ăsta! strigă ea înfuriată

Ne-am uitat unul la altul în tăcere pentru câteva secunde.

– O să fiu tot aici, am șoptit.

Ea râse printre lacrimi și își șterse obrajii.

– Dacă te desparți de mine acum, să știi că nu mă mai întorc niciodată.

– Îmi pare rău! am repetat și mi-am ferit privirea.

Așa stăteau lucrurile. Așa trebuia. M-am frământat zile întregi, ca și cum mă uitam la o pictură dintr-o mie de unghiuri diferite, încercând să înțeleg fiecare tușă și fiecare umbră. Și ajunsesem la concluzia că totul era contra noastră, că relația noastră fusese frumoasă, idilică, dar nu era reală. Ea se modelase după mine. Rutina mea, viața mea, casa mea, felul meu de a înțelege lumea... și, în mod egoist, voiam să continue așa, pentru că mă făcea fericit,

dar era ceva ce nu se potrivea, ca o piese a unui puzzle pe care ai înghesuit-o între alte două și, chiar dacă pentru un timp nu ești sigur, îți dai seama până la urmă că locul ei nu e acolo, că trebuie să fie în altă parte.

Leah se apropie de mine înainte să pot aprinde o altă țigară. Să mă uit la ea... îmi provoca suferință. Trebuia să plece acum, înainte să sfârșesc prin a face din nou o nebunie sau a reveni la mă concentra doar asupra mea.

– Ce am fost noi, Axel, toate lunile astea?

– Multe lucruri. Nu asta-i problema, problema e tot ce nu am fost. N-am dat unul peste altul, într-o zi la într-un bar, nu e ca și cum m-am uitat la tine și mi-ai plăcut și m-am apropiat să-ți cer numărul de telefon. N-am ieșit la o întâlnire. Nu mi-am luat rămas-bun de la tine sărutându-te în fața ușii casei tale. Nici măcar n-am putut să ne plimbăm pe stradă ținându-ne de mână fără a ne gândi la nimic altceva. Niciodată n-am putut avea toate astea.

– Dar nu mi-a păsat.

Am aprins o țigară. Ar fi trebuit să mă gândesc la felul în care era Leah, că n-avea de gând să renunțe, că se ținea de ceea ce simțea, pentru că trăia pentru emoțiile care o zdruncinau, și ele îi determinau lumea. Am închis ochii când am simțit brațele ei care mă îmbrățișau din spate. La naiba! De ce? De ce? Nu mai puteam suporta. M-am întors, și ea îmi dădu drumul. Încă plângea. Încă încerca să înțeleagă. M-am gândit să înfig cuțitul și mai adânc.

– Ce dracu' vrei? O tăvăleală de adio?

Ea clipi. Genele îi luceau de lacrimi.

– Nu face asta, Axel! Jur că n-o să te iert.

– Crede-mă, încerc să fiu delicat, dar tu îngreunezi situația.

– Oliver avea dreptate. Suspină și, în cele din urmă, se retrase câțiva pași, depărtându-se de mine. Ești incapabil să lupți pentru ce iubești.

M-am uitat la ea și am strâns din dinți.

– Cred că asta înseamnă că nu iubesc cu adevărat.

Am putut vedea clipa precisă când inima i se frânse în fața mea și n-am făcut nimic să evit asta. Am stat acolo,

imperturbabil, dorind să se termine mai repede, să uit clipa în care ochii lui Leah îi întâlniră pe ai mei pentru ultima dată. Și am văzut ură. Și suferință. Și dezamăgire. Dar am rezistat. Am rezistat până când se întoarse cu spatele la mine și se grăbi să coboare treptele verandei. M-am uitat după ea cum mergea pe alee așa cum o făcusem de atâtea ori, dar era diferit, pentru că nu aveau să mai fie și alte dăți, nu avea să mai vină a doua zi dimineață pedalând pe bicicleta ei portocalie, n-aveau să mai fie dimineți împreună sau mai multe nopți de cuvinte, sărutări și muzică.

Sunt puncte finale pe care le simți în piele...

Am rămas acolo câteva minute fără să mă mișc, ancorat încă în acea clipă ce dispăruse și acum făcea parte din trecut. Apoi am intrat și am băut din prima sticlă pe care am găsit-o. Am izbit-o de chiuvetă, am luat alta și am urmat mirosul mării spre plajă. M-am întins pe nisip și am băut și mi-am amintit și mi-am repetat că asta era probabil cea mai mare greșeală a vieții mele.

Nu știu când m-am întors în cele din urmă acasă. Dar știu că inima îmi bubuia în piept și a trebuit să-mi aprind o țigară să-mi țin mâinile ocupate și degetele nemișcate. Pentru că imboldul era acolo... strigând la mine, șoptindu-mi. Am luat scara și am mers în camera mea. Am urcat și m-am uitat la tot. M-am uitat la eșecurile mele îngrămădite pe dulap, pline de praf și pânze de păianjen. Și, când mi-am dat seama că eram incapabil să le fac față, am coborât și am rămas acolo, nemișcat și tăcut în mijlocul camerei ce fusese a noastră.

M-am așeza pe podea cu spatele la perete și m-am uitat la pictura de deasupra patului. Notele unui cântec despre un submarin galben îmi pluteau prin cap și mă însoțiră toată noaptea până când am înțeles că o pierdusem pentru totdeauna și că acele urme de culoare, piele și după-amiezi în care făceam dragoste erau tot ce îmi rămăsese de la ea.

*

M-am ridicat când am auzit soneria. Era deja dimineață, și cred că eram încă puțin beat, pentru că m-am poticnit

în timp ce mergeam prin living. Am deschis. Justin era acolo, cu o cafea într-o mână și o felie de cheesecake în cealaltă.

– Eu, hmm... voiam să văd cum te simți.

– Am înțeles.

– Ești bine, atunci?

Cred că era prima dată când răspundeam sincer la acel gen de întrebare. Eram prea obișnuit să răspund repede cu da, dar acum îmi era greu să găsesc cuvintele și să le rostesc.

– Nu, nu sunt bine.

– Rahat, Axel, vino încoace!

Mă îmbrățișă. L-am lăsat. Și am simțit, am simțit că am un sprijin, un prieten, fratele meu mai mare. A trebuit să mă afund în noroi până la gât ca să văd ce fusese în fața mea în tot timpul ăsta. Mi-am amintit ce îi spusesem lui Leah când merseserăm la Cape Byron despre acel graffiti pe care nu reușisem să-l văd timp de luni. Acel sentiment că ratasem un capitol din viața mea mă cutremură din nou.

CAPITOLUL 108

LEAH

Aș minți dacă aș spune că nu durea. Că să nu-l mai iubesc nu era greu. Că n-am petrecut nopți plângând, până când adormeam epuizată. Că, atunci când ceva se sparge, lasă în urmă o grămadă de cioburi mici ce nu mai pot fi puse laolaltă din nou. Că nu aveam senzația că simțeam mâna lui Axel întinzându-se și pătrunzându-mi pe sub piele, apucându-mi inima și sfâșiind-o. Minciuni. Dar, în mod ironic, cel mai rău lucru era să-l pierd. Da. Cel mai insuportabil lucru era să știu că băiatul care fusese lângă mine încă din ziua când mă născusem nu avea să mai facă parte din viața mea. Că niciodată nu aveam să mai simt acea tresărire în stomac văzându-i zâmbetul poznaș. Că nu avea să mă mai înghiontească în timpul meselor în familie. Că nu avea să mai vadă niciodată tot ce voiam să pictez. Că nu aveau să mai fie cadouri de ziua mea și că nu aveam să mai aud râsul lui răgușit când Oliver spunea una dintre glumele lui tâmpite pe care nimeni altcineva nu le pricepea. Că n-avea să fie dragostea vieții mele, acel băiat inaccesibil care mă făcea să mă topesc cu o singură privire.

Gata. Se terminase.

Decembrie

VARA

CAPITOLUL 109

LEAH

Mă uitam pe geam la peisajul pe care-l lăsam în urmă, în vreme ce Oliver conducea în liniște, și mi-am înghițiți lacrimile când mi-am dat seama că nu mai aveam unde să mă întorc. Byron Bay nu mai era casa noastră, pentru că acolo nu erau prea multe la care să ne întoarcem. Familia Nguyen promisese că avea să mă viziteze la școală, că tot ce aveam de făcut era să telefonez dacă aveam nevoie de ceva, că totul urma să se rezolve... dar o parte din mine știa că nu avea să fie așa. Există lucruri care se schimbă, și nu vor mai fi la fel. Diferite, poate. Sigur. Dar nu la fel. Măcar dacă viața ar fi ca o minge din plastilină, ușor de modelat, maleabilă, ceva pe care suferința și dezamăgirea să nu lase urme.

Fratele meu parcă în fața unui magazin de mobilă și decorațiuni când am ajuns în Brisbane și mă luă de mână. Am tremurat în fața acelei siguranțe a lui.

– Haide, micuțo, schimbă-ți fața asta posomorâtă cu un zâmbet!

Trecuseră aproape două luni de la începutul lui noiembrie, când îl văzusem pentru ultima dată pe Axel, dar părea o veșnicie, eram încă supărată pe fratele meu pentru că nu mă înțelegea, dar, și mai rău, pentru că avusese dreptate cu o mulțime de lucruri. Prea multe. Lucruri care sunt atât de urâte, încât nu vrei să le vezi până când cineva te silește să o faci, deoarece, pentru mine, Axel fusese întotdeauna perfect, chiar și cu defectele pe care le avea. Îl idealizasem, îl pusesem pe un piedestal, îl admirasem în felul ăsta de când eram copil, și în ultimele

zile tot ce putusem să fac fusese să mă gândesc la el și la faptul că poate nu totul la el era clar și imaculat, că avea și el unghiuri ascuțite și umbre.

Nu puteam să-mi scot din cap acea frază pe care mi-o șoptise la ureche în noaptea când venise acasă cu buzele roșii de la sărutările altcuiva. „Știi care-i problema ta, Leah? Ești blocată pe superficial. Te uiți la un cadou și tot ce vezi e ambalajul lucios și nu te gândești că poate e ceva putred înăuntru."

– Ai putea să mă ajuți puțin, spuse Oliver, uitându-se pe geamul de la locul pasagerului.

– Vin acum.

Am ieșit din mașină.

Mi-am luat geanta, și el luă cele două valize. Cerul albastru al amiezii stătea deasupra străzilor pline de străini. Nu mă puteam abține să nu-mi amintesc cum, în același oraș, Axel mă sărutase, mă sărutase cu adevărat, pentru prima dată, fără să îi cer, în vreme ce dansam pe melodia *The Night We Met*, înainte de a ajunge în toaleta barului, descoperindu-ne unul pe altul cu mâinile. Am tras adânc aer în piept, m-am uitat la clădirile de cămine ce aveau să fie noua mea casă de acum încolo, m-am uitat la magazinul de mobilă din fața mea și... am simțit o nevoie. Ca un fulger apărut din senin.

– Poți... poți să mă aștepți un moment?

– Acum, Leah? Eu o să urc, răspunse Oliver.

– Bine. Vin imediat.

Am intrat și am mers direct la tejghea. Aș fi putut colinda printre culoarele pline de mobilă scumpă, dar o văzusem în vitrină și nu aveam ochi pentru altceva. Am întrebat-o pe femeia care mă însoțea cât costa și am ezitat când am auzit prețul, dar mi-am urmat impulsul și, un minut mai târziu, am intrat în clădire, lovindu-mă în coaste de ușa din față. Mi-am înăbușit un geamăt de durere.

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă fratele meu.

– Nu, doar că... Mi-a plăcut. Mult.

– Doamne, Leah! Dă-mi asta!

Oliver o luă și o cără la ascensor. Am urcat un etaj. Ne întâmpină un culoar lung și îngust, cu uși albastre. A mea era la numărul 23. Exact așa cum văzusem în poze înainte să decidem să închiriem, camera era mică, cu un pat, un birou, un dulap și o baie nu de ajuns de mare ca doi oameni să se înghesuie înăuntru. Dar nu-mi păsa. Am deschis mica fereastră să aerisesc și mi-am lăsat lucrurile pe masa de lemn.

– Unde să pun asta? întrebă Oliver.

– Acolo, sprijin-o de perete.

– Aș putea să știu de ce ai cumpărat o oglindă? O puse cu grijă, să nu cadă, apoi își scutură mâinile.

– Nu știu. Doar mi-a plăcut. E drăguță.

„Și am vrut să mă văd în fiecare dimineață."

Oliver știa că îmi păstram adevăratele gânduri pentru mine, dar nu insistă, doar mă ajută să-mi deschid bagajele și să-mi agăț hainele în dulap. Am petrecut după-masa împreună, și, când el trebui să plece, am simțit un gol în suflet ce devenea din ce în ce mai mare. Îmi era teamă să fiu singură. Îmi era teamă să nu mă împiedic și să cad și să n-am pe nimeni care să mă ridice de pe jos. Îmi era teamă de ce urma să se întâmple când aveam să fiu singură cu gândurile mele, de tot ce aveam să aflu când gândurile aveau să îmi fie răvășite și m-am decis să înfrunt ce simțeam, pentru că îmi puteam simți emoțiile forțând și forțând, încercând să se elibereze.

Începeam cursurile la facultate abia peste o lună, dar Oliver trebuia să se întoarcă la muncă, și fusese de părere că era cel mai bine pentru mine să mă obișnuiesc cu orașul și cu oamenii cu care aveam să îmi împart casa.

Se uită la mine și își deschise brațele, iar eu m-am repezit spre el.

– Sună-mă oricând vrei, nu contează la ce oră, spuse el, și eu am încuviințat din cap, lipindu-mi fața de pieptul lui. Mănâncă bine, Leah. Ai grijă de tine, da? Și adu-ți aminte că, dacă vreodată ai nevoie de mine, tot ce trebuie să faci e să-mi spui, și o să iau primul avion. O să vezi, totul o să fie bine. O să fie bine pentru tine. Ca și cum ai lua-o de la

zero. Mă îndepărtă de el ca să se poată uita la mine și mă sărută pe frunte. Te iubesc, micuțo!

– Și eu te iubesc!

Oliver urâse întotdeauna să-și ia rămas-bun. Eu nu. M-am uitat pe fereastră și l-am văzut cum își punea ochelarii de soare și se urca în mașină. Porni motorul, întoarse și se pierdu pe străzile din Brisbane.

M-am întors și am dat cu ochii de fata care se uita la mine din oglinda înaltă cu rama sculptată. Eram la fel. Nici una din noi nu avea o pelerină plină de găuri. M-am gândit că era o idee bună să-mi amintesc de asta în fiecare dimineață, să încep ziua zâmbindu-mi. Sau cel puțin să încerc. „O să fii bine", mi-am repetat. „O să fii." Pentru că nu poate să plouă o veșnicie în inima ta, nu-i așa? Mi-am luat căștile, m-am întins pe pat și am închis ochii după ce mi-am băgat în gură o acadea cu căpșune, în vreme ce un album al celor de la The Beatles mă înconjura cu notele și vocile familiare. Mi-am înăbușit nevoia de a plânge.

Și m-am gândit... m-am gândit la lucrurile care existaseră și acum nu mai existau...

„Totul se poate schimba într-o clipă." Auzisem fraza asta de multe ori de-a lungul vieții, dar nu mă oprisem niciodată să cuget la ea, să-i gust sensul pe care acele cuvinte îl lasă pe limbă când le analizezi și ți le însușești, devenind ale tale. Acel sentiment amar ce însoțește fiecare „și dacă" ce se trezește când ceva rău se întâmplă și te întrebi dacă ai fi putut să-l previi, pentru că diferența între a avea tot și a nu avea nimic e de doar o secundă. Ca atunci când mașina a intrat pe banda opusă. Sau ca acum, când el a decis că n-avea pentru ce să lupte, și tușele negre și cenușii au înghițit toată culoarea ce plutise în jurul meu cu doar câteva luni în urmă.

Pentru că, în acea secundă, el a luat-o la dreapta.

Am vrut să-l urmez, dar m-am lovit de o barieră.

Și mi-am dat seama că nu pot merge decât la stânga.

Nota autoarei

În toate romanele mele, există cântece ce însoțesc scrierile. Muzica e inspirație. De data asta, e mai mult. Un înveliș în jurul anumitor clipe, ceva ce agită într-o măsură personajele. Puteți găsi lista completă a cântecelor pe care le-am ascultat în timp ce scriam acest roman, dar, dacă vreți, vă încurajez să ascultați câteva dintre cele mai importante exact în momentul când apar în roman. În capitolul 24, *Yellow Submarine*[9], în 48, *Let It Be*[10] și în 76, *The Night We Met*[11].

---

[9] Cântec ale formației The Beatles

[10] Cântec ale formației The Beatles

[11] Cântec al formației americane de indie rock Lord Huron